Nr. 1 Warszawa, dnia 12 stycznia 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 40 punktów, z przesyłką zwyczajną 50 punktów, poleconą 60 punktów. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 200 punktów. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 50 punktów. Jeden punkt równa się 1/100 franka złotego. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu“ zawiadamia, że począwszy od stycznia 1924 r. opłaty za prenumeratę i ogłoszenia zostały ustalone w punktach obliczeniowych równających się 1/100 części franka złotego. Wpłaty winny być dokonywane w markach polskich według kursu franka złotego, jaki będzie obowiązywał na dniu poprzedzającym wpłatę.

Przy przeliczaniu punktów na marki obowiązuje kurs franka złotego ogłaszany każdodziennie przez Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 3 Ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044).

Podatki bezpośrednie.

1.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zastosowania przepisów o prowadzeniu rachunkowości podatków bezpośrednich do postanowień ustawy o wprowadzeniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe.

Na zasadzie art. 5, 6, 8 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się następujące zmiany w przepisach o prowadzeniu rachunkowości podatków bezpośrednich (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 7 z r. 1922).

Do § 2 część 2 lit. b.

§ 1.

Zaległość podatkową z lat poprzednich (tak zw. zaległość początkowa) ustala się w ten sposób, że sumę wszelkich zaległości po dzień 31 grudnia 1923 r., wykazaną w zamknięciach ksiąg bierczych za rok 1923 w markach polskich, dzieli się przez przeciętny kurs franka złotego z roku 1923, który będzie podany odrębnem rozporządzeniem. Otrzymaną w ten sposób kwotę wpisuje się do nowej księgi bierczej na rok 1924 w formie ułamka, którego licznik oznaczać będzie kwotę zaległości we frankach złotych, a w mianowniku wykazaną będzie ta sama zaległość w markach polskich.

Celem ustalenia sumy odsetek i kar za zwłokę, należy obliczyć w markach polskich kwotę odsetek i kar za zwłokę, przypadających od zaległości: za czas do dnia 7 listopada 1923 r. (włącznie) — na podstawie ustawy z dnia 9-go marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 189) oraz ustaw przed wejściem tejże w życie obowiązujących, a za czas od 8 listopada 1923 r. do końca tegoż roku — na podstawie ustawy z dnia 24 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 89). Otrzymaną kwotę należy przeliczyć na franki złote według przeciętnego kursu franka złotego z roku 1923 i wpisać ją do nowej księgi bierczej

w przedziałce przeznaczonej na odsetki i kary za zwłokę, w formie ułamka, którego licznik oznaczać będzie ilość franków złotych, a mianownik ilość marek polskich.

Do § 5.

§ 2.

Na rok podatkowy 1924 należy założyć bezwarunkowo nowe księgi biercze.

Do § 6.

§ 3.

Wszelkie przypisy i odpisy podatków uskutecznia się we frankach złotych, z wyjątkiem podatków dochodowego, potrącanego przez służbodawców i podatku od kapitałów i rent. Rachunkowość obu tych podatków prowadzi się w markach polskich.

Do § 7.

§ 4.

Obliczenie i przypis dodatków komunalnych uskutecznia się we frankach złotych.

Do §§ 2, 6 i 7.

§ 5.

Przy obliczaniu zaległości, jakoteż przy obliczaniu należności podatkowych we frankach złotych, kwoty zaległych oraz należnych podatków wpisuje się w liczbach całkowitych z jednym tylko w razie potrzeby znakiem dziesiętnym; setne części franka, nie dosięgające 0,05, opuszcza się, w razie zaś, jeżeli setne części wynoszą 0,05 lub przewyższają 0,05 franka, powiększa się odnośną kwotę do 0,1 franka (np. zaległość z końcem roku 1923 wynosiła 1.200.000 mk.; z podzielenia tej kwoty przez przeciętny kurs franka z roku 1923 w przypuszczalnej kwocie 325.000 wypadnie 3,69 fr. Kwotę tę zaokrągla się na 3,7 fr. Albo: przy obliczeniu podatku dochodowego wypadnie kwota podatku 5,03 fr.; do księgi bierczej nie wpisuje się jednak tej kwoty. lecz zaokrągloną 5 fr.).

Do § 10.

§ 6.

Odkontowywania uiszczeń w księdze bierczej dokonywa się we frankach złotych z wyjątkiem podatków wyżej w § 3 wymienionych.

Do § 18.

§ 7.

Nadpłaty obliczone z końcem roku 1923, a podlegające zaliczeniu na poczet należności podatkowych roku następnego, należy przeliczyć na franki złote w sposób wskazany w § 1 niniejszego rozporządzenia, i w tej walucie przenieść do księgi bierczej, założonej na rok 1924.

Do §§ 21 i 22.

§ 8.

W księdze głównej na rok 1924 na wszystkich kontach, z wyjątkiem konta podatku dochodowego, potrącanego przez służbodawców, i konta podatku od kapitałów i rent należy uskuteczniać wpisy we frankach złotych we wszystkich przedziałkach, z wyjątkiem przedziałki 2, przeznaczonej na zaległość początkową i przedziałki 12, przeznaczonej na uiszczenia; wpisów w tych przedziałkach należy dokonywać we frankach złotych i w markach w formie ułamka.

W przedziałce 13 „razem“ wpisuje się tylko sumę franków.

Wpisy na kontach podatku dochodowego, potrącanego przez służbodawców, i podatku od kapitałów i rent uskutecznia się w markach polskich.

Do § 23.

§ 9.

Zamknięcia kont księgi głównej uskutecznia się we frankach złotych, z wyjątkiem kont podatków wyżej w § 7 wymienionych.

Sumę przedziałek 2 i 12 wyprowadza się we frankach złotych i w markach w formie ułamka.

Do § 25.

§ 10.

Wszystkie wpisy w zbiorowych księgach głównych podatków bezpośrednich, z wyjątkiem podatku dochodowego, potrącanego przez służbodawców i podatku od kapitałów i rent uskuteczniać należy we frankach złotych; zaległość jednak początkową (przedziałka 3) i uiszczenia (przedziałka 10) należy wykazywać we frankach złotych i w markach w formie ułamka.

W przedziałce 11 „razem“ wpisuje się tylko sumy franków.

Do § 26.

§ 11.

Księgowanie odsetek i kar za zwłokę, kosztów egzekucyjnych (także należytości ewidenc. w Małopolsce) oraz grzywien w księgach bierczych odnośnych podatków, względnie w odrębnych księgach odbywa się we frankach złotych; uiszczenia jednak należy wpisywać we frankach złotych i w markach.

Do § 30.

§ 12.

Władze kierujące egzekucją (Urzędy, Inspektoraty Skarbowe i Zarządy gminne) sporządzają wykazy należności względnie zaległości we frankach z przerachowaniem na marki polskie wedle kursu franka złotego, obowiązującego w dniu wręczenia, a jeśli to jest niemożliwe, to w dniu poprzedzającym dzień wręczenia wykazu poborcy.

Przy przerachowaniu franków złotych na marki polskie należy zaokrąglać kwoty marek, zastępując cztery ostatnie cyfry zerami i powiększając o jedność dziesiątki tysięcy, jeżeli odrzucone cztery ostatnie cyfry wynoszą lub przewyższają 5.000 mk. (np. jeżeli z przerachowania franków złotych na marki wypadnie kwota — 34.345.824, to należy ją zaokrąglić na 34.350.000, gdyby zaś wypadła kwota 34.343.824 należy ją zaokrąglić na 34.340.000).

Do § 33.

§ 13.

Specjalni poborcy, jako to: sekwestratorowie, inne organa skarbowe oraz organa Zarządów gminnych, upoważnione do pobierania podatków, winni jak najściślej przestrzegać następujących przepisów:

1) sekwestratorowie podatkowi oraz inne organa skarbowe i organa Zarządów gminnych, pełniące czynności egzekucyjne w miejscu siedziby Urzędu Skarbowego, mają pobierać należności skarbowe i samorządowe na podstawie wykazów zaległości według kursu franka złotego, obowiązującego w tym samym dniu w miejscowej Kasie Skarbowej. Zebraną w ciągu dnia gotówkę winni najpóźniej następnego dnia rano wpłacić do Kasy Skarbowej;

2) sekwestratorowie podatkowi oraz inne organa skarbowe, mające przeprowadzać czynności egzekucyjne poza siedzibą Urzędu Skarbowego, jednakże w takiej od niej odległości, że czynności swe mogą rozpocząć następnego dnia po wręczeniu im wykazów zaległości, otrzymują w pierwszym powszednim dniu tygodnia od władzy kierującej egzekucją wykazy zaległości, sporządzone we frankach i w markach polskich wedle kursu franka złotego, obowiązującego w tymże dniu w Kasie Skarbowej. Kwoty ściągnięte na podstawie tych wykazów winny być wpłacone do Kasy Skarbowej bezpośrednio lub w najbliższym Urzędzie Pocztowym na konto Kasy Skarbowej w P. K. O. najpóźniej w ostatnim dniu powszednim tego samego tygodnia;

3) wymienieni pod 2) poborcy, którzy poruczonych im czynności egzekucyjnych, w miejscowościach poza siedzibą Urzędu Skarbowego położonych, nie mogą z powodu znacznego oddalenia rozpocząć następnego dnia po wręczeniu im wykazów zaległości, otrzymują w pierwszym powszednim dniu tygodnia te wykazy, sporządzone we frankach i w markach wedle kursu franka złotego, obowiązującego w tym dniu w Kasie Skarbowej i obowiązani są bezzwłocznie udać się do wyznaczonych im miejscowości. Ściągnięte na podstawie tych wykazów kwoty mają być wpłacone do Kasy Skarbowej bezpośrednio lub w najbliższym Urzędzie Pocztowym na konto Kasy Skarbowej w P.K.O. najpóźniej ostatniego powszedniego dnia następnego tygodnia po otrzymaniu wykazów;

4) poborcy podatkowi urzędujący stale w miejscowościach położonych poza siedzibą Urzędów Skarbowych otrzymują od władz wymiarowych wykazy należności (odpisy ksiąg bierczych), sporządzone tylko we frankach złotych.

Przed rozpoczęciem akcji poboru podatków w swoim okręgu winni poborcy dowiedzieć się w miejscowym lub najbliższym Urzędzie Pocztowym o wysokości kursu franka, obowiązującego w pierwszym powszednim dniu każdego tygodnia i wedle tego kursu pobierać podatki w ciągu całego tygodnia, a ostatniego powszedniego dnia w tym tygodniu wszystkie zebrane kwoty albo odwozić do Kasy Skarbowej, albo przekazywać za pośrednictwem P. K. O. przez najbliższy Urząd Pocztowy.

W analogiczny sposób postępują ci poborcy przy egzekucji zaległych podatków, ściągając w ciągu tygodnia zaległości po przeliczeniu na marki według kursu franka, obowiązującego w pierwszym dniu powszednim tego tygodnia, oraz odwożąc je względnie przekazując pocztą do Kasy Skarbowej w ostatnim dniu powszednim tego samego tygodnia;

5) Zarządy gminne w miejscowościach, położonych poza siedzibą Urzędu skarbowego, uskuteczniające wymiar niektórych podatków (Wielkopolska, Pomorze) pobierają je i ściągają w ciągu każdego tygodnia, przeliczając należności, wymierzone we frankach, na marki według kursu obowiązującego w pierwszym powszednim dniu tego tygodnia. O wysokości kursu winny dowiadywać się w miejscowym lub w najbliższym Urzędzie Pocztowym. Zebrane w ciągu tygodnia kwoty winny być najpóźniej w ostatnim powszednim dniu tegoż tygodnia odwiezione lub przekazane do Kasy Skarbowej za pośrednictwem P. K. O. przez najbliższy Urząd Pocztowy;

6) Zarządy gminne w miejscowościach, położonych poza siedzibą Urzędu Skarbowego (b. zabór rosyjski oraz te gminy w Małopolsce, którym powierzono pobór podatków gruntowego i domowo-klasowego), uskuteczniające tylko pobór i ściąganie podatków, wymierzonych przez komisje podatkowe, wględnie przez Urząd Skarbowy, otrzymują od tego ostatniego wykazy należności (odpisy ksiąg bierczych), względnie wykazy zaległości, sporządzone we frankach z przeliczeniem na marki, według kursu dnia poprzedzającego dzień wręczenia lub wysłania wykazu.

Na podstawie otrzymanych wykazów uskuteczniają Zarządy gminne pobór, względnie ściąganie podatków, które winno być dokonane w ciągu dwóch tygodni po otrzymaniu wykazów. Po upływie dwóch tygodni wykazy tracą znaczenie i winny być zastąpione nowemi wykazami, sporządzonemi w sposób wyżej podany.

Najpóźniej w ostatnim dniu powszednim drugiego tygodnia winny być do Kasy Skarbowej wpłacone lub przekazane przez najbliższy Urząd Pocztowy wszystkie należności, względnie zaległości w tym czasie zebrane.

Do § 41.

§ 14.

Przedziałki 1 i 2 zestawień miesięcznych wedle wzoru nr. 9 zmienia się w sposób następujący: w przedziałce 1 w nagłówku zamiast wyrazu „Numer kolejny" należy wpisać wyra-

zy „pozycja budżetowa", a w przedziałce 2 pod wyrazami „Wyszczególnienie rodzaju podatków bezpośrednich" umieścić: „(dział 6 paragraf 9)".

Tekst przedziałek 1 i 2 ma zawierać:

1. Podatki gruntowe,

2. Podatki budynkowe (podymne, domowo - klasowy i budynkowy).

3. Podatek przemysłowy:

a) zasadniczy (świadectwa przemysłowe);

b) od obrotu od przedsiębiorstw niesprawozdawczych;

c) od obrotu przedsiębiorstw sprawozdawczych.

4. Podatek od skrzynek depozytowych.

5. Podatek dochodowy:

a) wymierzany przez komisje szacunkowe;

b) wymierzany przez Izby skarbowe;

c) specjalny podatek od tantjem.

7. Zaległości podatków zniesionych.

8. Odsetki — grzywny:

a) odsetki, względnie kary za zwłokę;

b) należytości egzekucyjne;

c) grzywny.

Razem podatki zwyczajne, wymierzane we frankach.

9. Podatek majątkowy:

a) wymierzany przez komisje szacunkowe;

b) wymierzany przez Izby Skarbowe.

Razem podatki nadzwyczajne we frankach.

Ogółem podatki, wymierzane we frankach.

Podatki, wymierzane w markach.

5-c) Podatek dochodowy, potrącany przez służbodawców.

6. Podatek od kapitałów i rent:

a) wymierzany przez Izby Skarbowe;

b) wymierzany przez Urzędy Skarbowe.

Razem podatki zwyczajne w markach.

Nadto przez przedzielenie przedziałki „uwaga" należy utworzyć przedziałkę 18 z napisem w nagłówku: „wpłaty na poczet podatków jeszcze niewymierzonych".

§ 15.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

2.

ROZPORZĄDZENIE II Ministra Skarbu

z dnia 15 grudnia 1923 r.

w przedmiocie przystosowania rachunkowości i kasowości do obliczania danin i niektórych innych dochodów publicznych, według stałej jednostki.

Na zasadzie art. 6 i 8 Ustawy z d. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. Ust. R. P. Nr. 127 z r. 1923, poz. 1044) zarządza się co następuje:

Par. 1.

O ustalonym przez Ministerstwo Skarbu w myśl osobnego rozporządzenia Ministra Skarbu, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw R. P. i w Dz. Urzęd. Min. Skarbu, kursie franka złotego, Kasy i Urzędy Skarbowe dowiadują się w miejscowych Urzędach pocztowych. W tym celu codziennie o godz. 8-ej rano, poczynając od dnia 2 stycznia 1924 r., zgłaszają się w Urzędach pocztowych delegaci Kas i Urzędów Skarbowych, wyznaczeni przez kierowników tych instytucji, z zeszytami, w których kierownik Urzędu pocztowego wpisuje słowami wysokość kursu urzędowego franka złotego oraz dzień (dnie), w którym(ych) ma on obowiązywać, i stwierdza to swoim podpisem obok odcisku pieczęci kalendarzowej.

W razie nienadejścia najdalej do godz. 9-ej zrana telegramu o kursie, stosuje się kurs dnia poprzedniego, chociażby w ciągu dnia nadszedł telegram o zmianie kursu.

Ogłoszenie kursu urzędowego franka złotego Kasa winna umieścić w lokalach Kasy na miejscu widocznem.

Par. 2.

Wpłaty do Kas Skarbowych należności państwowych, wymierzanych we frankach złotych, mogą być deklarowane bądź we frankach złotych, bądź w markach polskich. W pierwszym wypadku Kasa oblicza na podstawie kursu franka złotego, obowiązującego w dniu wpłaty, ile marek polskich wynosi kwota, deklarowana we frankach złotych, w drugim wypadku przelicza kwotę, deklarowaną w markach polskich, na franki złote.

Par. 3.

Przy przerachowaniu marek polskich na franki złote, setne części franka, nie dosięgające 0,05, opuszcza się, zaś setne części, wynoszące 0,05 lub więcej — zaokrągla się na 0,1 franka. Naprzykład kurs franka złotego w danym dniu wynosi 325.000 mkp., płatnik wnosi marek polskich 1.200.000, — obliczenie będzie takie: 1.200 : 325 = 3,69 fr. Kwotę tę zaokrągla się do 3,7 franka. Przy tym samym kursie wpłaca płatnik 1.280.000 mkp., z obliczenia otrzyma się 1.280 : 325 = 3,93. Kwotę zaokrągla się do 3,9.

Przy przerachowaniu franków złotych na marki polskie końcówki kwot poniżej 5.000 mp. opuszcza się, a 5.000 i wyżej zaokrągla się do 10.000 tak, że ostatnie cztery cyfry będą wyrażone zerami.

Zasadę zaokrąglania w powyższy sposób stosuje się także i do tych dochodów państwowych, które nie są wymierzane we frankach złotych, lecz tylko w markach polskich.

Par. 4.

Pokwitowania, wydawane przez Kasę Skarbową na wpłacone kwoty, dotyczące na-

leżności, wymierzanych we frankach złotych, winny opiewać na marki polskie cyframi oraz na franki złote cyframi i słowami.

Na dowodach kasowych Kasa zaznacza pobraną kwotę w markach polskich i równowartość we frankach złotych, np. mk. 500.000 = 1,5 franka. (Według kursu, podanego w Par. 3).

Par. 5.

Do dziennika pomocniczego wpisuje Kasa pobrane kwoty we frankach złotych i w markach polskich w formie ułamka, którego licznik będzie wyrażał franki złote, a mianownik—marki polskie.

Przy zapisywaniu do dziennika pomocniczego wpłat, dokonanych za pośrednictwem P. K. O. lub P. K. K. P. (tak gotówką, jak i przez przelew) oraz przez specjalnych poborców, wpisuje Kasa daty wpłaty do P. K. O., względnie do Urzędu pocztowego lub do P. K. K. P., oraz datę ściągnięcia pieniędzy przez specjalnych poborców i ilość franków złotych, osiągnięta z przeliczenia każdej wpłaty według kursu, obowiązującego w dniu rzeczywistej wpłaty do tych instytucji, względnie według kursu, ustanowionego dla specjalnego poborcy na dzień wpłaty, stosownie do osobnego rozporządzenia Ministra Skarbu, w przedmiocie zastosowania przepisów o prowadzeniu rachunkowości podatków bezpośrednich do postanowień ustawy z dnia 6 grudnia 1923 roku.

Do dziennika głównego wnosi Kasa ogólną sumę dzienną w markach polskich.

Par. 6.

Kasy Skarbowe, które przyjęły wpłaty na rachunek innych Kas, wykazują w zawiadomieniach wzór Nr. 9 do Par. 52 Instrukcji dla Kas Skarbowych kwoty we frankach złotych i markach polskich. Kasa, która definitywnie zarachowuje wpłatę na podstawie otrzymanego zawiadomienia, uwidacznia w dziennikach pomocniczych względnie wykazach szczegółowych obok marek polskich datę przyjęcia wpłaty przez inną Kasę i ilość franków złotych.

Par. 7.

Specjalni poborcy, jako to: sekwestratorowie, inne organa skarbowe oraz organa zarządów gminnych, upoważnione do pobierania podatków, są obowiązani przy wpłacaniu do Kas Skarbowych ściągniętych przez nich danin publicznych podawać w wykazach względnie deklaracjach oprócz sumy marek polskich również sumę franków złotych, czas ściągnięcia podatków oraz kurs franka złotego, według którego podatki te ściągnięto.

Par. 8.

Wykazy szczegółowe, dotyczące wpłat należności, podlegających waloryzacji, prowadzi Kasa we frankach złotych i w markach polskich analogicznie, jak wskazano w Par. 5, z wyjątkiem wykazów szczegółowych na sumy obrotowe, które prowadzi tylko w markach polskich.

Par. 9.

Pobrane przy wpłacie podatków państwowych dodatki komunalne Kasy zapisują do odnośnych ksiąg w markach polskich i wypłacają związkom komunalnym w granicach zebranych sum.

Par. 10.

Wydziały rachunkowo - kasowe Izb Skarbowych są obowiązane przy cenzurze dokumentów kasowych sprawdzać dokładnie przerachowanie marek polskich na franki złote i odwrotnie i stwierdzać dokonanie sprawdzenia na cenzurowanych dokumentach podpisami urzędników cenzurujących.

Par. 11.

Ogólne księgi przychodów budżetowych odnośnie do wpływów należności zwaloryzowanych prowadzą Izby w markach polskich i we frankach złotych w formie ułamka (Par. 5), a księgi sum obrotowych — tylko w markach polskich. Sposób prowadzenia ksiąg przez władze wymiarowe i administrujące dochodami regulują odrębne rozporządzenia.

Uzgadnianie sprawozdań władz i urzędów z Izbami Skarbowemi następuje co do uiszczeń należności zwaloryzowanych w markach polskich i we frankach złotych.

Par. 12.

Nadpłaty danin państwowych, objętych ustawą o waloryzacji, zasadniczo zalicza się na poczet tych samych należności przyszłego okresu względnie na poczet innych należności bieżącego lub następnego okresu.

Dopiero w wypadkach, gdy od płatnika nie przypadają żadne należności na rzecz Skarbu Państwa, może być na jego prośbę zarządzone wydanie nadpłaty w gotówce według kursu urzędowego franka złotego, obowiązującego w dniu wyasygnowania.

Par. 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 roku.

Minister Skarbu:

(—) *Kucharski.*

3.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od kapitałów i rent.

z dnia 18 grudnia 1923 r.

Na mocy art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych

oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się odnośnie do ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517) i z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 376) co następuje:

Do art. 42 i 43 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. i art. 6 ustawy z dnia 1 maja 1923 r.

§ 1. Kwoty wymienione w markach polskich przelicza się na franki złote według przeciętnej (1 frank = 8,303,33 mk.) wartości franka złotego z miesięcy lutego, marca i kwietnia 1923 r., poprzedzających ogłoszenie ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent.

W szczególności przelicza się:

1) kwotę — od 5.000 do 500.000 mk. na kwotę od 0,60 do 60 franków złotych.

2) kwotę — od 250.000 do 2,500,000 mk. na kwotę od 30 do 302 franków złotych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dnia 1 stycznia 1924 roku.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 23.XII 1923 Nr. 133 poz. 1106).

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1923 r.

o zastosowaniu stałej jednostki do podatku od skrzynek depozytowych.

Na mocy art 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarzadza się odnośnie do ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 305) i ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r o podatku od skrzynek depozytowych (Dz. U. R. P. Nr. 54 poz. 377) co następuje:

Do art. 1 i 4 ustawy z dnia 1 maja 1923 r.

§ 1. Kwoty wyrażone w markach polskich, przelicza się na franki złote według przeciętnej (1 frank=8303,33 mk.) wartości franka złotego z miesięcy lutego, marca i kwietnia 1923 r. poprzedzających ogłoszenie ustawy z dnia 1 marca 1923 roku w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r. o podatku od skrzynek depozytowych (safes).

W szczególności przelicza się:

1) w art. 1 ustępie a) — kwotę 6.000 mk. na kwotę 0,72 fr. zł.;

2) w art. 1 w ustępie b) — kwotę 25.000 mk. na kwotę 3 fr. zł.;

3) w art. 1 w ustępie c) — kwotę 50.000 mk. na kwotę 6 fr. zł.;

4) w art. 4 kwotę do 1.000.000 mk. na kwotę do 120 franków zł.

Do art. 5 ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r.

§ 2. Instytucje i osoby, obowiązane do opłacenia podatku w myśl art. 2 ustawy z dnia 8 czerwca 1920 r., winny przed 31 stycznia każdego roku obliczyć stawki podatkowe we frankach złotych zgodnie z postanowieniami § 1 niniejszego rozporządzenia i w tym samym terminie wnieść do kasy skarbowej łączną sumę tak obliczonego rocznego podatku.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 22.XII 1923 Nr. 132 poz. 1083).

5.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczania daniny lasowej.

Na zasadzie art. 5, 6, 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się odnośnie do ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 676) i do rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Sprawiedliwości, w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudo-

wy kraju (Dz. U. R. P. Nr. 105 poz. 823) co następuje:

Do art. 7 ustawy i do § 15 rozp.

§ 1. Wysokość daniny lasowej w ekwiwalencie gotówkowym, obliczona podług cen drewna z miesiąca listopada 1923 r. w markach polskich, będzie obliczona na franki złote po przeciętnym kursie franka złotego w listopadzie, który wynosił 432.650 marek za jeden frank złoty.

Do art. 13 ustawy i do §§ 30 i 32 rozp.

§ 2. Obliczone w myśl § 1 niniejszego rozporządzena ceny drewna, przeliczone na franki złote, stanowić będą podstawę dla oznaczenia wysokości grzywien.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Robót Publicznych:
(—) *Dr. Jan Łopuszański.*

(Dz. U. R. P. z dn. 22.XII 1923 Nr. 132 poz. 1082).

6.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1923 r.

o zastosowaniu stałej jednostki do państwowego podatku przemysłowego.

Na mocy art. art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się odnośnie do ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412), co następuje:

Do art. 50.

§ 1. Miesięczne zamknięcia ksiąg obrotu w markach polskich winny być przeliczane na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego za odnośny miesiąc.

Do art. 53.

§ 2. Suma obrotu wykazywanego zgodnie z postanowieniami ustępu 6 art. 53 ustawy ma być podana w markach polskich z przerachowaniem na franki złote według przeciętnej wartości z ubiegłego półrocza, względnie według przeciętnej wartości z każdego poszczególnego miesiąca, o ile chodzi o zeznania składane przez przedsiębiorstwa handlowe pierwszych dwóch kategorji i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategorji.

Do art. 50 i 53.

§ 3. Przeciętna wartość franka złotego, o której mowa w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, będzie ogłaszana oddzielnemi rozporządzeniami.

Do art. 56.

§ 4. Przedsiębiorstwa obowiązane w myśl części pierwszej art. 56 ustawy do miesięcznych wpłat podatku, względnie przedsiębiorstwa dobrowolnie uiszczające podatek w ratach miesięcznych (art. 56 część druga winny obliczać podatek we frankach złotych na podstawie obrotu przerachowanego również na franki złote zgodnie z postanowieniami §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Kwoty wyrażone w markach polskich przelicza się na franki złote według przeciętnej (1 frank=8785,46 mk.) wartości franka złotego z miesięcy: maja, kwietnia i marca 1923 r., poprzedzających ogłoszenie ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego;

W szczególności przelicza się:

1) w art. 3 w ustępie 12 kwotę 1.000.000 mk. na kwotę 114 franków złotych;

2) w art. 23, część ostatnia—kwotę 15000 mk. na kwotę 2 franki złote;

3) w art. 96—kwotę 3.000.000 mk. na kwotę 341 franków złotych;

4) w art. 97 — kwotę od 100.000 mk. do 3.000.000 mk. na kwotę od 11 franków złotych do 341 franków złotych;

5) w art. 99, 100, 101, 102, i 103—kwoty od 25.000 mk. do 500.000 mk. na kwotę 3 do 57 franków złotych;

6) w art. 104 — kwotę od 100.000 mk. do 3.000.000 mk. na kwotę od 11 do 341 franków złotych;

7) w art. 105 — kwotę od 25.000 mk. do 3.000.000 mk. na kwotę od 3 do 341 franków złotych;

8) w art. 107—kwotę 3.000.000 mk. na kwotę 341 franków złotych;

9) w części drugiej załącznika do art. 23 ustawy w ustępie II (skup zawodowy) przelicza się:

a) w kategorji pierwszej kwotę 2.500.000.000 mk. na kwotę 284.561 franków złotych;

b) w kategorji drugiej kwotę 400,000.000 mk. do 2,500.000.000 mk. na kwotę 45.530 do 284,561 franków złotych;

c) w kategorji trzeciej kwotę 80,000.000 mk. do 400,000.000 mk. na kwotę 9.160 do 45.530 franków złotych;

d) w kategorji czwartej kwotę 80,000.000 mk. na kwotę 9.160 fr. zł.

10) w części drugiej załącznika do art. 23 ustawy w ustępie III (instytucje kredytu krótkoterminowego, długoterminowego) przelicza się:

a) w kategorji pierwszej kwotę 120,000.000 mk. na kwotę 13.659 fr. zł.

b) w kategorji drugiej kwotę 30,000.000 mk. do 120,000.000 mk. na kwotę 3.415 do 13.659 fr. zł.

c) w kategorji trzeciej kwotę 30,000.000 mk. na kwotę 3.415 fr. zł.;

11) w części drugiej załącznika do art. 23 ustawy w ustępie V (roboty, antrepryzy i dostawy) przelicza się:

a) w kategorji pierwszej kwotą 1,600.000.000 mk. na kwotę 182.119 franków złotych;

b) w kategorji drugiej 400,000.000 marek do 1,600.000.000 mk. na kwotę 45.530 do 182.119 fr. zł.;

c) w kategorji trzeciej kwotę 80,000.000 mk. do 400,000.000 mk. na kwotę 9.160 do 45.530 fr. zł.;

d) w kategorji czwartej kwotę 1,000.000 mk. do 80,000.000 mk. na kwotę 114 do 9,160 fr zł:

12) w części drugiej załącznika do art. 23 ustawy w rozdziale B (przedsiębiorstwa komunikacyjne) przelicza się:

a) w ustępie II liczba 1 kwotę 7,000 mk. na kwotę 0,80 fr. zł.;

b) w ustępie II liczba 2, zamienia się kwota 3 500 mk. na 0,40 fr. zł.;

c) w ustępie II liczba 3 kwotę 300 mk. na kwotę 0,03 fr. zł.;

d) w ustępie II liczba 4 kwotę 300 mk na 0,03 fr zł;

e) w ustępie II liczba 5 kwotę 100 mk na 0,01 fr. zł.

§ 6. Ceny świadectw przemysłowych (część III załącznika do art. 23 ustawy) przeliczone na franki złote są podane w tabeli, załączonej do niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1112).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. poz. 1112.

CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH NA ROK PODATKOWY 1924.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		franków złotych					
I	Dla zakładów handlowych .	569	—	—	—	—	—
II	" " "	—	171	142	114	85	57
III	" " " .	—	34	28	23	17	11
IV	" " " .	—	14	11	9	7	5
V a	" handlu rozwoźnego . .	23	—	—	—	—	—
V b	" " obnośnego . .	7	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	I	II	III	IV
I		1707	—	—	—	—	—
II		1138	—	—	—	—	—
III		569	—	—	—	—	—
IV		171	—	—	—	—	—
V		57	—	—	—	—	—
VI		—	34	28	23	17	11
VII		—	17	14	11	8	6
VIII		—	7	6	5	3	2

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	franków złotych	
Na jarmarkach trwających ponad 21 dni	114	28
" " " " 7 do 21 dni.	57	15
" " " " 3 do 7 dni.	46	11

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	OZNACZENIE ZAJĘCIA PRZEMYSŁOWEGO	Cena w fr. złotych
I	Ekspedytorzy nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1. Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych kolei żelaznych .	171
	2. ,, ,, ,, ,, ,, ,, bocznych ,, ,, .	142
	3. ,, ,, ,, nie położonych przy linjach kolejowych	114
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1. Na giełdzie warszawskiej	171
	2. Na innych giełdach	114
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1. W Warszawie i w miejscowościach I klasy	85
	2. W miejscowościach II klasy	57
	3. W miejscowościach III i IV klasy	28
III	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych, oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
	1. W Warszawie i w miejscowościach I klasy	28
	2. W miejscowościach II klasy	23
	3. W miejscowościach III i IV klasy	11
IV	Ajenci podróżujący (komiwojażerowie)	114

Cena karty rejestracyjnej 2 fr. zł.

7.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1923 r.

celem wykonania ustawy z dnia 14 listopada 1923 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w roku 1923 na obszarze górnośląskiej części województ waśląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 120 poz. 968).

Na zasadzie art. 4 ustawy z dnia 14 listopada 1923 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących w roku 1923 na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 120 poz. 968) zarządza się co następuje:

DZIAŁ I.

§ 1. § 2 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. w przedmiocie podatku dochodowego (Dz. Ust. śląsk. Nr. 6 poz. 37) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają osoby fizyczne i nie fizyczne (prawne), których dochód roczny przekracza 2. 000.000 mk. p.".

§ 2. Uposażenia służbowe, emerytury i wynagrodzenia za najemną pracę, o których mowa w punkcie 5 § 4 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. — podlegają podatkowi dochodowemu na podstawie działu II niniejszego rozporządzenia.

Tego rodzaju dochodów nie włącza się do ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu w myśl przepisów ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r., oraz przepisów działu I niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Punkt 3 część II § 6 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. uzupełnia się słowami: „o ile te wydatki łącznie nie przekraczają 24.000 mk. p.", natomiast punkt 4 części II tegoż paragrafu otrzymuje brzmienie następujące: „premje, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają na rachunek podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 24.000 mkp. rocznie".

§ 4. § 7 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Opodatkowaniu podlegają dochody osiągnięte w r. 1922 lub wykazane w ostatnim zamknięciu rachukowym roku operacyjnego 1922 lub 1921/1922".

§ 5. § 13 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek dochodowy zarówno dla osób fizycznych, jak i niefizycznych, wymienionych w punktach 4, 5, 6 i 7 § 1 wymierza się według skali następującej:

L. p.	Wysokość dochodów w tysiącach marek		Stopa procentowa	Podatek w tysiącach marek
	ponad	do		
1.	2.000	2.600	2	52
2.	2.600	3.200	2,2	70,4
3.	3.200	3.800	2,4	91,2
4.	3 800	4.400	2,6	114,4
5.	4.400	5.000	2,8	140
6.	5.000	5.800	3	174
7.	5.800	6.600	3,2	211,2
8.	6.600	7.400	3,4	251,6
9.	7.400	8.200	3,6	295,2
10.	8.200	9.000	3,8	342
11.	9.000	10.000	4,1	410
12.	10.000	11.000	4,5	495
13.	11.000	12.000	4,9	588
14.	12.000	13.000	5,3	689
15.	13.000	14.000	5,7	798
16.	14.000	15.500	6,2	961
17.	15.500	17.000	6,7	1.139
18.	17.000	18.500	7,2	1.332
19.	18.500	20.000	7,7	1.540
20.	20.000	22.000	8,3	1.826
21.	22.000	24.000	8,9	2.136
22.	24.000	26.000	9,5	2.470
23.	26.000	28.000	9,9	2.772
24.	28.000	30.000	10,3	3.090
25.	30.000	32.000	10,7	3.424
26.	32.000	34.000	11,1	3.774
27.	34.000	36.000	11,5	4.140
28.	36.000	38.000	11,9	4.522
29.	38.000	40.000	12,3	4.920
30.	40.000	43.000	12,8	5.504
31.	43.000	46.000	13,3	6.118
32.	46 000	49.000	13,8	6.762
33.	49.000	52 000	14,4	7.488
34.	52.000	55.000	15	8.250
35.	55.000	58.000	15,6	9.048
36.	58.000	62.000	16,3	10.106
37.	62.000	66.000	17	11.220
38.	66.000	70.000	17,7	12.390
39.	70.000	75.000	18,5	13.875
40.	75.000	80.000	19,3	15.440
41.	80.000	85.000	20,1	17.085
42.	85.000	90.000	20,8	18.720
43.	90.000	95.000	21,5	20.425
44.	95.000	100.000	22,2	22.200
45.	100.000	105.000	22,9	24.045
46.	105.000	110.000	23,6	25.960
47.	110.000	115.000	24,3	27.945
48.	115.000	120.000	25	30.000

Przy dochodzie ponad 120.000.000 mkp. podatek wynosi 30.000.000 mkp. i oprócz tego 1,250.000 mkp. od każdych pełnych 5,000.000 mkp. ponad 120,000.000 mkp.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochód osób fizycznych i spadków nieobjętych:

ponad	120.000.000 mk.	do	180.000.000	mk.	—	1,5%
„	180.000.000 „	„	240.000.000	„	—	2,5%
„	240.000.000 „	„	300 000.000	„	—	4%
„	300.000.000 „	„	360.000 000	„	—	5,5%
„	360 000.000 „	„	450.000.000	„	—	7%
„	450 000.000 „	„	720 000 000	„	—	9%
„	720 000.000 „	„	900.000.000	„	—	11%
„	900 000.000 „	„	1.200.000.000	„	—	13%
„	1,200 000.000				—	15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu".

§ 6. W § 16 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. zastępuje się kwotę 80.000 mkp. kwotą 10,000.000 mkp., kwotę 150.000 mkp. kwotą 15,000.000 mkp., nadto w § 17 powołanej ustawy kwotą 200.000 mkp. kwotą 15,000.000 mkp.

§ 7. Granice dochodu, określone w §§ 22, 23, 30, 33, 39 i 40 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. podwyższa się do 12,000.000 mkp.

§ 8. Wyrazy: „najmniej jednak w kwocie 5.000 mk.", zawarte w ustępie pierwszym lit. b. § 68 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r., uchyla się.

Kwotę grzywny, przewidzianą w ustępie drugim § 68, w wysokości od dwudziestu tysięcy do stu tysięcy mk. niem. zastępuje się kwotą od 10.000 do 100.000 mkp.

Przed ostatnim ustępem § 68 zamieszcza się przepis następujący: „ W wyjątkowych wypadkach obok kary pieniężnej może być wymierzona kara więzienia do jednego roku".

§ 9. Zastępuje się w ustępie pierwszym § 70 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. końcowe wyrazy: „do 300.000 mk. (trzysta tysięcy mk.)" wyrazami: „do 300.000 mkp.", w ustępie drugim tegoż paragrafu wyrazy: „do dwudziestu tysięcy marek niem." wyrazami: „do 10.000 mkp.", wreszcie w ustępie pierwszym § 71, wyrazy: „do 1.500.000 (półtora miljona mk. niem). wyrazami: „do 1.500.000 mkp.".

§ 10. Dodatki do państwowego podatku dochodowego na rzecz gmin i związków komunalnych nie mogą przewyższać przy dochodzie podatkowym:

ponad	2.000.000 mk. p.	do	30.000.000	mk. p.	4%
„	30.000.000 „ „	„	100.000.000	„ „	4,5%
„	100.000.000 „ „	. . . .			5%

dochodu podatkowego.

§ 11. Opodatkowaniu na rzecz gmin i związków komunalnych w myśl § 9 niniejszego rozporządzenia podlegają dochody ze wszystkich źródeł z wyjątkiem dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (§ 23).

§ 12. Podatek dochodowy, wymierzony na rok 1923 na zasadzie ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. i działu I niniejszego rozporządzenia, wraz z przypadającemi dodatkami komunalnemi, o których mowa w § 10 niniejszego rozporządzenia, — płatny jest w terminie 14 dni od dnia doręczenia nakazu płatniczego w wysokości, jaka wypadnie z pomnożenia tego podatku wraz z dodatkami komunalnemi przez wykładnik 7, wyrażający wzrost przeciętnych cen hurtowych w pierwszej połowie roku 1923 w porównaniu z przeciętnemi cenami hurtowemi w roku 1922.

DZIAŁ II.

Zmiany w opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

§ 13. Wszelkie dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (§ 2 niniejszego rozporządzenia), przewyższające 525.600.000 mk. p. rocznie, podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie niniejszego działu II.

§ 14. Za podstawę podatku przyjmuje sie wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości i nie stosuje się do nich obliczeń, tudzież zniżek podatkowych, przewidzianych w §§ 6, 16 i 17 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług cen w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego 1923.

§ 15. Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie dokonywanej po dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, a mianowicie: od wynagrodzeń, których wysokość, obliczona w stosunku rocznym, wynosi w tysiącach marek pol,:

ponad			do			potrąca się
525.600	mk.	p.	700.800	mk.	p	1,1%
700.800	„	„	876.000	„	„	1,4%
876.000	„	„	1.138.800	„	„	1,7%
1.138.800	„	„	1.401 600	„	„	2,0%
1.401.600	„	„	1.664.400	„	„	2,5%
1.664.400	„	„	1.927.200	„	„	3,0%
1.927.200	„	„	2.190.000	„	„	3,5%
2.190.000	„	„	2.482.000	„	„	4,5%
2.482.000	„	„	2.774.000	„	„	5,5%
2.774.000	„	„	3.066.000	„	„	7,0%
3.066.000	„	„	3.358.000	„	„	8,5%
3.358.000	„	„	3.650.000	„	„	10,0%
3.650.000	„	„	3.796.000	„	„	11,5%
3.796.000	„	„	4.015.000	„	„	13,0%
4.015.000	„	„	4.234.000	„	„	13,6%
4.234.000	„	„	4.526.000	„	„	14,3%
4.526.000	„	„	4.818.000	„	„	15,0%
4.818.000	„	„	5.110.000	„	„	15,7%
5.110 000	„	„	5.475.000	„	„	16,5%
5.475.000	„	„	5.840.000	„	„	17,3%
5.840.000	„	„	6.205.000	„	„	18,1%
6.205.000	„	„	6.570.000	„	„	18,8%
6.570.000	„	„	6.935.000	„	„	19,5%
6.935.000	„	„	7.300.000	„	„	20,2%
7.300.000	„	„	7.665.000	„	„	20,9%
7.665.000	„	„	8.030.000	„	„	21,6%
8.030.000	„	„	8.395.000	„	„	22,3%
8.395.000	„	„	8.760.000	„	„	23,0%
8 760.000	„	„	13.140.000	„	„	24,5%
13.140.000	„	„	17.520.000	„	„	25,5%
17.520.000	„	„	21.900.000	„	„	27,0%
21.900.000	„	„	26.280.000	„	„	28,5%
26.280.000	„	„	32.850.000	„	„	30,0%
32.850.000	„	„	52 560.000	„	„	32,0%
52.560.000	„	„	65.700.000	„	„	34,0%
65.700.000	„	„	87.600.000	„	„	36,0%
87.600.000	„	„				38,0%

Stopę procentową podatku ustala się przy każdorazowej powtarzającej się wypłacie, przyjmując tę wypłatę za podstawę do obliczenia rocznej cyfry dochodu

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonej w stosunku rocznym.

§ 16. Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jakoteż na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone w ciągu miesiąca kwoty należy w terminie do dni 14 po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy skarbowej z załączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub z załączeniem odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten, względnie odpis listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy, oraz daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

§ 17. Wymiar podatku przez władzę podatkową z reguły nie ma miejsca. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy służbodawca albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało. W tych wypadkach władza podatkowa I instancji uskutecznia wymiar podatku. Od wymiaru służbodawca może odwołać się do izby skarbowej w ciągu dni trzydziestu od dnia doręczenia mu wezwania.

Odwołanie nie wstrzymuje egzekucji.

Kwoty niewpłaconego w terminie podatku będą przymusowo ściągnięte od osób, wymienionych w części pierwszej § 16 niniejszego rozporządzenia, wraz z karami za zwłokę w wysokości 5% dziennie i z kosztami egzekucyjnemi.

§ 18. Do stwierdzenia obowiązku potrącania podatku oraz dla sprawdzenia, czy potrącenia podatku są uskutecznione prawidłowo i we właściwym czasie, władzom skarbowym przysługuje prawo delegowania urzędników do instytucji i osób, wymienionych w § 16 część pierwsza niniejszego rozporządzenia, celem przejrzenia i sporządzenia wyciągów z list płacy, umów i innych dokumentów, odnoszących się do najmu pracowników, względnie celem zbadania dokonanych wypłat.

§ 19. Na nieprawidłowe potrącania podatku przez służbodawców pracownicy mogą wnosić zażalenia w terminie dni trzydziestu od daty potrącenia do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Od decyzji władzy podatkowej I instancji służy pracownikowi odwołanie w trybie, określonym w § 17 niniejszego rozporządzenia.

§ 20. Służbodawca, który nie spełni obowiązku wpłacenia podatku w myśl § 16 niniejszego rozporządzenia, ulegnie karze grzywny w myśl przepisów § 70 ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r. i § 9 niniejszego rozporządzenia.

W razie świadomego podania nieprawdziwych okoliczności w listach płacy lub wyjaśnieniach, stosuje się analogicznie § 68 śląskiej ustawy z dnia 18 stycznia 1923 r. i § 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 21. Kto niedopuści urzędnika, delegowanego przez władze skarbowe na podstawie § 18 niniejszego rozporządzenia, do wykonania czynności, przewidzianych w tym paragrafie, ulegnie w drodze sądowej karze pieniężnej od 10.000 do 500.000 mkp. lub karze pozbawienia wolności do jednego roku, o ile niepodlega surowszemu ukaraniu wedle obowiązującej ustawy karnej.

§ 22. Kary pieniężne, nałożene na podstawie § 21 nieniejszego rozporządzenia, wpływają na rzecz skarbu śląskiego.

§ 23. Do państwowego podatku dochodowego, pobieranego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na zasadach, wyłuszczonych w niniejszem dziale II, ustanawia się dodatki na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych w wysokości 3% od wypłaconego wynagrodzenia, podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu. Dodatki te będą potrącane przez służbodawców równocześnie z podatkiem państwowym, przyczem stosuje się przepisy §§ 16—21 niniejszego rozporządzenia..

DZIAŁ III.

Postanowienia ogólne.

§ 24. Dochód osiągnięty w markach niemieckich w okresach, oznaczonych w § 4 niniejszego rozporządzenia należy celem wymiaru podatku na rok 1923 przerachowywać na marki polskie według relacji: 1 mk. niem. równa się 10 mk. pol.

Jeżeli obowiązek podatkowy osób fizycznych i prawnych rozpoczął się dopiero w roku 1923, należy dochód osiągnięty w markach niemieckich, przerochować na marki polskie według przeciętnego kursu urzędowego z tego okresu czasu, z którego pochodzi dochód, miarodajny do ustalenia podstawy wymiaru.

§ 25. Z wpływów państwowego podatku dochodowego pobierają gminy i związki komunalne 30%.

§ 26. Uchyla się postanowienia zawarte w §§ 15, 20 ustęp trzeci i czwarty od wyrazów: „Robotnicy służący . . .“ do wyrazów: „bez oznaczenia wartości“. 62 ustęp ostatni, 65, 67-a, 75, 76 i art. VII ustawy śląskiej z dnia 18 stycznia 1923 r.

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na rok podatkowy 1923.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 22.XII 1923 r. Nr. 132 poz. 1081).

8.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 5 grudnia 1923 r.,

w przedmoicie określenia kursu franka złotego dla wpłat podatku majątkowego.

W myśl art. 58, ustęp a) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 94, poz. 746), zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla wpłat podatku majątkowego w okresie od 16 do 30 listopada 1923 r. ustala się następujące kursy franka złotego:

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 16 listopada 1923 r., na 362.000 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 17 listopada 1923 r., na 390.800 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 19 listopada 1923 r., na 395.250 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 20 listopada 1923 r., na 412.250 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 21 listopada 1923 r., na 444.500 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 22 listopada 1923 r., na 462.400 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 23 listopada 1923 r., na 490.850 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 24 listopada 1923 r., na 557.950 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 26 listopada 1923 r., na 558.600 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 27 listopada 1923 r., na 623.500 mk.;

dla wpłat uskutecznionych w dn. 28 listopada 1923 r., na 717.300 mk.;

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 29 listopada 1923 r., na 695.000 mk.,

dla wpłat, uskutecznionych w dn. 30 listopada 1923 r., na 680.000 mk.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(„Monitor Polski“ Nr. 283 z r. 1923, poz. 402).

9.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 17 grudnia 1923 r.

w przedmiocie określenia kursu franka złotego dla wpłat podatku majątkowego.

W myśl art. 58 ustęp a) ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U R. P. Nr. 94, poz. 746) ustalam następujące kursy franka złotego dla wpłat podatku majątkowego w okresie

od 1 grudnia do 15 grudnia 1923 r.:

dla wpłat uskutecznionych w dniu 1 grudnia 1923 r. na 681.850 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 3 grudnia 1923 r. na 675.300 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 4 grudnia 1923 r. na 676.200 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 5 grudnia 1923 r. na 675.700 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 6 grudnia 1923 r. na 684.800 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 7 grudnia 1923 r. na 693.750 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 10 grudnia 1923 r. na 694.350 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 11 grudnia 1923 r. na 739.850 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 12 grudnia 1923 r. na 755.000 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 13 grudnia 1923 r. na 788.700 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 14 grudnia 1923 r. na 860.400 mk.,

dla wpłat uskutecznionych w dniu 15 grudnia 1923 r. na 872.500 mk.

Minister Skarbu:
(—) *Kucharski.*

(Monitor Polski Nr. 290 z r. 1923 poz. 413).

10.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU.
z dnia 18 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczenia podatków gruntowych oraz dodatków państwowych do tych podatków.

Na zasadzie art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

Do art. 1 i 18.

§ 1. Kwoty państwowych podatków gruntowych oraz dodatków państwowych do tych podatków, należne na podstawie art. 1 i 18 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) przelicza się na franki złote według przeciętnego (w zaokrągleniu) kursu w miesiącach: kwietniu, maju i czerwcu 1923 r., poprzedzających ogłoszenie wspomnianej ustawy, w stosunku 11,369 mk. = 1 frankowi złotemu.

Do art 2.

§ 2. Kwotę 600.000 mk. wymienioną w części pierwszej i w części trzeciej art. 2 ustawy przelicza się na 53 fr.

Oddzielny dodatek pobierać się będzie od płatników, opłacających rocznie:

powyżej	**53**	**fr.**	**do**	**88**	**fr. w**	**wysokości**	**10%**
„	88	„	„	264	„	„	20%
„	264	„	„	616	„	„	30%
„	616	„	„	1320	„	„	40%
„	1320	„	„	2199	„	„	50%
„	2199	„	„	3079	„	„	60%
„	3079	„	„	4398	„	„	80%
„	4398	„				„	100%

podatku gruntowego, wzgl. państwowego dodatku do tego podatku.

Do art. 3.

§ 3. Kwotę 50.000 mk. wymienioną w części pierwszej i drugiej art. 3 przelicza się na 4,40 franków złotych.

Kwotę 200.000 mk. wymienioną w części drugiej art. 3 przelicza się na 17,60 fr. zł.

Do art. 9 i 10.

§ 4. Przepisy art. 9 i 10 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) w myśl art. 10 ust. z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) nie mają zastosowania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 27.XII 1923 r. Nr. 134 poz. 1117).

11.

OKÓLNIK L: 10402/II

Do
Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Głównego Urzędu Likwidacyjnego, oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej
w miejscu.

W związku z wniesionem już do Sejmu Rzeczypospolitej projektem ustawy w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, — był w miesiącu styczniu 1924 r. dokonany trybem przewidzianym w odnośnych, obecnie obowiązujących przepisach, według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w tysiącach marek		
1	1.576.800	2.102.400	0,3
2	2.102.400	2 628.000	0,4
3	2 628.000	3.416.400	0,0
4	3.416.400	4,204 000	0,7
5	4 204.800	4 993 200	0,9
6	4.993.200	5 781 600	1,1
7	5 781.600	6 570.000	1,4
8	6.570 000	7.446.000	1,7
9	7.446 000	8 322.000	2
10	8 322.000	9.198.000	2,5
11	9 198.000	10.074 000	3
12	10 074 000	10 950 000	3,5
13	10.950.000	11 388.000	4,5
14	11 388 000	12 045 000	5,5
15	12.045.000	12 702.000	7
16	12.702.000	13.578 000	8,5
17	13.578.000	14 454.000	10
18	14.454.000	15 330.000	11,5
19	15 330.000	16 425.000	13
20	16.425.000	17 520.000	13,6
21	17.520.000	18 615.000	14,3
22	18.615 000	19.710 000	15
23	19.710.000	20 805 000	15,7
24	20.805 000	21.900.000	16,5
25	21 900.000	22 995 000	17,3
26	22 995.000	24.090 000	18,1
27	24 090 000	25.185 000	18,8
28	25 185.000	26,280 000	19,5
39	26 280 000	39 420.000	20,2
30	39 420.000	52.560.000	20,9
31	52 560 000	65 700.000	21,6
32	65 700.000	78.840.000	22,3
33	78.840 000	98 550 000	23
34	98.550 000	157.680.000	24,5
35	157.680.000	197.100.000	25,5
36	197 100 000	262.800.000	27
37	262.800.000		28,5

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od 1 stycznia 1924 r. z tem, że podana skala ma zastosowanie również przy potrącaniu podatku od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych w końcu miesiąca grudnia 1923 r. należnych za miesiąc styczeń 1924 r.

W końcu zauważa się, że w b. dzielnicy pruskiej i na obszarze Górnośląskiej części Województwa Śląskiego nie należy pobierać od dochodów z uposażeń służbowych emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, poczynając od 1 stycznia 1924 r. 3% dodatków na rzecz gmin miejskich i powiatowych związków komunalnych.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

Uwaga! Powyższa tabelka została wydana oddzielnie i jest do nabycia w Admin. Dz. Urzęd.

Podatek spadkowy i od darowizn.

12.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 192 3r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do podatków: spadkowego i od darowizn.

Na zasadzie art. 5 lit. b i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 192 3r. o zastosownaiu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla przerachowania kwot pieniężnych, zawartych w ustawei z dnia 29 maja 1920 r. w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 299) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 263) oraz artykułami 16 do 28 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz 296), przyjmuje się przeciętną wartość franka złotego z pierwszych trzech miesięcy 1923 r., poprzedzających ogłoszenie ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U .R. P. Nr. 44 poz. 296).

Wartość ta wynosi 7121 mk.

§ 2. Wskutek przyjęcia powyższej wartości franka złotego kwoty, wymienione w artykule 16 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296) i w artyukle 8 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 55 poz. 391), przelicza się z niezbędnem zaokrągleniem w następujący sposób:

kwotę 12.000.000 mk. wymienioną w punkcie a) na 1700 fr. zł.

kwotę 4.000.000 mk. wymienioną w punkcie

b) na 570 fr. zł.
kwotę 600.000 mk. wymienioną w punkcie c) na 85 fr. zł.
kwotę 6.000.000 mk. wymienioną w ustępie drugim na 850 fr. zł.

Taryfę opodatkowania spadków i darowizn (załącznik 2 do art. 17 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296) i załącznik 3 do art. 9 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 55 poz. 391) zastępuje się taryfą, załączoną do niniejszego rozporządzenia.

Kwotę grzywien, wymienioną w art. 18 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296) i w art. 32 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 55, poz. 391), przelicza się na 210 franków złotych.

§ 3. Począwszy od dnia 1 stycznia 1924 r. wymierza się podatek spadkowy i od darowizn we frankach złotych z zastosowaniem załączonej taryfy (§ 2).

W celu obliczenia podatku ustala się wartość przedmiotów spadkowych lub stanowiących przedmiot darowizn w markach polskich wedle przepisów dotychczasowych; następnie zaś wartość tę przelicza się na franki złote, dzieląc sumę marek polskich przez liczbę, wyrażającą wartość franka złotego w dniu ustalenia szacunku (art. 20 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296).

Wcelu potrącenia długów i ciężarów przelicza się je również na franki złote.

§ 4. Kwoty, wpłacone na podatek spadkowy lub od darowizny, uwzględnia się przy wymiarze podatku według kursu franka złotego w dniu uiszczenia

§ 5. Przy wymiarach dodatkowych, spowodowanych ujawnieniem przedmiotów spadkowych, nieobjętych decyzją poprzednią, uskutecznioną w markach polskich, za podstawę wymiaru służy wartość tych przedmiotów, ustalona w sposób przepisany w art. 20 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) oraz w § 3 niniejszego rozporządzenia).

Stopę podatku określa się wedle taryfy, załączonej do niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem jednak łącznej wartości całego majątku spadkowego, przyczem wartość majątku, poddanego wymiarowi poprzedniemu, służąca jedynie do ustalenia stopy podatku, przelicza się na franki złote według kursu, jaki istniał w dniu otwarcia spadku, względnie w dniu dokonania szacunku, stosownie do tego, jakie przepisy zostały w tej mierze zastosowane przy wymiarze poprzednim.

§ 6. W przypadkach, w których przed dniem 1 stycznia 1924 r. nastąpił wymiar podatku spadkowego lub od darowizny, a wymierzony podatek nie został jeszcze do tego dnia całkowicie zapłacony, należy niewpłaconą kwotę podatku przeliczyć na franki złote (art. 2 ustawy), dzieląc należną sumę marek polskich przez liczbę, wyrażającą kurs franka złotego, który obowiązywać będzie w dniu 1 stycznia 1924 r.

Przepis powyższy stosuje się również do przerachowania niewpłaconych do dnia 1 stycznia 1924 r. grzywien, nałożonych z powodu przekroczenia przepisów o podatku spadkowym i od darowizn, kar za zwłokę narosłych do tego dnia, wreszcie kosztów egzekucyjnych.

Podatek odroczony lub rozłożony na raty zezwoleniem, wydanem po dniu 23 kwietnia 1923 r., a do dnia 1 stycznia 1924 r. nie zapłacony, przelicza się na franki złote w sposób następujący:

a) jeśli normalny ustawowy termin płatności podatku przypadał przed dniem 1 października 1923 r., ustala się przedewszystkiem wysokość podatku w markach polskich w sumie, jaka wypadnie z pomnożenia całej zaległej niezapłaconej kwoty odroczonego podatku przez wykładniki, ustanowione w rozp. Min. Skarbu z dnia 14 czerwca 1923 r (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 452), względnie z dnia 15 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 744), zgodnie z przepisem art. 23 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296). Następnie sumę tę dzieli się przez liczbę 165.472.5, wyrażającą wartość franka złotego w miesiącu październiku 1923 r.;

b) jeśli normalny ustawowy termin płatności przypadał po dniu 30 września 1923 r., dzieli się całą odroczoną lub rozłożoną na raty a niewpłaconą sumę podatku przez liczbę, wyrażającą wartość franka złotego w dniu wydania decyzji o wymiarze podatku

§ 7. W przypadkach, w których przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia ma być uwzględnioną wartość franka złotego za czas do 1 stycznia 1924 r., należy uwzględnić ją wedle następującej tabeli:

Liczba	Oznaczenie okrəsu dla którego ustala się wartość	Wartość franka złotego w markach pol
1	do końca 1919 r.	8,68
2	I kwartał 1920 r.	28,8
3	II „ „ „	35,4
4	III „ „ „	41,7
5	IV „ „ „	82,9
6	I „ 1921 r.	157,7
7	II „ „ „	190,0
8	III „ „ „	560,1
9	IV „ „ „	715,3
10	I „ 1922 r.	713,3
11	II „ „ „	787,2
12	III „ „ „	1 358,1
13	IV „ „ „	2.886,9
14	styczeń 1923 r.	5.015,5
15	luty „ „	8.032,7
16	marzec „ „	8 291,0
17	kwieoień „ „	8.586,3
18	maj „ „	9.479,1
19	czerwiec „ „	16 042,6
20	lipiec „ „	24 475,5
21	sierpień „ „	46.209,0
22	wrzesień „ „	53.764,3
23	październik „ „	165 472,5
24	listopad „ „	360 541,6
25	grudzień „ „	1)

§ 8. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wyniknie kwota franków złotych więcej niż o jednem miejscu dziesiętnem, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnej dziesiątej części franka złotego; w przeciwnym razie

1) Przeciętna wartość franka złotego za miesiąc grudzień ogłoszoną zostanie rozporządzeniem oddzielnem.

setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 9. Uiszczenie podatku od spadku lub darowizny, obliczonego we frankach złotych, uskutecznia się w markach polskich, według wartości franka złotego w dniu uiszczenia podatku.

Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy wpłacie podatku, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5000, to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i ma zastosowanie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Z dniem tym przestają obowiązywać następujące przepisy ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296): art. 17 ustęp ostatni; art. 19; art. 20 ustęp ostatni; art. 23 oraz art. 25, o ile w nim powołany jest art. 23 tejże ustawy.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1114).

Załącznik do § 2 rozp Min. Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. poz. 1114.

TARYFA OPODATKOWANIA SPADKÓW I DAROWIZN.

Pozycja	Określenie podatnika według jego znamion osobistych, w szczególności według jego stosunku do spadkodawcy lub darującego	Czysta wartość otrzymanego majątku we frankach złotych: do 85	ponad 85 do 280	ponad 280 do 420	ponad 420 do 850	ponad 850 do 1.700	ponad 1.700 do 3.370	ponad 3.370 do 6.750	ponad 6.750 do 12.650	ponad 12.650 do 21.000	ponad 21.000 do 33.750	ponad 33.750 do 50.600	ponad 50.600 do 67.500	ponad 67.500 do 84.350	ponad 84.350 do 140.600	ponad 140.600
		Podatek wymierza się według niżej podanej stopy procentowej: a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n	o
1	Małżonek. Zstępny . . .	—	—	—	—	—	3	4	5	6	8	10	12	14	17	25
2	Wstępny. Przysposobiony. Zięć lub synowa . . .	—	3	4	5	6	7	8	10	12	15	18	21	25	25	25
3	Rodzeństwo rodzone lub przyrodnie. Dzieci rodzeństwa. Pasierb . . .	—	4	6	8	11	14	17	20	23	26	29	32	36	36	36
4	Krewni do 4 stopnia, wyżej nie wymienieni (rodzeństwo rodziców, rodzeństwo dziadków, wnukowie rodzeństwa, rodzeństwo stryjeczne lub cioteczne)	—	7	9	11	14	17	20	24	28	32	36	40	45	45	45
5	Fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskiem — co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny na cele dobroczynne, nauki lub nauczania	—	—	—	3[1]	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3
6	Inni.	—	10	14	18	22	26	30	35	40	45	50	55	60	60	60

[1]) Stawkę tę stosuje się tylko do majątków, wynoszących ponad 460 franków złotych (art. 16 punkt b).

Opłaty stemplowe.

13.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1923 r.

w sprawie podatku od kart do gry na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na zasadzie art. 1 i 3 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. w przedmiocie przywrócenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) § 1 niemieckiej ustawy o opodatkowaniu kart do gry z dnia 10 września 1919 r. (Dz. U. Rzeszy niem. str. 1643) otrzymuje następujące brzmienie:

„Przedmiot i wysokość podatku.

Karty do gry, przeznaczone do zużycia w kraju, podlegają podatkowi od zużycia.

Podatek wynosi 100.000 mkp. od talji".

2) § 2 ustęp drugi powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie: „od kart do gry, przywiezionych z zagranicy, uiszcza się podatek równocześnie z cłem".

3) W § 3 ustępie drugim powołanej niemieckiej ustawy skreśla się słowa: „i liczbę kart".

4) § 33 powołanej niemieckiej ustawy skreśla się.

5) § 34 powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie: „Przy przywozie kart do gry z obszaru W. M. Gdańska mają zastosowanie postanowienia art. 207 umowy polsko-gdańskiej z dnia 24 października 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 roku Nr. 16, poz. 139).

6) § 35 powołanej niemieckiej ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Cło.

Karty do gry przywiezione z zagranicy podlegają opłacie celnej według przepisów taryfy celnej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego w ośm dni po ogłoszeniu i z tą chwilą przestaje obowiązywać rozporządzenie Śląskiej Rady wojewódzkiej z dnia 20 lutego 1923 r. w przedmiocie ujednostajnienia podatku od kart do gry (Dz. U. Śl. Nr. 11, poz. 72).

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos.
Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 15.XII 1923 r. Nr. 127, p. 1046).

14.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 31 października 1923 r.

o dalszem podwyższeniu opłaty stemplowej od kart do gry.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę stemplową od kart do gry, ustanowioną art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 666) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 204) a ostatnio podniesioną art. 4 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) podwyższa się na 100.000 mk. od talji.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w ośm dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R P. z d. 15.XII 1923 r., Nr. 127, p. 1047).

15.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 19 grudnia 1923 r.

tycząca się przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315).

Art. 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) ze zmianami, wprowadzonemi ustawą z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296), przedłuża się do dnia 30 czerwca 1924 r.

Art. 2. Obowiązujące obecnie rozporządzenia, wydane na mocy art. 6 powołanej w art. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315), zachowują moc obowiązującą do dnia 30 czerwca 1924 r., o ile nie ulegną zmianie drogą dalszych rozporządzeń, wydanych na mocy art. 6 powołanej ustawy lub na mocy upoważnień, zawartych w innych ustawach.

Art. 3. Art. 4 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38 poz. 315) w brzmieniu, ustalonem w art. 9 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296), dotyczy również podatku giełdowego (ustawa z dnia 2 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 500).

Art. 4. Upoważnia się Ministra Skarbu do podwyższenia stawek przy opłatach stemplowych na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego do wysokości stawek, obowiązujących w całem Państwie.

Art. 5. Kwotę 500.000 mk., wymienioną w ustępie czwartym art. 1 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 38 poz. 313), podwyższa się na 500 miljonów marek.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *St. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1109).

16.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1923 r.

w sprawie zmiany stawek opłat stemplowych.

Na podstawie artykułu 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się:

§ 1. Dla ustalenia wysokości stawek, przewidzianych w taryfie, załączonej do art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296), jakoteż w art. 2, 3, 5, 6, 8 i 9 tejże ustawy, przyjmuje się stosunek przeciętnej wartości franka złotego z czasu od dnia 1 do 7 grudnia 1923 r., do przeciętnej wartości franka złotego w pierwszych trzech miesiącach 1923 r.

Stosunek ten wyraża się cyfrą $\frac{681.350}{7.121} = 95.7$

§ 2. Wskutek ustalenia powyższego stosunku ulegają stawki opłat stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych oraz inne stawki, wymienione w § 2 rozporządzenia z dnia 15 września 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 93 poz. 744), odpowiedniej podwyżce z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

W szczególności:

a) taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Część pierwsza i druga tej taryfy ma zastosowanie do podań i załączników, wniesionych po dniu 31 grudnia 1923 r. Natomiast do podań, wniesionych przed dniem 1 stycznia 1924 r. choćby do tego dnia niezałatwionych, stosowana będzie taryfa, która obowiązywała w dniu wniesienia podania nawet w tym przypadku, gdy podanie wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli opłatę uiszczono niedostatecznie.

Część trzecia tej taryfy ma zastosowanie do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż 1 stycznia 1924 r., oraz do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez urząd a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, które wydane zostały po dniu 31 grudnia 1923 r.;

b) opłatę stemplową od pełnomocnictw, wymienioną w art. 2, ustępie pierwszym, powołanej ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 296), względnie w § 1, ustępie pierwszym rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 299), zmienia się z kwoty 120.000 mk. na 1.400.000 mk.; opłatę zaś od pełnomocnictw, wymienionych w art. 2, ustępie 2, powołanej ustawy (względnie w § 1, ustępie drugim powołanego rozporządzenia), podwyższa się kwoty 40.000 mk. na 470.000 marek;

c) opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, wymienione w art. 5 i 6 powołanej ustawy (względnie w §§ 1, 2 i 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 300), oraz grzywny, wymienione w § 10 powołanego rozporządzenia, zmienia się w sposób następujący:

1) opłaty od kolejowych listów przewozowych:

co do przesyłek całowagonowych z kwoty 80.000 mk. na kwotę 940.000 mk.

co do przesyłek półwagonowych z kwoty 40.000 mk. na kwotę 470.000 mk.

co do przesyłek pojedyńczych z kwoty 4.000 mk. na kwotę 50.000 mk.

2) opłaty od kolejowych kwitów bagażowych z kwoty 4.000 na kwotę 50.000 mk.;

3) opłaty od dokumentów przewozowych po za przewozem kolejowym:

od listu przewozowego z kwoty 8.000 mk. na kwotę 100.000 mk.

od kwitu bagażowego z kwoty 4.000 mk. na kwotę 50.000 mk.

4) najwyższy wymiar grzywien z kwoty 12.000.000 mk. na kwotę 140.000.000 mk.;

d) opłatę stemplową od pełnych wyciągów z ksiąg metrykalnych, wymienioną w art. 3 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 24.000 mk. na kwotę 280.000 mk.;

e) stałe opłaty stemplowe, wymienione w art. 8 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 12.000 mk. na kwotę 140.000 mk.;

f) wyrażony sumą stałą najwyższy wymiar kar pieniężnych, wymieniony w art. 9 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 12.000.000 mk. na kwotę 140.000.000 mk.;

g) opłatę za pokwitowanie z przyjęcia podania, wymienioną w § 13 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298), zmienia się z kwoty 12.000 mk. na kwotę 140.000 mk.

§ 3. Dla ustalenia wysokości opłaty od czeków (art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli, Dz. U. R. P. Nr. z r. 1922 Nr. 38, poz. 313, w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 24 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 314), przyjmuje się stosunek przeciętnej wartości franka złotego z czasu od dnia 1 do 7 grudnia 1923 r. do przeciętnej wartości franka złotego z miesięcy: lutego, marca i kwietnia 1922 r., z którego wynika mnożnik 890,7 wskutek tego stawka opłaty stemplowej od czeków wynosić będzie począwszy od dnia 1 stycznia 1924 r. po zaokrągleniu kwotą 5.000 mk.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i obowiązuje na obszarze całej Rzeczypospolitej, z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1113).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 18 grudnia 1923 r., poz. 1113.

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych.

CZĘŚĆ PIERWSZA: Podania

1	2	3	4
Pozycja	Przedmiot	Wysokość opłaty marek	UWAGI
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r.—Dz. U. R. P. № 31 poz. 178)	24.000.000	**1. Do pozycji 1 do 9:** Stawki, wymienione przy 1 do 9, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 280.000 mk.; przy podaniach jednak, wymienionych w punktach a), b) pozycji 8, opłata od arkuszy następnych wynosi po 50.000 marek. Takiej samej opłacie po 280.000 mk., względnie 50.000 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, krórego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Nie cały arkusz liczy się za cały. **2. Do pozycji 3:** Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty (§ 7, punkt 5 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 8 maja 1922 r.—Dz. U. R. P. № 38 poz. 319), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza załatwi podanie za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 9. **3. Do pozycji 4:** Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej	24.000.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II.	24.000.000	
	b) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie a) niniejszej pozycji lub o współdzielnie	4.800.000	
	c) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie		
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przodsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu: a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego, albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	24.000.000	
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju	4.800.000	

1	2	3	4
Pozycja	Przedmiot	Wysokość opłaty marek	UWAGI
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	3.350.000	**4. Do pozycji 7:** Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty wymienionej w pozycji 7, w wypadkach w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi	95,700.000	
7	Podania o zezwolenie na zmianę nazwiska	24,000.000	
8	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła), jeśli suma sporna: a) nie przewyższa 10,000.000 mk. .	95.000	
	b) przewyższa 10,000.000 mk., a nie przekracza 100,000.000 mk.	280.800	
	c) przewyższa 100,000.000 mk. . .	1,400.000	
9	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 8—z wyjątkiem zwolnionych od opłaty stemplowej w myśl § 6 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319)	1,400.000	

CZĘŚĆ DRUGA: Załączniki do podań.

10	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej: a) do podań, wymienionych w punktach a), b), pozycji 8.	50.000 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	1) Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem, oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową. 2) Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 10.
	b) do podań innego rodzaju . . .	280.000 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	

CZĘŚĆ TRZECIA. Świadectwa urzędowe.

1	2	3	4
Pozycja	Przedmiot	Wysokość opłaty marek	UWAGI
11	Akta nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r.—Dz. U. R. P. № 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r.—Dz. U. R. P. № 52 poz. 320) .	33,500.000	**1. Do pozycji 11:** Władza, nadająca obywatelstwo, może zwolnić w całości lub w części od opłaty stemplowej w przypadkach, w których uiszczenie opłaty byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne. Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić od opłaty w całości lub w części również w innych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.
11-a	Akt zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca	478,000.000	
12	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska	143,500.000	**2. Do pozycji 12:** Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty, wymienionej w pozycji 12, w przypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
13	Świadectwa, zawierającę zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (dokumenty koncesyjne): a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	24,000.000	**3. Do pozycji 13:** Od świadectwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 13 niniejszej taryfy, uiścić opłatę, przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175). Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które, zdaniem władzy, powołanej do załatwienia, nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty, przewidzianej w pozycji 13 (§ 21 punkt 10 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 8 maja 1922 r. —Dz. U. R. P. № 38 poz. 319), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza wyda świadectwo za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 20.
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju lub o spółdzielnie . .	4,800.000	
14	Świadectwa, zawierające zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	3,350.000	
15	Świadectwa, zawierające zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.	478,000.000	
16	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy — równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny) .	670.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej.	**4. Do pozycji 16 do 18 oraz 20:** Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3.500 cm².
17	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd, bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie	670.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej.	
18	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem .	280.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej.	

1 Pozycja	2 Przedmiot	3 Wysokość opłaty marek	4 Uwagi
19	Poświadczenie własnoręczności podpisu: a) zasadniczo . . . . b) w razie równoczesnego poświadczenia własnoręczności więcej niż dwóch podpisów, umieszczonych na tym samym dokumencie	 190.000 co do każdego podpisu 400.000 za wszystkie podpisy	Niecały arkusz liczy się za cały. Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm^2. Stronicę nie w całości zapisaną liczy się za całą.
20	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 11 do 19	1.400.000 od arkusza pierwszego i 280.000 od każdego arkusza następnego	

17

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 grudnia 1923 r

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044), w zakresie opłat stemplowych.

Na podstawie art. 7, 8 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymiary opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich) oraz kar i podwyżek, nakładanych z powodu przekroczenia przepisów o opłatach stemplowych, dokonywane począwszy od dnia 1 stycznia 1924 r. przez władze skarbowe lub przez inne władze i urzędy państwowe, czy to w formie nakazu płatniczego, czy też bez takiego nakazu (wymiary doraźne), mają być uskutecznione we frankach złotych.

Przepis ten nie dotyczy opłat, pobieranych przez notarjuszów.

§ 2. O ile stawka opłaty określoną jest w obowiązujących przepisach w markach polskich, wymiaru (§ 1) dokonywa się w ten sposób, że przedewszystkiem oblicza się sumę należnej opłaty, kary (wielokrotnej) albo podwyżki w markach polskich; następnie zaś kwotę tę przelicza się na franki złote, dzieląc ją przez liczbę, wyrażającą wartość franka złotego w dniu powstania obowiązku do uiszczenia opłaty stemplowej.

Przepis zawarty w ustępie poprzednim stosuje się również wówczas, gdy stawka opłaty wyrażona jest w ustawie w formie procentowej.

Wymiaru kary, określonej w przepisach obowiązujących (§ 1) w markach polskich, dokonywa się przedewszystkiem w markach według stawki, obowiązującej w chwili wydania decyzji o karze, a następnie przelicza się kwotę kary na franki złote z uwzględnieniem wartości franka złotego w dniu wydania decyzji o karze.

§ 3. Osobom, obowiązanym do uiszczenia opłaty, służy prawo wpłacania zaliczek na należną od nich opłatę; kwoty, wpłacone na ten cel, będą przy wymiarze opłaty uwzględnione po zwaloryżowaniu wedle kursu franka złotego, miarodajnego w dniu uskutecznienia wpłaty zaliczki.

§ 4: Osoby i instytucje, które w myśl obowiązujących przepisów albo specjalnych zezwoleń wpłacają opłaty stemplowe gotówką bez urzędowego wymiaru w ten sposób, że sumę opłat należnych w ciągu pewnego okresu wpłacają po upływie tego okresu, mogą bez przeliczenia na franki złote uiszczać opłaty, należne za czas od dnia 1 do 15 każdego miesiąca — do dnia 22 tegoż miesiąca, opłaty zaś, należne za czas od 16 do końca miesiąca — do dnia 7 miesiąca następnego i w takim razie nie ma zastosowania waloryzacja przez przeliczanie należności na franki złote.

Opłaty, niewpłacone w powyższych terminach, ulegają przeliczeniu na franki złote w ten sposób, że sumę opłat, należnych w każdym miesiącu, dzieli się przez przeciętną wartość franka złotego w danym miesiącu, ogłaszaną na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1112).

§ 5. W przedmiocie opłat stemplowych od ubezpieczeń zarządza się co następuje:

1) Czwarta rata zaliczki na opłaty, należne za 1923 r., winna być uiszczoną w terminie, przewidzianym w art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 509), bez przeliczenia na

franki złote. Ostateczne ustalenie wysokości opłaty za 1923 r. nastąpi w ten sposób, że obliczy się przedewszystkiem opłaty należne za cały rok 1923 w markach polskch, następnie potrąci się kwoty marek polskich, uiszczone jako zaliczki na te opłaty, a różnicę przypadającą jeszcze do uiszczenia przeliczy się na franki złote, dzieląc ją przez liczbę, wyrażającą kurs franka złotego, który obowiązywać będzie w dniu 1 stycznia 1924 r.

2) Raty zaliczek na opłaty za czas od 1 stycznia 1924 r. (art. 9 ustęp pierwszy ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75 poz. 509), winny być obliczane w sposób następujący:

Sumy wpłaconych składek i wypłaconych sum ubezpieczenia za każdy miesiąc przelicza się na franki złota wedle przeciętnego kursu franka złotego w danym miesiącu, ogłaszanego dla obliczenia państwowego podatku przemysłowego (§ 4 ustęp drugi rozporządzenia niniejszego). Kwoty opłat, obliczone od tych sum za każdy miesiąc, winny być, jako zaliczka, wpłacone najpóźniej do końca następnego miesiąca w tej kwocie marek polskich, która wyniknie z przeliczenia należnej sumy franków złotych wedle kursu franka w dniu niszczenia zaliczki.

Ostateczne obliczenie opłat za rok cały ma być złożone w terminie i w trybie, określonych w ustępach drugim, trzecim i czwartym powołanego wyżej art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. oraz w § 27 rozporządzenia wykonawczego z dnia 27 września 1920 r. dla b. dzielnicy austrjackiej i rosyjskiej (Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 617), względnie z dnia 17 marca 1922 r. dla b. dzielnicy pruskiej(Dz. U. R. P. Nr. 24 poz. 205), z następującemi zmianami:

Kwoty roczne całego obrotu, tak podlegającego opłacie, jak i wolnego od opłaty, w poszczególnych działach ubezpieczeń, mają być wykazane osobno w markach polskich i we frankach złotych na podstawie zestawień miesięcznych, sporządzonych w sposób przepisany w punkcie 2 ustęp pierwszy niniejszego paragrafu; w analogiczny sposób ma być wykazaną podstawa wymiaru opłaty (§ 27 punkt 3 powołanych rozporz. wykon.).

Łączna suma zaliczek, wpłaconych w ciągu roku, i to zarówno miesięcznych, wpłaconych stosownie do przepisu zawartego w punkcie 2, ustępie drugim niniejszego rozporządzenia, jakoteż dobrowolnych (§ 3 niniejszego rozporządzenia), ma być wykazaną tak w markach polskich jak i we frankach złotych według wartości franka złotego w dniu wpłacenia zaliczki.

Różnicę między roczną sumą opłat należnych, a sumą zaliczek wpłaconych na te opłaty (punkt 5 powołanego wyżej paragrafu 27), należy wykazać wyłącznie we frankach złotych.

§ 6. W przypadkach, w których władze, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, dokonały już przed dniem 1 stycznia 1924 r. wymiaru opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich), a wymierzona opłata nie została jeszcze przed tym dniem całkowicie zapłaconą, należy niewpłaconą kwotę opłaty przeliczyć na franki złote, dzieląc niewpłaconą sumę marek polskich przez liczbę, wyrażającą kurs franka złotego, który obowiązywać będzie w dniu 1 stycznia 1924 r.

Przepis powyższy stosuje się również do przerachowania niewpłaconych do dnia 1 stycznia 1924 r. kar, grzywien i podwyżek, nałożonych z powodu przekroczenia przepisów o opłatach stemplowych, jak również kar za zwłokę, narosłych do dnia 1 stycznia 1924 r., oraz kosztów egzekucyjnych.

§ 7. W przypadkach, w których przy zastosowaniu rozporządzenia niniejszego ma być uwzględnioną wartość franka złotego za czas do 1 stycznia 1924 r., należy uwzględnić ją wedle tabeli, podanej w § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. w sprawie zastosowania stałej jednostki podatkowej do podatków: spadkowego i od darowizn (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1114).

§ 8. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wyniknie kwota franków złotych więcej niż o jednem miejscu dziesiętnem, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnej dziesiątejczęści franka złotego; w przeciwnym razie setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 9. Uiszczenia należności, obliczonych na zasadzie rozporządnzeia niniejszego we frankach złotych, uskutecznia się w markach polskich według wartości franka złotego w dniu uiszczenia należności.

Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy wpłacie należności, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielonej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5.000, to cyfry te zastępuje się zerami.

Przepis powyższy o zaokrągleniu kwot, wyrażonych w markach polskich, stosuje sie również przy obliczaniu tych opłat stemplowych, które nie ulegają przeliczeniu na franki złote; wyjątek stanowi opłata stemplowa od czeków.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i ma zastosowanie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Z dniem tym przestają obowiązywać art. 12, 13 i 14 ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296).

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1115).

Podatek giełdowy.

18.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawe następujacej treści:

Ustawa
z dnia 5 grudnia 1923 r.
w przedmiocie zmian ustawy o podatku giełdowym.

Art. 1. Ustęp pierwszy art. 11 ustawy z dnia 3 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. R.

P. Nr. 73 poz. 500) otrzymuje brzmienie następujące:

„Podatek wynosi od każdego pełnego lub zaczętego tysiąca marek sumy, która stanowi podstawę wymiaru:

a) o ile przedmiotem umowy są papiery o stałem oprocentowaniu — po 1 marce,

b) co do akcji, udziałów w gwarectwach (kuksów) i innych papierów o niestałem oprocentowaniu — zasadniczo po 8 marek, a przy umowach, przewidzianych w art. 2 — po 4 marki".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w tydzień od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos.
Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 19.XII 1923 r., Nr. 131, p. 1062).

19.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 18 grudnia 1923 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz.U.R.P.Nr. 73, poz. 500).

Na podstawie art. 17 i 30 ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500) oraz na podstawie art. 1, 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. §§ 21, 33, 35, 37 i 40 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1921 r. o wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 501) otrzymują brzmienie następujące:

„§ 21. Handlujący papierami wartościowemi (§ 10, ustęp pierwszy) oraz pośrednicy (§ 10, ustęp drugi) mają po upływie każdego okresu półmiesiecznego, obejmującego czas od dnia 1 do 15 włącznie względnie czas od dnia 16 do końca miesiąca, dokonać podsumowania kolumny 10 rejestru (załącznik Nr. 1 do § 10) względnie tej kolumny księgi maklerskiej, która jest przeznaczona dla podatku giełdowego § 17 punkt 5 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1923 r., (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 372).

Kwotę, w ten sposób obliczona, należy wnieść do kasy skarbowej, załączając deklarację. W deklaracji należy zaznaczyć, że chodzi o podatek giełdowy, oraz wymienić okres, za który się płaci.

Handlujący papierami wartościowemi ma uiścić podatek: za pierwszy okres półmiesieczny — najpóźniej do dnia 22 danego miesiąca, za drugi okres — najpóźniej do dnia 7 miesiąca następnego.

Pośrednik ma uiścić podatek: za pierwszy okres półmiesięczny—najpóźniej przed upływem danego miesiąca, za drugi okres — najpóźniej do dnia 15 miesiąca następnego.

Płatnik winien kwity kasowe, stwierdzające uiszczenie podatku, przechowywać przez lat pięć po upływie roku kalendarzowego, w którym nastąpiło uiszczenie. Kwity mają być uporządkowane według dat uiszczenia".

„§ 33. Po upływie każdego okresu półmiesięcznego, obejmującego czas od 1 do 15 włącznie, względnie czas od dnia 16 do końca miesiąca, należy dokonać podsumowania kolumny 7 rejestru (załącznik Nr. 2 do § 32).

Kwotę, w ten sposób obliczoną, należy wnieść do kasy skarbowej, załączając deklarację, w której płatnik ma zaznaczyć, że chodzi o podatek giełdowy z powodu emisji akcji oraz podać nazwę (rodzaj) akcji.

Uiszczenie winno nastąpić za pierwszy okres półmiesięczny — najpóźniej do dnia 22 danego miesiąca, za drugi okres — najpóźniej do dnia 7 miesiąca następnego.

Zarazem należy o uiszczeniu podatku zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 40), załączając odpis rejestru za ubiegły okres półmiesięczny. Założyciel lub spółka winni też zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji o ukończeniu emisji, — w ciągu następnych dwóch tygodni.".

„35. Jeśli emisja akcji odbyła się celem założenia spółki, a założyciel nie uiścił podatku lub uiścił go tylko w części, to spółka ma, w ciągu miesiąca od daty zgromadzenia konstytuującego wnieść do kasy skarbowej podatek należny z powodu emisji (lub część, której brakuje), załączając deklarację (§ 33). Podatek ulega waloryzacji według zasad, podanych w §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1115).

Spółka ma zarazem o uiszczeniu podatku zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 40), załączając odpis tych pozycji rejestru (§ 32), co do których założyciel wcale podatku nie uiścił.

O ile założyciel nie prowadził rejestru, spółka ma sporządzić rejestr lub już istniejący odpowiednio uzupełnić".

„§ 37. Spółka akcyjna (komandytowo-akcyjna) winna uiścić podatek, określony w § 36, w ciągu tygodnia po ogłoszeniu w Monitorze Polskim postanowienia Ministrów Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, którem zezwolono na przewalutowanie. Kasie skarbowej należy przy uiszczeniu złożyć deklarację, stwierdzającą, że chodzi o podatek giełdowy z powodu przewalutowania majątku spółki.

Spółka ma zarazem o uiszczeniu podatku zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 40), podając sposób obliczenia".

„§ 40. O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa „o władzy skarbowej pierwszej instancji", należy przez to rozumieć: w mieście Warszawie— Urząd Skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego na m. st. Warszawę; w mieście Łodzi — Urząd Skarbowy do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego w Łodzi; na

pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej — Urząd Skarbowy Podatków i Opłat Skarbowych; na obszarze b. dzielnicy austrjackiej — Dyrekcję Okręgu Skarbowego lub Urząd Wymiaru Należytości".

§ 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1921 r. (Dz. U. R P. Nr. 73 poz. 501), wydane celem wykonania ustawy o podatku giełdowym na obszarze b. dzielnic: rosyjskiej i austrjackiej, stosowane będzie na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego ze zmianami, wynikającemi z §§ 17 i 18 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 372), oraz: a) co do §§ 21 i 33 w brzmieniu, ustalonem w § 1 rozporządzenia niniejszego, b) co do §§ 35, 37 i 40 w brzmieniu następującem:

„§ 35. Jeśli emisja akcji odbyła się celem założenia spółki, a założyciele nie uiścili podatku lub uiścili go tylko w części, to spółka ma w ciągu miesiąca po ogłoszeniu o wpisaniu spółki do rejestru handlowego wnieść do kasy skarbowej podatek należny z powodu emisji (lub część, której brakuje), załączając deklarację (§ 33). Podatek ulega waloryzacji według zasad, podanych w §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1115).

Spółka ma zarazem o uiszczeniu podatku zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 40), załączając odpis tych pozycji rejestru (§ 32), co do których założyciele wcale podatku nie uiścili.

O ile założyciele nie prowadzili rejestru, spółka ma sporządzić rejestr lub już istniejący odpowiednio uzupełnić".

„§ 37. Spółka akcyjna (komandytowo-akcyjna) winna uiścić podatek, określony w § 36, w ciągu tygodnia po ogłoszeniu o wpisaniu do rejestru handlowego uchwały ogólnego zgromadzenia, dotyczącej przewalutowania. Kasie skarbowej należy przy uiszczeniu złożyć deklarację, stwierdzającą, że chodzi o podatek giełdowy z powodu przewalutowania majątku spółki.

Spółka ma zarazem o uiszczeniu podatku zawiadomić władzę skarbową pierwszej instancji (§ 40), podając sposób obliczenia".

„§ 40. O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o władzy skarbowej pierwszej instancji, należy przez to rozumieć Urząd opłat stemplowych i podatku spadkowego w Poznaniu tudzież urzędy skarbowe podatków bezpośrednich i opłat skarbowych".

§ 3. O ile podatku nie uiszczono w terminie, określonym w §§ 1, względnie 2 niniejszego rozporządzenia, władza skarbowa ustala podatek i grzywnę (art. 20 i 22 ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500) na podstawie franka złotego według zasad, podanych w §§ 1 i 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134 poz. 1115).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. Równocześnie przestaje obowiązywać rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20 września 1921 r. o wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 551).

Zarządzony rozporządzeniem niniejszem sposób obliczania podatku według okresów półmiesięcznych ma być zastosowany po raz pierwszy do okresu, obejmującego czas od dnia 1 stycznia 1924 roku do dnia 15 tegoż miesiąca włącznie.

Minister Skarbu:

(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1116).

Podatki konsumcyjne.

20.

OKÓLNIK L. 12070 D. A. M. — W. a.

W sprawie naprawy aparatów mierniczych Siemensa.

Do

Izb Skarbowych na obszarze b. zab. ros.

W okręgu jednej z Izb Skarbowych naczelnik urzędu akcyz i monop. rozlutował skalę alkoholometryczną przyrządu Siemensa, pragnąc tym sposobem uregulować działanie przyrządu, czego zresztą nie osiągnął.

Z tego powodu podaje się do wiadomości Izby, że w żadnym razie nie należy czynić przy ustawianiu w gorzelniach zegarów najmniejszych zmian konstrukcyjnych w częściach alkoholometrycznych i w licznikach, a w razie trudności przy ustawianiu zegara nie dających się usunąć siłami Izby Skarbowej, należy niezwłocznie zażądać pomocy od Ministerstwa Skabru (Wydz. Spirytusowy), które wyszle na miejsce odpowiednią siłę techniczną celem naprawy zegara i usunięcia niedokładności w jego działaniu.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu

(—) Leśniowski.

Vice-Dyrektor Departamentu

21.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 3 grudnia 1923 r.

w sprawie zmiany terminu płatności podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej

Na zasadzie postanowień art. 1 i 2 ustawy z 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41 poz. 248) i art. 1 i 3 ustawy z 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 188) o regulowaniu podatków od spożycia zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się co następuje:

§ 1. Ustęp 1 § 4 niemieckiej ustawy o podatku od węgla z dnia 8 kwietnia 1917 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 340) zmienia się w ten sposób, że „obowiązek opłaty podatku od węgla krajowego powstaje w chwili dostawy węgla, odstą-

pienia go lub użycia we własnym przedsiębiorstwie albo na swoje potrzeby; podatek jest płatny najpóźniej dnia 15 następnego miesiąca.

O ile na ten dzień przypada niedziela lub święto — natenczas podatek jest płatny dnia następnego.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest do wydania zarządzenia, aby władze i przedsiębiorstwa państwowe nabywające węgiel na podstawie umów o dostawę od przedsiębiorstw kopalń węgla opłacały przypadający podatek od węgla bezpośrednio do właściwej kasy skarbowej t. j. tej, w której okręgu leży przedsiębiorstwo wysyłające węgiel.

W tym wypadku przedsiębiorstwa kopalni węgla nie mogą być pociągane do odpowiedzialności za zaległy podatek od ilości węgla wymienionego w ustępie poprzednim.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 grudnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 19.XII 1923 r., Nr. 131, p. 1064).

22.

OKÓLNIK L. 11830/D. A. M.

W sprawie przepisów o prowadzeniu rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych.

Do Izb Skarbowych
i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego
Wydział Skarbowy
w Katowicach.

Przy niniejszem załącza się przepisy z dnia 1 grudnia r. b. o prowadzeniu rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych, obowiązujące od dnia 1 stycznia 1924 r.

Wzory ksiąg, sprawozdań i wykazów będą dosyłane w miarę otrzymywania ich z druku.

Poleca się Izbom Skarbowym zapoznać z przepisami podwładne urzędy i baczyć, by przedkładane sprawozdania i wykazy były bezwzględnie zgodne z instrukcją i obejmowały całość produkcji, przychody, rozchody, należności, wpływy i pozostałości.

Zestawienia należności i wpływów z podatków pośrednich i dochodów monopolowych za r. 1923 przedłożą Izby Skarbowe według wzoru, podanego przy rozporządzeniu z dnia 20 lutego r. b. L. 1967; jednakże dane dotyczące pozostałości na dzień 1 stycznia 1924 r. winny odpowiadać rubrykom sprawozdania (wzór Nr 24), obowiązującego od dnia 1 stycznia 1924 r.

Do przedkładanych sprawozdań miesięcznych Izby Skarbowe dołączać będą poszczególne sumaryczne wykazy w postaci załączników, które winny być wyszczególnione w rubryce „uwagi" obok odpowiedniej pozycji. Niedołączenie którego bądź z wykazów do sprawozdania bez omówienia o tem w rubryce „uwagi" oznaczać będzie brak odnośnych przedsiębiorstw w Okręgu Administracyjnym Izby Skarbowej.

Załączone wykazy będą obejmowały w okresach miesięcznych wszystkie należności i wpływy jak również i obroty materjałowe; dla tego też nie będzie już potrzebne przedkładanie oddzielnych i różno terminowych innych sprawozdań tyczących się podawanych w wykazach obrotów i wyrównań zaległości, jak naprzykład o dodatkowych opłatach w miarę podwyższenia stopy podatku, o opłatach patentowych i t. p., a także wykazu o wpływach do Kas Skarbowych do L. 683/22. Pozostaje tylko nadal obowiązek przedkładania: 1) ćwierćrocznie zestawień, dotyczących obrotów towarowych z W. m. Gdańskiem na zasadzie umowy z dnia 24/IV 1921 r. i rozporządzenia z dnia 27/III 1923 r. L. 3398, ponieważ te zestawienia obejmują wszystkie towary opłacane i nieopłacane, a wykazy miesięczne będą obejmować tylko towary przewozu i wywozu podlegające opodatkowaniu i 2) do dnia 10 każdego następnego po sprawozdawczym miesiąca wykazu sum skredytowanych i corocznych na zasadzie rozporządzenia L. 3185/22, lecz już bez podawania sum budżetowych, które zostały zarachowane w Kasach Skarbowych w ubiegłym miesiącu, ponieważ te dane obecnie Ministerstwo Skarbu otrzymuje bezpośrednio z Kas.

Stosowany dotąd sposób otrzymania potrzebnych danych z żup solnych i rafinerji olejów mineralnych pozostawia się nadal bez zmiany.

W razie potrzeby będą wydawane w swoim czasie uzupełniające zarządzenia i wyjaśnienia, poparte wynikami praktyki i konieczne ze względu na ułatwienie samego wykonania.

Celem umożliwienia sprawniejszego księgowania i prawidłowego ujmowania dochodów przy operowaniu mniejszą ilością cyfr staje sie niezbędnem, by należności i wpływy były wykazywane w miljonach z dwoma znakami dziesiętnemi: dla tego też wszelkie kwoty markowe winny być zaokrąglone i nie powinny być mniejsze od 10.000 mk.; naprzykład:

a) naliczenie stanowi 1678.000— zaokrąglenie 1680.000— będzie wykazano 1,68 mil.
b) naliczenie stanowi 545.000— zaokraglenie 550.000— będzie wykazano 0,55 mil.
c) naliczenie stanowi 66.000— zaokrąglenie 70.000— bedzie wykazano 0,07 mil.
d) naliczenie stanowi 192.000 —zaokrąglenie 190.000— będzie wykazano 0,19 mil.

Przy tem końcówki kwot poniżej 5.000 mkp. opuszcza się, a 5.000 i wyżej zaokrągla się do 10.000 mkp.

Jeżeli będą miały miejsce wpłaty walutą obcą, jak naprzykład od wywozu węgla za granicę i te należności będą lokowane w P. K. K. P., a równowartość w markach będzie przychodowana w kasach skarbowych, to w przedkładanych wykazach winna być podawana suma wpły-

wów podwójnie, naprzykład kor. duń. 3750= mkp. 30.450.000, — a w miljonach 30,45 czyli kor. duń. 3750 / mk. p. 30,45 mil.

Wobec rozporządzenia o przystosowaniu rachunkowości do obliczania danin i niektórych innych dochodów publicznych według stałej jednostki (franka złotego) należy przeprowadzać wszelkie obliczenia podatków pośrednich i dochodów monopolowych również we frankach złotych czy to w naliczeniach i wpłatach czy też i w pozostałościach (zaległości i nadpłaty).

Wpłaty przy księgowaniu winny być wykazywane podwójnie (w formie ułamka) na podstawie pokwitowań Kas skarbowych.

Pozostałe na dzień 1 stycznia 1924 r. zaległości i nadpłaty w markach polskich dzieli się przez przeciętny kurs franka złotego z roku 1923, który będzie podany w odrębnem rozporządzeniu. Otrzymana w ten sposób kwota franków złotych przy przyniesieniu do nowych książek na rok 1924 stanowić będzie licznik ułamka, w mianowniku którego wykazana będzie ta sama pozostałość w markach polskich.

Przy przerachowaniu marek polskich na franki złote, setne części franka, niedosięgające 0,05 fr. opuszcza się, zaś setne części, wynoszące 0,05 lub więcej zaokrągla się na 0,1 fr.

Przy przerachowaniu franków złotych na marki polskie końcówki kwot mkp. opuszcza się, lub też zaokrągla, jak to podano wyżej.

W końcu nadmienia się, że wszelkie sprawozdania i wykazy należy przedkładać pod adresem: Ministerstwo Skarbu — Wydział Kontroli, Departamentu Akcyz i Monopolów.

Za Ministra Skarbu
B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

PRZEPISY.

o prowadzeniu rachunkowości podatków pośrednich i dochodów monopolowych.

W myśl § 77 ustęp 2 i § 78 ustęp 9 „Przepisów Rachunkowo-Kasowych" z dn. 24.XI 1921 r. (Dziennik Urzędowy Min. Skarbu Nr. 45 z dnia 10.XII 1921 r. pozycja 564), w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, wydaje się następujące przepisy.

Rozdział I.

Rachunkowość przedsiębiorstw, których produkcja podlega opłatom od spożycia względnie zużycia.

§ 1.

Wszystkie przedsiębiorstwa, wytwarzające produkty, podlegające opłatom od spożycia względnie zużycia (podatkom pośrednim i opłatom monopolowym), obowiązane są prowadzić podług ustanowionych wzorów księgi, ujmujące produkcje, oraz księgi wykazujące przychód i rozchód otrzymywanych wyrobów, a także należne, wpłacone i skredytowane, lub odroczone sumy opłat skarbowych.

§ 2.

Za prawidłowość prowadzenia ksiąg i wykazywania produkcji są odpowiedzialne przedsiębiorstwa, które muszą się wyrachowywać z obrotów produkcyjnych, z rozchodu i przychodu otrzymanych produktów, lub wyrobów, oraz uiszczenia przypadających należności skarbowych.

§ 3.

Obroty w księgach winny być zapisywane niezwłocznie po ich dokonaniu. Do ksiąg winny być dołączone wszystkie dowody usprawiedliwiające, jako to: zezwolenia na prowadzenie produkcji, akta weryfikacyjne, świadectwa przewozowe, protokóły pokwitowania Kas Skarbowych, zezwolenia na skredytowanie opłat i t. p. Grupowanie i przechowywanie tych dowodów winno się uskuteczniać w oddzielnych dla każdej księgi zeszytach.

§ 4.

W ostatnim dniu każdego miesiąca przedsiębiorstwa przeprowadzają w księgach obrachunek miesięczny i sporządzają odpisy ksiąg w dwóch egzemplarzach. Obrachunek miesięczny w księgach i sporządzone odpisy winny być stwierdzone podpisami odpowiedzialnych za przedsiebiorstwa osób.

§ 5.

Organa Skarbowe I instancji, najdalej do dnia 5 nastepnego po sprawozdawczym miesiąca, obowiązane są sprawdzić w księgach przedsiębiorstw prawidłowość i terminowość wszystkich zapisów, zgodność zapisów z dokumentami i prawidłowość obrachunku miesięcznego i stwierdzić dokonanie tych czynności w księgach, oraz poświadczyć na odpisach zgodność ich z oryginałami.

§ 6.

Przedsiębiorstwa są obowiązane do dnia 5 miesiąca następnego po sprawozdawczym przesłać z odpisów ksiąg, poświadczonych przez organa skarbowe: jeden egzemplarz do właściwego Urzędu I instancji, drugi zaś do Wydziału IV, właściwej Izby Skarbowej.

Gdyby z powodu wyjątkowych okoliczności organa skarbowe nie wykonały wymienionych w § 5 czynności w oznaczonym terminie, to jednak przedsiębiorstwa są obowiązane w dniu 5 następnego miesiąca po sprawozdawczym odesłać sporządzone odpisy ksiąg, stwierdzone podpisami odpowiedzialnych za przedsiębiorstwa osób, w porządku w poprzednim ustępie wskazanym.

Rozdział II.

Rachunkowość Urzędów Skarbowych I instancji.

§ 7.

Urzędy (organa) Skarbowe I instancji prowadzą celem ewidencji wykazy: opłat akcyzowych i monopolowych, pobieranych z różnych tytułów po za przedsiębiorstwami, jak np. w obrocie towarowym z w. m. Gdańskiem z zagranicą i t. p. (wzór Nr. 20a, 20b, 20c), opłat patentowych (wzory Nr. 21, 21a), opłat dodatkowych przy podwyższaniu stopy podatkowej (wzór 22) i nakładanych kar i grzywien (wzór Nr. 23).

Oprócz wymienionych wyżej wykazów urzędy (organa) Skarbowe I instancji prowadzą dla celów nadzoru pamiętnik odroczeń i skredytowań, oraz spisy wszystkich miejsc produkcji, wyrobu, przerobu i sprzedaży artykułów, podlegających podatkom pośrednim i opłatom monopolowym.

§ 8.

Wyszczególnione w § 7 ust. 1-szym wykazy należy prowadzić w dwóch egzemplarzach przez kalkę, z których jeden pozostaje w aktach urzędu, drugi zaś wraz z dowodami przesyła się do dnia 5 miesiąca następnego po sprawozdawczym do Wydziału IV Izby Skarbowej. Drugie egzemplarze wykazów każdego rodzaju winny być broszurowane w oddzielnych za każdy rok zeszytach.

§ 9.

Otrzymywane od przedsiębiorstw odpisy ksiąg służą dla celów kontroli skarbowej i winny być również broszurowane w oddzielnych zeszytach dla każdego przedsiębiorstwa i dla każdego okresu produkcyjnego.

§ 10.

Kasy Skarbowe zawiadamiają o każdorazowych dziennych wpływach podatków pośrednich i dochodów monopolowych Wydział IV właściwej Izby Skarbowej, przesyłając mu drugie egzemplarze dzienników pomocniczych.

Rozdział III.

Rachunkowość Wydziałów IV. Izb Skarbowych.

§ 11.

Wydziały IV Izb Skarbowych, jako urzędy zarządzające dochodami z podatków pośrednich i monopolów państwowych, winny ściśle przestrzegać postanowień przepisów rachunkowo-kasowych (Dziennik Urz. Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r. poz. 564), zwłaszcza §§ 67, 68, 70, 71, 77, 78, 79 i 81.

§ 12.

Wydziały IV Izb Skarbowych prowadzą księgę główną przychodów budżetowych z podatków pośrednich i dochodów monopolowych (wzór Nr. 1), zamiast księgi przychodów budżetowych (wzór Nr. 12 do § 70. przepisów rachunkowo-kasowych Dz. U. M. S. z 1921 r. Nr. 45, poz. 564).

§ 13.

Księga główna podzielona jest na osobne konta podług działów, paragrafów i pozycji budżetowych. Do każdego konta księgi głównej winny być prowadzone księgi szczegółowe dla poszczególnych rodzajów opodatkowania, obejmujące:

a) gorzelnie,
b) rektyfikacje (rafinerje) spirytusu,
c) fabryki wódek gatunkowych i likiernie,
d) wolne składy spirytusu i wódek,
e) fabryki octu,
f) składy wina musującego przy wytwórniach i miejscach sprzedaży (t. z. składy podatkowe),
g) wytwórnie i miejsca zgłoszeń opodatkowania wina i napojów podobnych do wina,
h) browary,
i) fabryki drożdży,
j) fabryki cukru,
k) żupy solne,
l) rafinerje nafty,
m) kopalnie węgla,
n) fabryki zapałek,
o) wytwórnie i miejsca opodatkowania kwasu octowego,
p) dochody z monopolu sacharyny,
r) prywatne fabryki wyrobów tytoniowych.
s) opłaty patentowe,
t) kary, grzywny i odsetki

Ponadto powinny być prowadzone księgi szczegółowe, obejmujące obroty wszystkich dochodów poza przedsiębiorstwami produkującemi (np. opłaty dodatkowe i t. p.), nieobjęte powyższemi księgami szczegółowemi.

§ 14.

Księgi szczegółowe przychodów budżetowych, jako pomocnicze do poszczególnych kont księgi głównej, prowadzi się na wzór tej ostatniej, przyczem w rubryce 2-ej należy wyszczególnić firmę, względnie właściciela przedsiębiorstwa i nazwę miejscowości, w której dane przedsiębiorstwo się znajduje.

§ 15.

Dla każdego rodzaju przedsiębiorstw prowadzi się księgi produkcji i obrotów produktami wytwarzanemi, względnie księgi obrotów produktami, według wzorów Nr. 2—12, 12a, 13—20.

§ 16.

Dla ewidencji odroczonych i skredytowanych sum podatków pośrednich i opłat monopolowych Wydziały IV Izb Skarbowych prowadzą księgi kontowe według wzoru Nr. 30, oraz dla ewidencji kar, grzywien i odsetek pamiętnik według wzoru Nr. 23a.

§ 17.

Dla prowadzenia wszystkich wyżej wymienionych ksiąg Wydział IV Izby Skarbowej otrzymuje od przedsiębiorstw materjały, wymienione w § 6, a od organów skarbowych I instancji wykazy ewidencyjne, wyszczególnione w § 7 niniejszych przepisów, oraz z Kas Skarbowych dzienniki pomocnicze o wpływach z podatków pośrednich i dochodów monopolowych.

Ponadto od Wydziału III Izby Skarbowej, zgodnie z § 78 i 85 przepisów rachunkowo-kasowych, Wydział IV otrzymuje szczegółowe wykazy sum budżetowych, wpłaconych do Kasy Skarbowej z tytułu podatków pośrednich i dochodów monopolowych wraz z dowodami kasowemi.

§ 18.

Po sprawdzeniu otrzymanego materjału sprawozdawczego i po uzgodnieniu wpłat z dowodami kasowemi, obroty winny być wpisane do ksiąg szczegółowych.

§ 19.

Uwidocznione w księgach Wydziału IV wpływy budżetowe winny być ściśle zgodne z odnośnemi wykazami Wydziału III-go. W razie gdyby w księgach przedsiębiorstw i wykazach ewidencyjnych urzędów I instancji były wykazane sumy wpłat, nie figurujące w wykazach szczegółowych Kas Skarbowych, sumy te mogą być wciągnięte do ksiąg szczegółowych dopiero po uzgodnieniu co do zarachowania z Wydziałem III.

Jeżeli zaś w wykazach szczegółowych Kas Skarbowych znajdują się kwoty, nie ujawnione w księgach przedsiębiorstw i wykazach ewidencyjnych, Wydział IV uzupełnia otrzymane odpisy ksiąg przedsiębiorstw i wymienione wykazy temi sumami i jednocześnie daje zarządzenia o zaksięgowaniu tych sum w przedsiębiorstwach i w urzędach Skarbowych I instancji.

§ 20.

Księgi szczegółowe i księgi produkcyjne prowadzone są okresami miesięcznemi i są zamykane za każdy miesiąc, z wykazaniem obrotów od początku roku do miesiąca sprawozdawczego, za miesiąc sprawozdawczy i ogółem.

§ 21.

Obroty sumaryczne za miesiąc sprawozdawczy wyprowadzone w księgach szczegółowych są wpisywane na odnośne konta księgi głównej.

§ 22.

Księga główna winna być zamykana miesięcznie w sposób przewidziany w § 20 dla ksiąg szczegółowych.

§ 23.

Wydział IV Izby Skarbowej sporządza ogólne sprawozdanie miesięczne (wzór Nr. 24) na podstawie miesięcznych zamknięć wszystkich kont księgi głównej.

§ 24.

Do ogólnego sprawozdania Wydział IV winien dołączyć, jako załączniki, wykazy sporządzone na zasadzie miesięcznych zamknięć ksiąg produkcyjnych o obrotach produkcyjnych i o obrotach wyrobami, oraz ksiąg szczegółowych co do należności i uiszczeń opłat skarbowych (wzory Nr. 2 — 12, 12a, 13 — 20). Wykazy te winny obejmować trzy sumaryczne pozycje zamknięcia miesięcznego, a to od początku roku do miesiąca sprawozdawczego za miesiąc sprawozdawczy i ogółem.

§ 25.

Sprawozdania i wykazy należy sporządzać w dwóch egzemplarzach, które w terminie do dnia 10 miesiąca drugiego po sprawozdawczym winny być przesłane: jeden egzemplarz do Departamentu Akcyz i Monopolów, drugi do właściwej Izby Kontroli.

§ 26.

Wszystkie księgi i dowody przechowywane są w Izbach Skarbowych do dyspozycji Kontroli Państwowej.

§ 27.

Postanowienia niniejszych przepisów od § 1 — 26 włącznie obowiązują również na obszarze Województwa Śląskiego.

Rozdział IV.

Rachunkowość Departamentu Akcyz i Monopolów Ministerstwa Skarbu.

§ 28.

Departament Akcyz i Monopolów prowadzi ogólną rachunkowość podatków pośrednich i dochodów monopolowych dla całego Państwa.

§ 29.

Rachunkowość szczegółową, oraz zestawienia i wykazy dotyczące monopolów soli i sacharyny, jak długo będą one pozostawały pod bezpośrednim zarządem Departamentu Akcyz i Monopolów, prowadzi i sporządza tenże Departament.

§ 30.

Oprócz sprawozdań izb Skarbowych, Departament Akcyz i Monopolów otrzymuje potrzebne do prowadzenia swej rachunkowości materjały od Władz i przedsiębiorstw, wymienionych w poniższych paragrafach (31—38).

Władze te i przedsiębiorstwa winny nadsyłać swe sprawozdania i wykazy miesięczne najpóźniej do dnia 10 miesiąca drugiego po sprawozdawczym.

§ 31.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego winna przedkładać Departamentowi Akcyz i Monopolów, oraz w odpisie Najw. Izbie Kontroli sprawozdania miesięczne o produkcji i o obrotach wyrobami rządowych fabryk wyrobów tytoniowych, o sumach osiągniętych ze sprzedaży, oraz o sumach przelanych na budżet Ministerstwa Skarbu oraz wykaz stanu rachunków (wzory Nr. Nr. 25, 25a, 25b, 25c), co miesiąc, a sprawozdanie roczne o produkcji i obrotach rocznych, o przelewach i należnościach, wraz z bilansem zamknięcia, najpóźniej do dnia 1 marca każdego roku po sprawozdawczym.

§ 32.

Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej przedkłada Departamentowi Akcyz i Monop., a w odpisie N. I. K. P. sprawozdania miesięczne kasowe o obrotach i przelewach na budżet Ministerstwa Skarbu (wzór Nr. 26) oraz sprawozdanie roczne, wraz z bilansem zamknięcia za rok ubiegły, to ostatnie najpóźniej w terminie do dnia 1 marca każdego roku po sprawozdawczym.

§ 33.

Departament Ceł przesyła Departamentowi Akcyz i Monopolów miesięczne sumaryczne wykazy (wzór Nr. 27) wpływów do Kas Celnych podatków pośrednich i opłat monopolowych od artykułów, sprowadzanych z zagranicy.

§ 34.

Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu, zgodnie z § 78 przepisów rachunkowo-kasowych, przesyła Departamentowi Akcyz i Monopolów wykazy szczegółowe wraz z dowodami kasowemi Centralnej Kasy Państwowej, dotyczącemi bezpośrednich wpływów, oraz przelewów sum budżetowych z Monopolów Państwowych.

§ 35.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Główna Dyrekcja Państwowych Zakładów Górniczych i Hutniczych) przesyła Departamentowi Akcyz i Monopolów wykazy miesięczne o produkcji i obrotach soli w Państwowych żupach solnych (wzór Nr. 28).

§ 36.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego przesyła Departamentowi Akcyz i Monopolów wykazy miesięczne produkcji i obrotów soli z Zakładach Zdrojowych w Ciechocinku według wzoru Nr. 28.

§ 37.

Zarządy kopalń i żup solnych prywatnych (Kałusz, Stebnik, Wapno) przesyłają Departamentowi Akcyz i Monopolów wykazy miesięczne produkcji i obrotów soli według wzoru Nr. 28.

§ 38.

Główny Urząd Statystyczny przesyła Departamentowi Akcyz i Monopolów sumaryczne wykazy miesięczne (wzór Nr 29) rodzaju i ilości przywiezionych z zagranicy i wywiezionych z kraju artykułów, podlegających podatkom pośrednim i opłatom monopolowym.

§ 39.

Departament Akcyz i Monopolów prowadzi księgę główną przychodów budżetowych z podatków pośrednich i dochodów monopolowych, księgi szczegółowe — pomocnicze do wszystkich kont księgi głównej, oraz księgi produkcyjne podług wzorów, ustanowionych dla Wydziałów IV Izb Skarbowych.

§ 40.

Dla produkcji i obrotów, nie objętych księgami Izb Skarbowych, Departament Akcyz i Monopolów prowadzi księgi pomocnicze podług wzoru Nr. Nr. 12 a i 17.

§ 41.

Księgi wymienione w §§ 39 i 40 Departament Akcyz i Monopolów prowadzi i zamyka w porządku wskazanym w niniejszych przepisach dla Wydziałów IV. Izb. Skarbowych.

§ 42.

Departament Akcyz i Monopolów sporządza sprawozdania miesięczne wraz z wykazami w sposób wskazany w § 23 i 24. Jeden egzemplarz sprawozdania wraz z wykazami Departament Akcyz i Monopolów przesyła Najwyższej Izbie Kontroli Państwowej, drugi egzemplarz sprawozdania Wydziałowi Rachunkowemu Ministerstwa Skarbu w terminie do dnia 25 miesiąca drugiego po sprawozdawczym.

Ponadto Departament Akcyz i Monopolów sporządza ze sprawozdań miesięcznych wyciągi, dotyczące dochodów Monopolu Tytoniowego, z wyjątkiem dochodów z Fabryk Rządowych, i przesyła je Dyrekcji Państwowego Polskiego Monopolu Tytoniowego w tymże terminie.

§ 43.

Do dnia 15 marca każdego roku Departament Akcyz i Monopolów, po zamknięciu wszystkich rachunków, sporządza sprawozdanie roczne za rok ubiegły (wzór Nr. 24).

Jeden egzemplarz przesyła w tym terminie Najwyższej Izbie Kontroli, drugi Wydziałowi Rachunkowemu Ministerstwa Skarbu.

§ 44.

Wszystkie księgi wraz z dowodami są prz

chowywane w Departamencie Akcyz i Monopolów do dyspozycji Najwyższej Izby Kontroli.

§ 45.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia 1 stycznia 1924 r.

Warszawa, dnia 1 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu.

23.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, żużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248), której ważność przywrócono ustawą z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu spirytusu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1022) podatek spożywczy od jednego stopnia hektolitrowego alkoholu (jednego litra stustopniowego spirytusu) wyrobionego w gorzelniach rolniczych i w gorzelniach przerabiających owoce podnosi się z 1.200.000 marek na 2.400.000 mk., a w gorzelniach przemysłowych z 1.300.000 mk. na 2.500.000 mk. Gorzelnie przemysłowe przerabiające wywary na sole potasowe opłacają podatek spożywczy podobnie jak gorzelnie rolnicze w wysokości 2.400.000 mk. za litr stustopniowego spirytusu.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1070).

24.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w sprawie podwyższenia podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie postanowienia art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 248, i art. 1 ustawy z 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 810) podatek spożywczy od cukru podwyższa się z dotychczasowej kwoty 4.000.000 mk. na 40.000.000 mk. od 100 kg. cukru wagi netto.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest zwolnić w całości lub w części od podatku przewidzianego w § 1 rozporządzenia cukier wywożony zagranicę Rzeczypospolitej w stanie naturalnym lub w przetworach cukrowych.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1071).

25.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia akcyz od wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) oraz ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowione w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie podwyższenia akcyzy od wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1023) stopy podatkowe podnosi się dla wina musującego winogronowego z 1.200.000 na 2.400.000, a dla wina musującego owocowego z 600.000 na 1.200.000 mk.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1072).

26.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) oraz ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Ustanowioną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) opłatę akcyzową od słodu przerabianego na piwo w b. dzielnicy rosyjskiej podwyższa się z kwoty 2.880.000 do kwoty 5.760.000 mk. polskich od każdych 16,38 kg. (1 puda) wagi słodu, przeznaczonego do przeróbki na piwo.

2) Opłatę akcyzową, jaką uiszczać mają browary przerabiające w ciągu roku nie więcej niż 32.766 kg. (dwa tysiące pudów) słodu, podwyższa się z kwoty 2.400.000 do kwoty 4.800.000 mk. polskich od każdych 16.38 kg. (jednego puda) wagi słodu.

§ 2. Ustanowioną w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) opłatę akcyzową od piwa sprowadzonego za osobnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu do b. dzielnicy rosyjskiej z zagranicy podwyższa się z kwoty 4,800,000 do kwoty 5.600.000 mk. od każdych 100 litrów piwa.

§ 3. Ustanowioną w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) opłatę akcyzową od brzeczki piwnej, określoną od hektolitra tej brzeczki i od każdego stopnia ekstraktu zależnie od rozmiarów rocznej produkcji browaru na obszarze b. dzielnicy austrjackiej podwyższa się, jak następuje:

a) dla browarów, przerabiających do 10.000 hekt. piwa z kwoty 276.000 do kwoty 552.000 mkp.,

b) dla browarów, przerabiających do 30.000 hektolitrów piwa z kwoty 282.000 do kwoty 564.000 mk. polskich,

c) dla browarów, przerabiających do 50.000 hektolitrów piwa z kwoty 288.000 do kwoty 576.000 mk. polskich.

d) dla browarów, przerabiających do 70.000 hektolitrów piwa z kwoty 294.000 do kwoty 588.000 mk. polskich,

e) dla browarów, przerabiających ponad 70.000 hektolitrów piwa z kwoty 300.000 do kwoty 600.000 mk. polskich.

§ 4. Postanowienia § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) dotyczące zwrotu opłat pobranych od piwa wywożonego za granicę zmienia się o tyle, że:

1) wywożącym piwo zwraca się bez względu na zawartość ekstraktu w pierwotnej brzeczce, z której to piwo wyrobiono, za każdy hektolitr piwa po 2.400.000 mk. polskich,

2) wytwórcom piwa zwraca się za każdy stopień ekstraktu wywiezionego piwa z wytwórni za granicę po 400.000 mk. polskich.

§ 5. Paragraf 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej otrzymuje brzmienie następujące:

„Od piwa sprowadzonego za osobnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu do b. dzielnicy austrjackiej z zagranicy pobiera się oprócz opłaty celnej dodatkową opłatę akcyzową od każdego hektolitra piwa i każdego stopnia ekstraktu pierwotnej brzeczki podstawowej po 600.000 marek polskch, najmniej jednak 5.600.000 marek polskich".

§ 6. Ustanowiony w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1024) podatek od piwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej i na obszarze województwa śląskiego, ustala się w sposób następujący:

Podatek od jednego hektolitra piwa słabego sporządzonego z brzeczki podstawowej, zawierającej do 8% ekstraktu, wynosi przy produkcji rocznej od pierwszych 10.000 hektolitrów po 4,320 mk. polskich, za dalsze 20.000 hektolitrów po 4,560,000 marek polskich, powyżej 30.000 hektolitrów po 4,800,000 mk. polskich.

Powyższy podatek oblicza się od piwa pełnego o zawartości powyżej 8 — 13% ekstraktu brzeczki podstawowej przy produkcji:

1) do 10.000 hektolitrów po 7,140,000 mk. pol.,

2) za dalsze 20.000 hektolitrów po 7,420.000 mk. polskich,

3) powyżej 30.000 hektolitrów po 7,800,000 mk. polskich za każdy hektolitr.

Od piwa mocnego o zawartości powyżej 13% ekstratku brzeczki podstawowej dolicza się do stopy podatkowej, unormowanej dla piwa pełnego, za każde dalsze 4% ekstraktu brzeczki podstawowej połowę stopy podatkowej, ustanowionej dla piwa słabego.

§ 7. Ustanowiony § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U R. P. Nr. 126, poz. 1024) podatek od warek domowych podnosi się do kwoty 1.500.000 mk. polskich od hektolitra.

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1073).

27.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia akcyzy od zapałek na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248), której ważność przywrócono ustawą z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1026) podatek od zapałek w wysokości 6.000 mk. podwyższa się na 12.000 mk. od pudełka, zawierającego do 60 zapałek. Książeczki z zapałkami, zawierające do 30 zapałek, mogą być po dwie oklejone jedną opaską podatkową.

§ 2. Opaski podatkowe (banderole) wykupione przed dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia po dotychczasowej cenie, znajdujące się w fabrykach zapałek i to tak nalepione już na pudełkach w magazynach fabryki jak i nienalepione podlegają dodatkowej opłacie w kwocie 6.000 mk.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1074).

28.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) oraz ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowioną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1027) stopę podatkową podnosi się z kwoty 240.000 mk. do kwoty 380.000 mk. polskich od kilograma kwasu bezwodnego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1075).

29.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w sprawie podwyższenia podatku od zużycia olejów mineralnych.

Na zasadzie postanowienia art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) i art. 1 i 3 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek od zużycia oleju mineralnego przewidziany w § 2 austr. ustawy z dnia 26 maja 1882 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 55) podwyższony rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1028), zmienia się w następujący sposób:

a) oleje mineralne o gęstości do 750° Ar. przy +12 R. (+ 15° C.) od 100 kg. 18,000,000 mk.,

b) oleje mineralne o gęstości ponad 750° do 865° Ar. przy + 12° R. (+ 15 C.) od 100 kg. 12,000.000 mk.,

c) oleje mineralne o gęstości ponad 865° do 885° Ar. przy + 12° R. (+ 15° C.) od 100 kg. 2.000.000 mk.,

d) oleje mineralne o gęstości ponad 885° Ar. przy + 12° R. (+ 15° C.) tudzież ropał i waselina od 100 kg. 8,000,000 mk.,

e) parafina i świece od 100 kg. 12,000.000 mk.

f) asfalt miękki, koks i gudron (maź) od 100 kg. 2,000.000 mk.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest po 1) do obniżenia podatku od zużycia olejów mineralnych, wymienionych w § 1 litera a) b) c), przeznaczonych do poruszania motorów w przemyśle i rolnictwie, do oczyszczenia szybów naftowych, do nawęglania gazu świetlnego, na potrzeby wojska, władz i przedsiębiorstw państwowych, wreszcie jako środek opałowy, rozczyniający lub wyciągowy wp rzemyśle na warunkach określonych już przez Ministra Skarbu, po 2) do zwalniania wszelkich olejów mineralnych przeznaczonych na wywóz za granicę Rzeczypospolitej

w całości lub w części od podatku od zużycia przewidzianego w § 1.

§ 3. Oleje mineralne wymienione w § 1 przywożone z zagranicy lub z obszaru w. m Gdańska na obszar Rzeczypospolitej podlegają podatkowi od zużycia w wysokości wymienionej w § 1.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1076).

30.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu drożdży na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia lub produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 248) oraz ustawy z dnia 16 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustaloną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 1923 r. w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu drożdży na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 1025) opłatę akcyzową od drożdży prasowanych produkcji krajowej podnosi się na kwotę 600.000 mk. od jednego kilograma wagi, a od drożdży prsaownaych sprowadzonych z zagranicy na kwotę 640.000 mk. od 1 kilograma wagi.

§ 2. Opaski podatkowe (banderole) wykupione przed dniem wejścia w życie niniejszego roporządzenia po dotychczasowje cenie będą mogły być użyte po tym dniu do nakładania na opakowania drożdży po uprzedniem dopłaceniu różnicy między dotychczasową a przedwojenną stopą podatkową.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 24 grudnia 1923 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1077).

31

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 24 grudnia 1923 r.

w sprawie uregulowania podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie art. 1 § 6a niemieckiej ustawy z 20 kwietnia 1922 r. tudzież § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 26 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 331) zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z 26 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 354) i w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z 9 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 332) podatek od węgla zniża się w następujący sposób:

I. dla węgla kamniennego z kopalń Zagłębia Górnośląskiego na 25% wartości, względnie ceny węgla;

II. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego prócz węgla z kopalń pracujących wyłącznie w pokładach nad i podredenowskich na 21% wartości, względnie ceny węgla;

III. dla węgla kamiennego z wszelkich innych kopalń Zagłębia Dąbrowskiego, tudzież z kopalń „Piłsudski i Kościuszko" Zagłębia Krakowskiego na 14% wartości, względnie ceny węgla;

IV. dla węgla kamiennego z wszelkich innych kopalń Zagłębia Krakowskiego oraz z Kopalni Silesia na Śląsku Cieszyńskim na 10% wartości, względnie ceny węgla;

V. węgiel brunatny zwalnia się od podatku aż do odwołania.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1923 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z dn. 28 grudnia 1923 r. poz. 1128).

Przepisy celne.

32.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 13 grudnia 1923 r.

w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego.

Na mocy art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość dopłaty walutowej normalnej (mnożnika celnego normalnego), której podlegają towary wyszczególnione w § 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 953), określa się do nowego zarządzenia na 89.999.900% agio, czyli mnożnik 900.000.

§ 2. Towary, nieobjęte wykazami, zawartemi w §§ 1 rozporządzeń z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 954) i z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 953), ani obowiązującem w danej chwili rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 517) przedłużonem rozporządzeniem z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 871) i częściowo zmienionem rozporządzeniem z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 952) opłacają cło z opłatą walutową zniżoną, wynoszącą 67.499.900% czyli mnożnik 675.000.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 3 dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 30 listopada 1923 r. w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego (Dz. U. R. P. Nr. 122 poz. 995).

Minister Skarbu:

(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. z d. 15.XII 1923 r., Nr. 128, p. 1055).

33.

OKÓLNIK L. DC 8871 II 23

W sprawie wprowadzenia franka złotego, jako podstawy obliczeń.

Do Dyrekcji Ceł we Lwowie, w Mysłowicach, w Poznaniu, w Warszawie, w Wilnie.

Przysyłając w załączeniu rozporządzenie wykonawcze do przepisów wprowadzających frank złoty jako podstawę wymiaru należności celnych zawiadamia się Pana Dyrektora, że przepisy te będą niebawem ogłoszone w Dzienniku Ustaw. Dotyczą one stawek celnych, wartości monet złotych, opłat manipulacyjnych i składowego. Załączone rozporządzenie wykonawcze zawiera dokładne pouczenie co do wprowadzenia nowych norm w życie. Wobec doniosłego znaczenia tych norm, wprowadzających w systemie wymierzania, pobierania i zarachowywania należności celnych znaczne zmiany, jest obowiązkiem wszystkich władz i urzędów celnych zaznajomić się natychmiast z ich treścią tak, aby w dniu wejścia ich w życie wykonanie nie napotkało na żadne trudności i nie wywołało zamieszania w urzędowaniu.

Wobec tego zarządza się, co następuje:

1. Załączone rozporządzenie wykonawcze należy rozesłać bezzwłocznie podległym Dyrekcji wszystkim urzędom celnym w takiej ilości, aby możliwie jak najwięcej urzędników danego urzędu otrzymało po jednym egzemplarzu. Rozesłanie rozporządzenia musi nastąpić bezwarunkowo w przeciągu 12-tu godzin od chwili jego otrzymania.

2. Dyrekcja poleci Kierownikom urzędów celnych, aby zaznajomili się natychmiast z postanowieniami rozporządzenia wykonawczego i w razie jakichkolwiek wątpliwości zwrócili się do Dyrekcji z zapytaniem terminowem najpóźniej w przeciągu 48 godzin. Odpowiedź Dyrekcji ma nastąpić w przeciągu 24 godzin.

3. Niezależnie od wysłania ewentualnego zapytania do Dyrekcji Ceł, Kierownicy urzędów celnych mają udzielić egzemplarze rozporządzenia jeżeli nie wszystkim, to przynajmniej najbardziej zainteresowanym urzędnikom celnym a następnie w drugim lub trzecim dniu zebrać cały personel urzędu w celu nauczenia go nowych przepisów. Nauka winna być ukończona w przeciągu dni trzech. Równocześnie mają Kierownicy urzędów i interesowani urzędnicy celni poczynić wszystkie przygotowania do terminowego wprowadzenia w życie tych przepisów. Po nadejściu odbitek Dziennika Ustaw zawierających wymienione na wstępie rozporządzenie, mają Kierownicy urzędu rozdzielić je między wszystkich urzędników i ponownie dotyczące rozporządzenia omówić.

4. Dyrekcje roześlą w trzecim dniu, od chwili otrzymania rozporządzenia instruktorów narazie do najważniejszych urzędów celnych, dla sprawdzenia, czy Kierownicy urzędów wykonali otrzymane polecenia dla wyegzaminowania funkcjonarjuszy celnych; dla udzielenia ustnie wszelkich wskazówek i objaśnień.

Przed upływem grudnia b. r. mają instruktorzy ukończyć swoją pracę, donosząc o tem Dyrekcji Ceł i bezpośrednio Ministerstwu Skarbu (Departament Ceł). Sprawozdanie ma zawierać: nazwę Urzędu, dzień bytności instruktora, krótki obraz czynności i spostrzeżenia. Ministerstwo Skarbu oczekuje, że sprawozdania wpłyną nie później, jak w dniu 31 grudnia 1923 r.

5. W ciągu miesiąca stycznia i lutego 1924 r. mają instruktorzy być ponownie w każdym z najważniejszych urzędów celnych i to kilkakrotnie, niespodziewanie, sprawdzając wykonanie rozporządzeń. Natychmiast po zakończeniu rewizji urzędu mają przesyłać bezpośrednie z miejscowości, w której się Urząd znajduje, krótkie sprawozdanie do Ministerstwa Skarbu oraz do Dyrekcji Ceł. W ciągu tych miesięcy winni oni objechać wszystkie małe urzędy i ekspozytury

celne. Sporządzenia mogą przedstawiać tygodniowo.

6. Dyrekcja Ceł porozumie się z Dyrekcjami kolejowemi i pocztowemi, aby personel kolejowy i pocztowy, zajęty przy sprawach celnych, również otrzymał na czas potrzebne instrukcje.

Przytoczone wyżej rozporządzenia mają być tak przeprowadzone, aby sprawne stosowanie nowych przepisów było zabezpieczone już w dniu 1 stycznia 1924 r.

Ministrestwo Skarbu oczekuje od P. P. Dyrektorów najenergiczniejszego współdziałania w sprawie przygotowania podwładnego personelu do skutecznego i terminowego wprowadzenia w życie nowych rozporządzeń, obejmujących reformę o pierwszorzędnym dla Państwa znaczeniu.

Warszawa, dnia 13 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu:

Dyrektor Departamentu Ceł.

34.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1923 r.

w przedmiocie wykonania postanowień art. 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51 poz. 314) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 13 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 135, poz. 1124) w sprawie pobierania należności celnych w markach polskich według wartości stałej jednostki złotej.

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51 poz. 314) zarządza się w wykonaniu postanowień art. 14 powyższego rozporządzenia w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 13 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. № 135, poz. 1124), co następuje:

§ 1. Przy sporządzaniu potwierdzenia odprawy celnej wszystkie należności celne wymierza się wyłącznie w frankach złotych i jego ułamkach (dwa miejsca dziesiętne).

Wymiar ten odnosi się nietylko do cła, lecz również do należności pobieranych w procentach cła, do akcydencji, innych opłat manipulacyjnych oraz grzywien i kar.

Po dokonaniu wymiaru deklaracje (kwity celne) skierowuje się do kasy celnej bez wpisywania ich do rejestru opłat celnych.

Należność podaną w deklaracji celnej (kwicie celnym) we frankach złotych, względnie jego ułamkach, przelicza się na marki polskie w dniu faktycznego wniesienia opłaty do kasy celnej i według obowiązującego w tymże dniu kursu franka złotego.

§ 2. Przeliczenie franków złotych na marki polskie należy do czynności kasjera i winno być dokonywane po zgłoszeniu się strony do wpłacenia należności celnych bezpośrednio przed uskutecznieniem wpłaty.

W większych urzędach celnych o znacznym ruchu towarowym, gdzie kasjer czynnościami temi byłby zbytnio obciążony — kierownik urzędu wyznaczy specjalnie do tych czynności urzędników celnych (kalkulatorów), co jednak nie powinno pociągnąć za sobą powiększenia personelu osobowego w danym urzędzie.

Kalkulator oznacza na dokumencie płatniczym (deklaracji celnej) datę przerachowania, kurs dzienny franka złotego, ogólną sumę wszelkich należności celnych we frankach i równowartość tychże w markach polskich cyframi i słowami, poczem dokonane przerachowanie stwierdza swoim podpisem i dokument płatniczy oddaje kasjerowi.

Uwaga: Jeżeli według dokumentu płatniczego przypadają do pobrania opłaty niestanowiące wpływów celnych, a pobierane tylko w markach polskich, to do sumy otrzymanej w markach polskich z przeliczenia dołącza się przypadające opłaty i ogólną sumę wykazuje się do pobrania kasie.

Po uiszczeniu przez stronę należności celnych wpisuje się deklarację celną (kwit celny) do rejestru opłat celnych.

§ 3. Przerachowanie cła nie ma miejsca, o ile strona korzysta z przysługującego jej prawa płacenia w efektywnem złocie. W tym wypadku ma zastosowanie tabela porównawcza monet złotych, umieszczona w rozporządzeniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 13 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 135, poz. 1124).

§ 4. Jeżeli strona po uiszczeniu należności celnych towaru w przepisanym terminie z urzędu celnego nie zabierze, ma być towar stosownie do obowiązujących przepisów wystawiony na licytację. W dniu licytacji ma strona lub nabywca towaru dopłacić różnicę, o ile się jaka okaże według kursu franka złotego w dniu licytacji w stosunku do opłaconej już należności celnej.

Na czas trwania ustawy o waloryzacji danin zawiesza się moc obowiązującą tych postanowień Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzędach z dn. 12 września 1922 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 24 poz. 407) oraz Tymczasowej instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych w przedmiocie ostatecznej odprawy celnej towarów z dn. 12 czerwca 1923 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13 poz. 370), które nie są zgodne z niniejszem rozporządzeniem.

§ 5. Celem zabezpieczenia prawidłowego biegu czynności celnych w związku z opłatą należności celnych według dziennego kursu franka złotego, deklaracje celne przywozowe winny strony wnosić najpóźniej do godziny 11-ej przed południem.

Deklaracje przywozowe, wniesione po 11-ej przed południem, ale najpóźniej przed 1-szą po południu, pozostawia urząd celny do rewizji na

dzień następny, chyba, że ogólny napływ deklaracji jest tak nieznaczny, że nic nie stoi na przeszkodzie do dokonania całkowitej odprawy celnej jeszcze w tym samym dniu.

Po pierwszej godzinie ustaje przyjmowanie deklaracji.

Deklaracje celne, pozostawione do odprawy na dzień następny, mają pierwszeństwo przed deklaracjami, wniesionemi w dniu następnym do godziny 11 przed południem.

Towary podlegające szybkiemu zepsuciu muszą być w tym samym dniu odprawiane bez względu na godzinę ich zadeklarowania.

Do deklaracji wywozowych i odpraw rzeczy podróżnych, przeznaczonych nie na handel, nie stosują się żadne ograniczenia.

Partje towarów, wyszczególnione w deklaracjach złożonych w ciągu dnia w urzędzie celnym, podlegają rewizji z zachowaniem ścisłej kolejności, w jakiej deklaracje zostały złożone. W tym celu urząd celny prowadzi, o ile tego zachodzi potrzeba, specjalny zapisek.

Wszystkie deklaracje celne, zgłoszone przez strony w danym dniu do płacenia, powinny być bezwarunkowo w tymże dniu opłacone.

W razie nieuiszczenia przez stronę należności celnych w dniu dokonania przerachowania kasjer względnie kalkulator anuluje dokonane wyliczenie, zaznaczając to na dokumencie płatniczym.

§ 6. Kurs franka złotego podaje Ministerstwo Skarbu do wiadomości za pośrednictwem urzędów pocztowych.

Urzędy celne codziennie, przed rozpoczęciem czynności urzędowych, powinny wysyłać do urzędu pocztowego funkcjonarjusza, któremu kierownik urzędu pocztowego wpisuje do specjalnej książki, założonej przez urząd celny, wysokość kursu franka złotego na dany dzień, względnie zaznacza nieotrzymanie telegramu, ustalającego kurs i potwierdza to swoim podpisem obok odcisku pieczęci kalendarzowej.

Spóźniony telegram wpisuje urząd pocztowy do książki na drugi dzień z podaniem daty i dokładnej godziny nadejścia. Kurs ustalony spóźnionym telegramem obowiązuje w dniu wpisania do książki, o ile jednocześnie nie zostanie wpisany nowy kurs na dany dzień.

W razie nieotrzymania przez urzędy celne w danym dniu kursu obowiązującego, stosuje się tego dnia ostatni kurs urzędowy franka złotego.

Ogłoszenie o kursie dziennym franka złotego, stwierdzone podpisem kierownika urzędu i pieczęcią, winno być wywieszone w urzędzie celnym na widocznem miejscu przy kasie.

Uwaga: W razie opóźnienia w otrzymaniu kursu dziennego w urzędzie celnym, kierownik urzędu może zarządzić odroczenie otwarcia czynności kasy, nie dłużej jednak, jak do godziny 10-ej rano.

§ 7. Kasa urzędu celnego zaznacza odbiór pieniędzy na wszystkich dokumentach kasowych, wykazując pobrane kwoty w markach polskich. W sposób analogiczny wydaje się pokwitowania stronom.

Przy wpłatach w monetach złotych należy podawać w dokumentach i pokwitowaniach sumy w efektywnem złocie.

Kwoty wpłacone w monetach złotych księguje kasa w dzienniku przychodu w przedziałce 3. Obecny tytuł wymienionej przedziałki (numer i nazwa dokumentu) powinien być zmieniony na „w monetach złotych“, wobec czego Nr. i nazwę dokumentu należy podawać w przedziałce 2.

§ 8. Przy księgowaniu w rejestrze opłat celnych należy przy pierwszej pozycji w danym dniu zaznaczyć wysokość kursu dziennego.

Przychody budżetowe wykazuje się w odnośnych przedziałkach rejestru we frankach złotych.

Opłaty nie stanowiące wpływów celnych, a pobierane tylko w markach polskich, winny być księgowane w odnośnych przedziałkach rejestru tylko w markach polskich.

Sumy niestanowiące dochodów budżetowych powinny być wykazywane w odnośnych przedziałkach rejestru w markach polskich.

Przy dziennych zamknięciach rejestru należy łączną sumę przychodów budżetowych, przyjętych przez kasę urzędu celnego, wyprowadzoną we frankach złotych, przerachować według kursu dnia na marki polskie z podaniem w poszczególnych przedziałkach sumy otrzymanej z przerachowania.

Sumy wpłacone do innych kas powinny być księgowane w poszczególnych przedziałkach rejestru we frankach złotych, po podsumowaniu dziennych wpływów do kasy urzędu celnego, z zaznaczeniem w przedziałce 3 kursu dnia wpłaty do innej kasy; w poszczególnych przedziałkach należy wykazać równowartość w markach polskich według kursu dnia wpłaty do innych kas.

Sumy „wpłacone do kasy urzędu“ należy księgować: franki złote w przedziałce 30, marki polskie w przedziałce 31, której tytuł należy odpowiednio zmienić.

Sumy „wpłacone do innych kas“ należy księgować: w przedziałce 36 — franki złote i w przedziałce 37 — marki polskie; przedziałki 36 i 37 winny być odpowiednio zatytułowane.

Sumy wykazywane w przedziałkach 30 i 31 względnie 36 i 37 powinny obejmować łączną sumę należności według poszczególnego dokumentu płatniczego.

Dzienne zamknięcia rejestru opłat celnych powinny wykazać łączną sumę wpływów do kasy urzędu i do innych kas, według poszczególnych przedziałek rejestru we frankach złotych i w markach polskich.

§ 9. Przy księgowaniu wpływów w księdze przychodów budżetowych należy wykazywać sumy wpływów dziennych we frankach złotych i w markach polskich w formie ułamka (u góry franki, na dole marki).

W ten sam sposób powinny być sporządzane wykazy i sprawozdania miesięczne o przychodach.

Wpływy w markach polskich (§ 8 ust. 3 niniejszego rozporządzenia) księguje się w markach polskich.

§ 10. Wszelkie wypłaty uskuteczniane przez kasę urzędu celnego powinny być księgowane w markach polskich.

Monety złote przekazywane do P. K. K. P. należy księgować w przedziałce 3 dziennika rozchodu, której obecną nazwę należy zmienić na „w monetach złotych“. Nazwę i Nr. dokumentu należy podawać w przedziałce 2 tegoż dziennika.

§ 11. Księgowanie wpływów za druki i znaki płatne prowadzi się w dzienniku przychodu w markach polskich, w pozostałych księgach rachunkowych w stałych jednostkach i w markach polskich.

Zamówienia druków i znaków sporządza się tylko na rzeczywistą ich wartość w tych jednostkach, na które opiewają.

§ 12. Wszystkie kaucje mogą być składane tylko w papierach wartościwych, względnie w listach gwarancyjnych.

Przyjmowanie listów gwarancyjnych wymaga zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

§ 13. Zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych towarów powinno być wpłacane tylko w markach polskich.

Składanie zabezpieczeń cła w papierach procentowych może być uskuteczniane za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

Sposób księgowania zabezpieczeń cła ustalają odnośne przepisy Instrukcji Rachunkowo-Kasowej oraz niniejszego rozporządzenia.

Zwroty zabezpieczeń cła przy odprawach warunkowych towarów winny być uskuteczniane na zasadach ustalonych Instrukcją rachunkowo-kasową.

Zwrot zabezpieczenia przy odprawach warunkowych, wymierzonego we frankach złotych i złożonego w markach polskich, następuje w markach polskich według kursu obowiązującego w dniu wypłaty.

Różnica pomiędzy sumą pobraną przez urząd celny w markach polskich, a podlegającą wypłacie z tytułu zwrotu zabezpieczenia, powinna być zaksięgowana na rachunek kredytu, przeznaczonego na zwroty cła.

Nadwyżka w markach polskich z tegoż tytułu winna być zarachowana na ogólny Zarząd Skarbowy.

§ 14. Zabezpieczenie należności celnych od towarów, od których cło musi być uiszczane w efektywnem złocie, pobiera się wyłącznie w złocie.

Wyjątkowo zabezpieczenie cła mogą urzędy celne przyjmować w banknotach, opiewających na franki szwajcarskie lub dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, od:

a) towarów przewożonych przez handlowców, podróżujących z wzorami, o ile się legitymują wymaganym dokumentem i przyjeżdżają z wzorami kraju, z którym zawarta została konwencja handlowa;

b) od pojazdów motorowych turystów zagranicznych, którzy nie posiadają tryptyku.

Turyści muszą posiadać świadectwo drogowe swego kraju. O ileby zachodziło uzasadnione podejrzenie, że automobil sprowadzony jest nie w celach turystycznych, opłata musi nastąpić w złocie efektywnem.

Zabezpieczenia celne, złożone w złocie lub w banknotach, opiewających na franki szwajcarskie, względnie dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, winny być księgowane jako depozyty rzeczowe.

Zwrot tych zabezpieczeń następuje w tej samej postaci.

Stronie należy zwrócić uwagę, że powrót towarów, względnie pojazdu musi nastąpić przez ten sam urząd celny, dla odebrania z powrotem zabezpieczenia.

§ 15. Zaliczenia, wpłacane na poczet należności celnych, księguje się tylko w markach polskich. Odpisywanie z konta zaliczeniowego uskutecznia się tylko w markach polskich, według kursu dnia uiszczania należności.

Zwrot stronie pozostałości zaliczeń uskutecznia się również w markach polskich, bez wszelkich przerachowań.

§ 16. Należności celne, odraczane Dyrekcjom Polskich Kolei Państwowych, powinny być wykazywane tak w deklaracjach celnych, jak i w odnośnych rejestrach rachunkowych tylko we frankach złotych.

Regulowanie należności celnych powinno być dokonywane w markach polskich, według kursu dnia wpłaty.

§ 17. Należności celne, odraczane urzędom pocztowym, winny być wykazywane w odnośnych dokumentach i rejestrach we frankach złotych.

Urząd pocztowy uiszcza odroczone należności celne według kursu franka złotego w dniu ściągnięcia od stron opłat.

O dokonanej wpłacie urząd pocztowy zawiadamia odnośny urząd celny z wyszczególnieniem dat ściągnięcia od stron należności za poszczególne przesyłki pocztowe.

§ 18. Należności celne odraczane władzom i instytucjom państwowym winny być wykazywane w odnośnych dokumentach i rejestrach we frankach złotych.

Regulowanie odroczonych należności celnych winno być dokonywane według kursu franka złotego w dniu wystawienia asygnacji na przelew.

O każdej uskutecznionej wpłacie władze i instytucje państwowe powinny zawiadamiać Ministerstwo Skarbu z podaniem kursu dnia przerachowania.

§ 19. Sumy, nadmiernie lub niewłaściwie pobrane na rzecz Skarbu, zwraca urząd celny w markach polskich, po przerachowaniu podlegających zwrotowi ilości franków złotych, według kursu dnia asygnowania.

Różnicę w markach polskich pomiędzy sumą pobraną a podlegającą zwrotowi należy zarachowywać w sposób, podany w § 13 niniejszego rozporządzenia.

Zwroty z uwzględnieniem różnicy kursu mogą być uskuteczniane tylko w tych wypadkach, gdy należności celne były pobrane przy zastosowaniu ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 127, poz. 1044).

§ 20. Przepisy niniejsze mają zastosowanie do wszystkich towarów, zgłaszanych do odprawy celnej od dnia 1 stycznia 1924 r., bez względu na termin przekroczenia granicy lub zaleganie w składach.

Wyjątek stanowią towary, od których cło

zostało już opłacone przed dniem 1 stycznia 1924 r. i o ile zostaną odebrane z urzędu celnego przed terminem, ustalonym odnośnemi przepisami o zaleganiu w składach.

§ 21. Urzędy celne przy odsyłaniu do Dyrekcji Ceł dokumentów do kontroli dołączają do nich książkę notowań kursu dziennego, pozostawiając w aktach urzędu ogłoszenia o kursie dziennym.

§ 22. Dyrekcje Ceł prowadzą ogólną księgę przychodów budżetowych we frankach złotych i markach polskich (w formie ułamka), stosując również powyższą zasadę przy składaniu wykazów i sprawozdań. Wpływy w markach polskich (§ 8 ust. 3 nin. rozp.) księguje się w markach polskich.

Rachunki sum, nie stanowiących dochodów budzetowych, księguje się tylko w markach polskich.

§ 23. Dyrekcje Ceł są obowiązane przy kontroli dokumentów celnych sprawdzać dokładnie zastosowanie obowiązujących kursów oraz dokonane przerachowania i stwierdzać wykonanie kontroli podpisami urzędników kontrolujących na odnośnych dokumentach.

§ 24. Ujawnione niedobory należności celnych winny być wpłacane przez strony według kursu franka złotego w dniu wpłaty niedoboru.

§ 25. Celem zapobieżenia ewentualnym wątpliwościom i mogącym powstać wskutek tego niedokładnościom przy stosowaniu przepisów ustawowych, Dyrekcje ceł mają wydelegować niezwłocznie w charakterze instruktorów odpowiednio wykwalifikowanych urzędników z grona zatrudnionych w ich okręgach do poszczególnych urzędów celnych, którym delegowani udzielą na miejscu wszelkich potrzebnych wskazówek i wyjaśnień, odnoszących się do prawidłowego zastosowania ustawy i przepisów wykonawczych i wprowadzenia ich w życie.

§ 26. Po wejściu w życie ustawy, urzędy celne mają obowiązek przedstawiać właściwym Dyrekcjom Ceł tygodniowe sprawozdania o spostrzeżeniach, poczynionych w związku z wykonywaniem ustawy, tak co do wpływu jej na obrót towarowy, w porównaniu z ruchem poprzednim, jak również co do samej techniki pobierania wpływów celnych, tudzież o wszelkich powstałych niedomaganiach i potrzebnych zmianach, których wprowadzenie byłoby wskazanem.

Na podstawie powyższych sprawozdań mają Dyrekcje Ceł przedstawiać Ministerstwu Skarbu co tydzień ogólne relacje wraz ze swoimi wnioskami.

Jednocześnie Dyrekcje Ceł wydadzą zarządzenia, aby w ciągu miesiąca stycznia urzędy celne nadsyłały bezpośrednio do Departamentu Ceł sprawozdania o wpływach celnych we frankach złotych i markach polskich za każdy okres tygodniowy.

§ 27. Terminowe dostarczanie telegramów o kursie franka złotego tym urzędom i ekspozyturom celnym, w siedzibie których niema urzędu pocztowego, winno być zorganizowane przez Dyrekcje Ceł w sposób odpowiadający warunkom miejscowym, przy użyciu w tym celu placówek Straży Celnej, które obok wykonywania swej służby miałyby za zadanie przesyłanie telegramów według zasad poczty polowej.

Na wschodniej granicy Dyrekcje Ceł wykorzystają pomoc Policji Państwowej, w sprawie zapewnienia której nastąpi porozumienie Ministerstwa Skarbu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

35.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmiany rozporządzenia o kredytowaniu należności celnych za towary, sprowadzone z zagranicy dla władz i instytucji państwowych.

Na podstawie § 34 Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. Nr. 11 poz. 64) w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie z dnia 13 czerwca 1921 r. w sprawie kredytowania należności celnych za towary, sprowadzane z zagranicy dla władz i instytucji państwowych (Dz. Urz. Min. Sk Nr. 25/26 poz. 303 oraz „Monitor Polski“ Nr. 143 poz. 200), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1923 r. w przedmiocie zmian rozporządzenia o kredytowaniu należności celnych za towary, sprowadzane z zagranicy dla władz i instytucji państwowych (Dz. Urz Min. Sk. Nr. 15 poz. 452 oraz „Monitor Polski“ Nr. 186 poz. 244) ulega zmianie następującej:

§ 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Pokredytowane należności celne za towary sprowadzane z zagranicy dla władz i instytucji państwowych, powinny być uregulowane, drogą przerachowania odpowiednich sum z budżetów odnośnych władz i instytucji państwowych na rachunek Ministerstwa Skarbu, najpóźniej dnia 15 każdego miesiąca za cały miesiąc ubiegły“.

§ 2 rozporządzenia z dnia 13 czerwca 1921 r pozostaje nadal w mocy.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

36.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian rozporządzenia o odraczaniu wpłaty należności celnych przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. Ust. R. P. Nr. 51 poz. 314) i w rozwinięciu przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dn. 26 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 12 poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie z dnia 28 października 1920 r. o odraczaniu wpłaty należności celnych przez Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 44/45 pozycja 622 i „Monitor Polski" Nr. 267 z 1920 r.), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 13 września 1922 r. w przedmiocie zmian rozporządzenia o odraczaniu wpłaty należności celnych przez dyrekcje Kolei Państwowych (Dz. Urz. Min. Sk Nr. 25 poz. 423) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 9 lipca 1923 r. w przedmiocie zmian rozporządzenia o odraczaniu wpłaty należności celnych przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 15 poz. 451 i „Monitor Polski" Nr. 185 p. 242) ulega zmianom następującym:

1) § 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych korzystają z prawa do odraczania wpłaty należności celnych na przeciąg czasu, nie przewyższający dziesięciu dni, o ile odprawy celnej towarów dokonały ajencje celne tych kolei, w wypadkach następujących:

1) jeżeli towar był adresowany na imię ajencji celnej Polskich Kolei Państwowych,

2) jeżeli towar był nadany nie pod adresem ajencji celnej Polskich Kolei Państwowych, lecz jeżeli nadawca w liście przewozowym uczynił adnotację, że formalności celne ma załatwiać ajencja Polskich Kolei Państwowych,

3) jeżeli towar jest nadany w bezpośredniej komunikacji zagranicznej pod adresem odbiorcy do tych miejscowości, gdzie niema urzędów celnych,

4) jeżeli ajencja celna Polskich Kolei Państwowych załatwia odprawy towarów, nadanych pod adresem władz i instytucji państwowych na ich zlecenie i o ile władze i instytucje państwowe nie korzystają z kredytowania należności, udzielanego im bezpośrednio w Ministerstwie Skarbu".

2) § 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Zobowiązania powinny być pokryte przez dyrekcje Polskich Kolei Państwowych po upływie dziesięciu dni, przyczem wpłata powinna nastąpić najdalej po upływie 5 dni następnych, to jest każdego 15 miesiąca za pierwsze 10 dni, każdego 25 miesiąca za drugie 10 dni i każdego 5 miesiąca następnego za trzecie 10 względnie 11 dni ubiegłego miesiąca".

3) § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„W celu kontrolowania terminów płatności zobowiązań urzędy celne prowadzą specjalną księgę zobowiązań (wzór Nr. 2). Każdego dziesiątego dnia miesiąca w księdze zobowiązań należy wykazać ogólną sumę odroczonych należności i tegoż samego dnia doręczyć miejscowej ajencji celnej P. K. P. zawiadomienie z wyszczególnieniem: dat i numerów zobowiązań, ogólnej sumy, na jaką zostały wydane, i terminu ich płatności".

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

37.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 1 grudnia 1923 r.

w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Zamiast uchylonego rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 18 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 2, poz. 12) tekstu § 9 rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) ustanawia się nowy tekst tego paragrafu o następującym brzmieniu:

„Dla niektórych towarów przywożonych z zagranicy ustanawia się cechowanie. Towary, podlegające cechowaniu będą wydawane do wolnego obrotu jedynie po nałożeniu na nich plomb, lub innych znaków urzędowych.

Spis towarów podlegających cechowaniu ustanawia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Towary zagranicznego pochodzenia, podlegające urzędowemu cechowaniu, znalezione w wolnym obrocie bez plomb lub innych znaków urzędowych, będą traktowane jako towary przemycane".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie w terminie, który oznaczy Minister Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.X 1923 r., Nr. 132, p. 1078).

38.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 grudnia 1923 r.

w przedmiocie skrócenia terminu wyznaczonego do sprzedaży z licytacji przesyłek celnych.

Na podstawie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalony w paragrafie 33 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 11 poz. 64) w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem z dn. 3 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100 poz. 789) sześciodniowy termin do sprzedaży z licytacji przesyłek celnych skraca się do trzech dni.

§ 2. Rozporządzenie nieniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 19.XII 1923 r. Nr. 131 poz. 1068).

39.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 18 grudnia 1923 r.

w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego.

Na mocy art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarzadza się co następuje:

§ 1. Wysokość dopłaty walutowej normalnej (mnożnika celnego normalnego), której podlegają towary wyszczególnione w § 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953), określa się do nowego zarządzenia na 122.699.900% agio czyli mnożnik 1.227.000.

§ 2. Towary, nieobjęte wykazami zawartemi w § 1 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 954), i z dn. 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 953), ani obowiązującem w danej chwili rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 517), przedłużonem rozporządzeniem z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 871) i częściowo zmienionem rozporządzeniem z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 952), opłacają cło z dopłatą walutową zniżoną, wynoszącą 91.999.900% czyli mnożnik 920.000.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 2-go dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 13 grudnia 1923 r. w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego (Dz. U. R. P. Nr. 128 poz. 1055).

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. z dn. 19.XII 1923 r. Nr. 131 poz. 1069).

40.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SKARBU ORAZ PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 21 grudnia 1923 r.

w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego.

Na mocy art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 314) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość dopłaty walutowej normalnej (mnożnika celnego normalnego), której podlegają towary wyszczególnione w § 1 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953), określa się do nowego zarządzenia 143999900% agio czyli mnożnik 1.440.000.

§ 2. Towary, nieobjęte wykazami zawartemi w § 1 rozporządzeń z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 954) i z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953), ani obowiązującem w danej chwili rozporządzeniem

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 517), przedłużonem rozporządzenem z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 871) i częściowo zmienionem rozporządzeniem z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 952) opłacają cło z dopłatą walutową zniżoną, wynoszącą 107999900% czyli mnożnik 1.080.000.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 2 dnia po ogłoszeniu.

Jednocześnie z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 18 grudnia 1923 r. w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego (Dz. U. R. P. Nr. 131 poz. 1069).

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Józef Kiedroń.

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1118).

41.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu
z dnia 13 grudnia 1923 r.
w przedmiocie przerachowania stawek celnych na franki złote.

Na zasadzie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. oraz w myśl art. 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczenia danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki celne, podane w taryfie celnej dnia 4 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 510), określone w markach złotych, ulegają przerachowaniu na franki złote według załączonej tabeli.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

§ 3. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą stosowanie stawek taryfy celnej z dn. 4 listopada 1919 r., obliczonych w markach złotych.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z d. 28.XII 1923 r., poz. 1123).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu oraz Przem. i Handlu z dnia 13 grudnia 1923 r. poz. 1123.

TABELA PRZERACHOWANIA STAWEK CELNYCH NA ZŁOTE FRANKI.

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
1	—	21 p. 2	333,50	37 p. 4 lit. a	—	uwaga	—
2 p. 1	5,00	„ 3	407,50	„ b	8,50	55 p. 1	210,00
„ 2	2,50	„ 4	1025,00	„ 5	1235,00	„ 2 lit. a	803,00
uwaga	1,00	„ 5	1235,00	uwaga	—	„ b	494,00
3 p. 1	7,50	„ 6	1235,00	38	926,50	„ 3	148,00
„ 2	10,00	22 p. 1	43,00	39 p. 1	3,00	„ 4	166,50
„ 3	12,50	„ 2	55,50	39 p. 2	—	„ 5	864,50
„ 4	7,50	23	29,50	uwaga	—	56 „ 1	—
4 p. 1	24,50	24 „ 1	55,50	40	—	„ 2 lit. a	3087,50
„ 2	34,50	„ 2	136,00	uwaga	12,50	56 lit. b	1235,00
uwaga	43,00	„ 3	247,00	41 p. 1	—	p. 3 „ a	247,00
5 p. 1 lit. a	—	„ 4	49,50	„ 2	—	„ b	49,50
„ b	5,00	„ 5	154,50	„ 3	0,60	„ 4 „ a	86,50
„ 2	7,00	25 „ 1 lit. a	37,00	„ 4	1,50	„ b	617,50
„ 3	24,50	„ b	234,50	„ 5	1,25	„ 5 „ a	988,00
„ 4	12,50	„ c	21,00	42	5,00	„ b	407,50
„ 5 lit. a	24,50	„ 2	—	43 p. 1 lit. a	10,00	„ 6	—
„ b	12,50	26 „ 1	166,50	„ b	92,50	„ 7	—
6 p. 1	15,00	„ 2	741,00	„ 2	32,00	57 „ 1 lit. a	185,00
„ 2 lit. a	8,50	27 „ 1 lit. a	556,00	44 „ 1	—	„ b	407,50
„ b	8,50	„ b	741,00	„ 2	1111,50	„ c	617,50
„ 3	18,50	„ 2 „ a	136,00	„ 3	—	„ 2	1050,00
„ 4	18,50	„ b	166,50	45 „ 1	49,50	uwaga	901,50
7 „ 1	5,00	„ 3	62,00	„ 2	—	p. 3	1482,00
„ 2	12,50	28 „ 1 lit. a	148,00	„ 3	—	uwaga	988,00
uwaga	49,50	„ b	370,50	46 „ 1	679,00	p. 4 lit. a	407.50
8	5,00	„ 2 „ a	741,00	„ 2 lit. a	123,50	„ b	284,00
9	74,00	„ b	3087,50	„ b	160,50	„ c	210,00
10	18,50	uwaga 3	24,50	„ c I	62,00	„ 5 „ a	185,00
11 p. 1	12,50	29 p. 1	62,00	„ II	43,00	„ b	407,50
„ 2	24,50	„ 2	123,50	47 p. 1	12,50	58 p. 1 lit. a	—
„ 3	74,00	30 „ 1	21,00	„ 2	62,00	„ b	—
12 „ 1	2,50	„ 2	62,00	48 „ 1	111,00	„ c	—
„ 2	18,50	31	—	„ 2	49,50	„ d	0,50
13	160.50	32	37,00	„ 3	21,00	„ e	1,60
14 „ 1	13,50	uwaga	6,00	49 „ 1	—	„ 2	2,50
„ 2	265,50	33	—	„ 2	99,00	„ 3	21,00
15 „ 1	531,00	uwaga 1	12,50	„ 3	247,00	„ 4 lit. a	—
„ 2	179,00	34 p. 1	—	50	49,50	„ b	5,00
„ 3	86,50	„ 2	24,50	51 „ 1	—	„ 5 „ a	—
16	16,00	„ 3	99,00	„ 2 lit. a	—	„ b	0,90
17 „ 1	18,50	„ 4	123,50	„ b	11,00	59 „ 1	8,00
„ 2	24,50	35 „ 1	148,00	„ 3	15,00	„ 2	7,50
„ 3	49,50	„ 2	49,50	„ 4	18,50	„ 3 lit. a	11,00
18 p. 1	31,00	„ 3	—	„ 5	62,00	„ b	7,50
„ 2	49,50	„ 4	8,50	52 „ 1	12,50	60 „ 1	24,50
„ 3	80,50	36	12,50	„ 2	33,50	„ 2	43,00
19 „ 1	12,50	37 „ 1 lit. a	148,00	„ 3	37.00	„ 3	37,00
„ 2	31,00	„ b	16,00	„ 4	55,50	61 „ 1 lit. a	37,00
„ 3	24,50	„ c	12,50	52 „ 5	55,50	„ b	12,50
20 „ 1	148,00	„ d	—	uwaga	—	„ c	43,00
„ 2	49,50	„ 2	148,00	53	49,50	„ d	105,00
21 „ 1	210,00	„ 3	24,50	54	—	„ 2	49,50

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
uwaga 3 lit. a	43,00	70 p. 1 lit. a	81,50	77 p. 5	271,50	95 p. 1	—
„ b-I	62,00	„ b	49,50	„ 6 lit. a	18,50	„ 2	6,00
„ b-II	99,00	„ 2 „ a	24,50	„ b	37,00	96 „ 1	—
„ c	—	„ b	16,00	„ c	55,50	„ 2	2,50
61 p. 3	197,50	71 „ 1	—	„ 7 lit. a	148,00	„ 3	12,50
„ 4	333,50	„ 2	7,50	„ b	99,00	97	—
„ 5	494,00	„ 3 „ a	31,00	uwaga	—	98 „ 1	37,00
62 „ 1	—	„ b	62,00	78 p. 1 lit. a	31,00	„ 2	37,00
„ 2	2,50	71 p. 4	80,50	„ b	49,50	„ 3	12,50
„ 3 lit. a	4,30	„ 5 lit. a	99,00	lit. c	86,50	uwaga	—
„ b	—	„ b	12,50	„ d	111,00	99	2,50
62 p. 3 lit. c-I	123,50	„ 6	0,13	„ e	154,50	100 p. 1	—
„ c-II	247,00	72 „ 1 „ a	0,16	„ f	185,50	„ 2	24,50
„ 4	5,00	„ b	0,70	„ g	216,00	„ 3	18,50
„ 5	62,00	„ c	1,60	78 p. 2	—	101 „ 1	5,00
„ 6	370,50	„ 2 „ a	2,10	„ 3	—	„ 2	8,50
uwaga	—	„ b	10,00	„ 4	—	102	15,00
63	—	„ 3 „ a	1,60	79 „ 1	—	103 „ 1	—
64 p. 1 lit. a	17,50	„ b	1,00	„ 2	—	„ 2	8,50
„ b	34,50	„ c	0,60	„ 3	—	„ 3	—
„ 2 „ a	197,50	„ d	3,50	80 „ 1	0,50	104 p. 1 lit. a	1,25
„ b	494,00	„ e	7,50	„ 2 lit. a	0,25	„ b	4,30
„ 3	926,00	„ f	0,90	„ b	1,50	„ 2	2,50
„ 4 lit. a	43,00	73 „ 1 „ a	1,60	81	5,00	„ 3	8,50
„ b	62,00	„ b	3,20	82	—	105 „ 1	68,00
„ 5	10,00	„ c	0,60	83 „ 1	—	„ 2	9,50
65 „ 1	—	„ 2	7,50	„ 2	—	„ 3	—
„ 2	—	„ 3 lit. a	7,50	„ 3	5,00	„ 4	12,50
„ 3	1,00	„ b	12,50	84	8,60	„ 5 lit. a	24,50
„ 4 lit. a	2,50	„ c	18,50	85 „ 1	12,50	„ b	74,00
„ b	2,00	„ 4 „ a	12,50	„ 2	16,00	„ 6	3,70
66 „ 1	—	„ b	20,00	„ 3	33,50	„ 7 „ a	5,00
„ 2	0,90	„ c	31,00	86	6,20	„ b	15,00
„ 3 lit. a	0,40	74 „ 1 „ a	1,60	87 „ 1	—	„ c	29,50
„ b	0,90	„ b	4,00	„ 2	—	„ 8	5,00
„ c	3,40	„ 2 „ a	7,50	„ 3	49,50	106 „ 1	12,50
„ 4	1,25	„ b	18,50	„ 4	197,50	„ 2	62,00
„ 5 lit. a	1,00	„ c	37,00	„ 5 lit. a	—	„ 3	12,50
„ b	3,30	„ 3	37,00	„ b	24,50	107 „ 1	16,00
66 p. 5 lit. c-I	0,60	„ 4 lit. a	7,50	88 „ 1 „ a	—	„ 2	57,00
„ II	1,25	„ b	24,50	„ b	62,00	108 „ 1 lit. a	2,50
„ 6	6,00	„ c	24,50	„ c	139,00	„ b	10,00
uwaga	1,25	75 p. 1	18,50	„ 2 „ a	—	„ 2	5,00
66 p. 7 lit. a	0,75	„ 2	24,50	„ b	185,00	„ 3 „ a	12,50
„ b	3,30	„ 3	62,00	„ 3	210,00	„ b	3,70
„ c	6,00	76 „ 1	99,00	„ 4	—	„ 4	62,00
„ 8 „ a	—	„ 2	185,00	89	—	„ 5	62,00
„ b	24,50	„ 3	617,50	90	2,50	„ 6	86,50
67 „ 1	432250,00	„ 4 lit. a	160,50	91 p. 1	—	„ 7	166,50
„ 2	6175,00	„ b	62,00	„ 2	5,00	„ 8	99,00
uwaga 2	—	„ c	247,00	92 „ 1	—	109 p. 1	2,00
68 p. 1	43,00	77 „ 1 lit. a	15,00	„ 2	2,50	„ 2	10,00
„ 2	21,00	„ b	37,00	93 „ 1	—	„ 3	6,00
„ 3	15,00	„ c	55,50	„ 2	4,00	110 p. 1	617,50
„ 4	—	„ 2 lit. a	55,50	„ 3	21,00	„ 2	185,50
69 „ 1	—	„ b	99,00	„ 4	55,50	111	68,00
„ 2	—	„ 3	148,00	„ 5	123,50	112 p. 1 lit. a	—
„ 3	16,00	„ 4 lit. a	160,50	94 „ 1	—	„ b	62,00
„ 4	41,00	„ b	271,50	„ 2	2,50	„ c	37,00

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
112 p. 1 lit. d	8,50	131 p. 3	24,50	149 p. 1 lit. c	185,50	155 p. 1 lit. d	53,00
„ e	43,00	132	10,00	„ 2 „ a	556,00	„ e	70,50
„ 2 „ a	617,50	133	33,50	„ b-I	494,00	„ f	27,00
„ b	1235,00	134 „ 1	21,00	„ b-II	556,00	„ g	—
„ 3	247,00	„ 2	43,00	„ 3	617,50	„ h	—
„ 4 „ a	62,00	135	309,00	„ 4 „ a	864,50	„ 2 „ a	49,50
„ b	210,00	136	185,50	„ b	1111,50	„ b	74,00
„ c	74,00	137 „ 1 lit. a	28,50	„ 5	704,00	„ c	99,00
„ 5 „ a	24,50	„ b	62,00	150 „ 1 „ a	12,50	„ d	136,00
„ b	86,50	„ 2	86,50	„ b	15,00	„ e	185,50
„ c	166,50	138	—	„ c	16,00	„ f	204,00
p. 6 lit. a	55.50	139 „ 1	4,00	„ d	21,00	„ 3	—
„ b	74,00	„ 2	—	„ 2 „ a	24,50	156 „ 1 „ a	74,00
„ 7 „ a	62,00	140 „ 1	10,00	„ b	16,00	„ b-I	49,50
„ b	80,50	„ 2	10,00	„ c	28,50	II	55,50
„ 8 „ a	68,00	140 p. 3	12,50	„ 3	41,00	„ c	49,50
„ b	284,00	„ 4	15,00	„ 4	62,00	„ d-I	49,50
„ c	4075,50	141 „ 1	18,50	„ 5	136,00	II	62,00
„ 9	80,50	„ 2	22,00	151 p. 1 lit. a	16,00	„ e-I	62,00
uwaga I	—	„ 3	33,50	„ b	21,00	II	74,00
113 p. 1	309,00	142	—	„ c	24,50	III	99,00
„ 2	1235,00	uwaga	3,70	„ d	28,50	„ f-I	99,00
114	—	143 p. 1 lit. a	—	„ 2	24,50	II	148,00
115	204,00	uwaga	6,00	„ 3 „ a	24,50	156 p. 1 lit. g	136,00
116	—	143 p. 1 lit. b-I	22,00	„ b	31,00	„ 2 „ a	148,00
117 p. 1 lit. a	24,50	„ b-II	31,00	„ c	37,00	„ b-I	210,00
„ b	37,00	„ b-III	39,50	„ 4	31,00	II	234,50
uwaga	3,70	„ b-IV	49,50	152 „ 1 „ a	31,00	„ c-I	160,50
117 p. 2	49,50	„ 2 lit. a	3,70	„ b	45,50	II	210,00
„ 3	6,00	„ b-I	31,00	„ 2 „ a	24,50	III	210,00
„ 4	24,50	„ b-II	39,50	„ b	37,00	IV	247,00
„ 5	—	„ b-III	49,50	„ 3 „ a	49,50	V	247,00
118	37,00	„ 3	—	„ b	16,00	„ 3	86,50
119 p. 1	556,00	144 „ 1	—	153 „ 1 „ a	43,00	157 „ 1	407,50
„ 2	1235,00	„ 2	4,00	„ b	136,00	„ 2	494,00
„ 3	247,00	145	—	„ 2 „ a	80,50	„ 3	160,50
120 p. 1	247,00	146 „ 1	6,00	„ b	49,50	158 „ 1	271,50
„ 2	31,00	„ 2	12,50	„ 3 „ a	43,00	„ 2	395,00
121 p. 1	111,00	„ 3	2,50	„ b	99,00	„ 3	1111,50
„ 2	111,00	„ 4	12,50	„ 4 „ a-I	21,00	„ 4	62,00
122 p. 1	49,50	147 „ 1	24,50	„ a-II	28,50	159 „ 1	148,00
„ 2	8,50	„ 2	—	„ a-III	41,00	„ 2 lit. a	247,00
123	54,50	„ 3 lit. a	37,00	„ b-I	32,00	„ b	370,50
124 p. 1	—	„ b	43,00	„ b-II	62.00	„ 3	160,50
uwaga	7,50	148 „ 1 lit. a	—	„ b-III	82,50	160 „ 1	—
124 p. 2 lit. a	24,50	„ b	407,50	„ c-I	45,50	„ 2	28,50
„ b	21,00	„ 2 „ a	37050,00	„ c-II	62,00	161 „ 1 „ a	123,50
„ c	16,00	„ b	123500,00	„ c-III	86,50	„ b	86,50
125 p. 1	6,00	„ 3 „ a	6175,00	„ 5 „ a	31,00	„ 2	86,50
„ 2	1,25	„ b	123500,00	„ b	62,00	„ 3 „ a	309,00
126 „ 1	—	148 p. 4	4940,00	„ 6	31,00	„ b	222,00
„ 2	2,50	„ 5	7039,50	154 p. 1 lit. a	43,00	„ c	136,00
127	2,50	„ 6	1976,00	„ b-I	63,00	162 p. 1	99,00
128	—	„ 7	12350,00	„ b-II	129,50	„ 2	24,50
129 „ 1	8,50	uwaga II	—	„ 2	123,50	„ 3	185,50
„ 2	123,50	149 p. 1 lit. a-I	160,50	„ 3	31,00	„ 4	49.50
130	62,00	„ a-II	123,50	155 „ 1 lit. a	18,50	„ 5	18,50
131 „ 1	12,50	„ b-I	185,00	„ b	24,50	163 p. 1 lit. a-I	49,50
„ 2	16.00	„ b-II	247,00	„ c	37,00	II	55,50

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
163 p. 1 lit. a-III	68,00
„ b-I	62,00
II	86,50
„ c	80,50
„ d	43,00
„ 2 „ a-I	43,00
II	49,50
„ b	63,00
„ 3 „ a	80,50
„ b	105,00
„ c	284,00
164 p. 1	21,00
„ 2	24,50
„ 3	21,00
„ 4	28,00
„ 5	16,00
„ 6	33,50
uwaga 1	21,00
165 p. 1	62,00
„ 2	74,00
166	41,00
167 A p. 1 lit. a	43,00
„ b	55,50
167 A p. 1 lit. c-I	166,50
II	129,50
III	105,00
IV	80,50
V	68,00
VI	55,50
„ d	55,50
„ e-I	136,00
II	99,00
III	62,00
„ f-I	62,00
II	74,00
III	33,50
„ g-I	136.00
II	117,50
III	86,50
IV	68,00
V	49,50
„ h-I	41,00
II α	49,00
β	55,50
III	68,00
IV α	80,00
β	105,00
V α	62,00
β	55,50
γ	74,00
VI	86,50
„ i-I	49,50
II	68,00
III	86,50
„ k-I	62,00
II	80,50
III α	105,00
β	86,50

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
167 A. p. 2 lit. a	45,50
„ b	55,50
„ 3 „ a	43,00
„ b	62,00
„ c	68,00
„ d	86,50
„ 4 „ a	136,00
„ b	—
B. p. 1 „ a	370.50
„ b	247,00
„ c	185 50
„ d	123,50
„ e	74,00
„ 2 „ a	123,50
„ b	86,50
C. p. 1	24,50
„ 2	33.50
„ 3	41.00
„ 4	62.00
„ 5	—
„ 6	136,00
168 p. 1	62,00
168 p. 2 lit. a	62,00
„ b	28,50
„ 3	185,00
169 „ 1 „ a	247,00
„ b	37,00
„ c-I	6175.00
„ II	4940,00
„ III	617,50
„ d-I	—
„ II	617,50
„ e	86,50
p. 2 „ a-I	370,50
„ II	339,50
„ III	309,00
„ b	92,50
„ c	37,00
p. 3 „ a-I	309,00
„ II	259,50
„ III	210,00
„ b	185,50
„ c-I	494,00
„ II	370,50
„ d-I	333,50
„ II	617,50
„ III	1235,00
„ e	247,00
„ f	370,50
„ g	494,00
„ h	247,00
170	333,50
171 p. 1 lit. a	1,50
„ b	
od sztuki	1,50
od wagi	247,00
171 p. 1 lit. c	0,60
uwaga 2 lit. a	5,00
„ b	0,60

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
171 p. 2 lit. a	49,50
„ b	123,50
„ c	6,20
„ d	4,50
p. 3	99,00
p. 4 lit. a	247,00
„ b	232,50
„ 5	2,50
172 p. 1 lit. a	556,00
„ b	864,50
„ 2	309,00
„ 3 lit. a	123.50
„ b	24,50
„ 4	99,00
„ 5	210,00
173 „ 1 lit. a	494,00
„ b	247,00
p. 2 „ a	160,50
„ b	86,50
„ 3 „ a	18,50
„ b	49,50
„ c	148,00
„ 4	18,50
„ 5	62,00
173 p. 6 lit. a	136,00
„ b	49,50
„ 7	136,00
„ 8	74,00
„ 9	111,00
„ 10	86,50
„ 11	166,50
174 p. 1 lit. a	407.50
„ b	741,00
„ c	988,00
„ d	1358,50
„ e	1852,50
p. 2 lit. a	1050,00
„ b	679,00
„ 3	43,00
175 p. 1	—
„ 2	41,00
„ 3	10,00
176 p. 1	—
„ 2 lit. a	2,00
„ b	1,00
„ 3	—
„ 4 „ a	6,00
„ b	3,00
177 p. 1 lit. a	5,00
„ b	8,50
„ c	15,00
„ d	33,50
177 p. 1 lit. e	68,00
„ f	99,00
„ 2 lit. a	24,50
„ b-I	18.50
„ II	24,50
p. 2 lit. c-I	37,00
„ II	55,50

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
177 p. 2 lit. d	86,50
„ e	123,50
„ f-I	74,00
„ II	99,00
„ g	185,50
„ h	123,50
„ i	74,00
„ 3 „ a	222,50
„ b	185,00
„ c	247,00
„ 4	148,00
„ 5 „ a	86,50
„ b	123,50
„ c-I	123,50
„ II	407,50
„ d-I	136,00
„ II	617,50
„ 6	494,00
178 „ 1 lit. a	—
„ b-I	86,50
„ II	123,50
„ c-I	55,50
„ II	86,50
„ d	43,00
„ 2 „ a	—
„ b	—
„ 3 „ a	123,50
„ b	160,50
uwaga	24,50
179 p. 1	—
„ 2	—
„ 3	—
180 „ 1	—
„ 2	—
„ 3	—
„ 4	—
181 „ 1	—
„ 2	12,50
„ 3	21,00
182 p. 1	37,00
„ 2	62,00
„ 3	74,00
183 p. 1 lit. a	99,00
„ b	129,50
„ 2 „ a	123,50
„ b	154,50
„ 3 „ a	191,50
b	234,50
„ 4 „ a	271,50
b	315,00
„ 5 „ a	154,50
„ b	185,50
183 p. 5 lit. c	259,50
„ d	333,50
„ 6 „ a	247,00
„ b	333,50
„ c	432,50

Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych	Pozycja taryfy celnej	Cło od 100 kg. we frankach złotych
148 p. 1	111,00	202 p 1	—
„ 2	123,50	„ 2	43,00
„ 3	148,00	uwaga	31,00
„ 4	165,50	203	432,00
185 „ 1 lit. a	926,50	204	—
„ b	1297,00	205 p. 1 lit. a	5557,00
„ 2 „ a	926,50	„ b	3458,00
„ b	1297,00	„ c	1111,00
„ 3 „ a	926,50	„ d	864,00
„ b	1297,00	„ 2 „ a	3520,00
uwaga	864,50	„ b	1111,00
186 p. 1 lit. a	92,50	„ c	864,00
„ b	123,50	206 p. 1	1358,00
„ 2 „ a-I	191,50	„ 2	4322,00
„ II	210,00	207 p 1 lit. a	11732,00
„ b-I	241,00	„ b	8151,00
„ II	259,50	„ c	5557,00
„ 3 „ a-I	2[illegible]0,00	„ 2 „ a	—
„ II	228,50	„ b	—
„ b-I	271,50	208	—
„ II	290,00	209 p. 1 lit. a	—
„ 4 „ a	271,50	„ b	—
„ b	2[illegible]0,00	„ 2	20995 00
187 „ 1	290,00	210 p. 1 lit. a	2,50
„ 2	457,00	„ b	1,25
„ 3	1111,50	„ 2 „ a	1,00
188 „ 1	494,00	„ b	0,60
„ 2	660,50	„ 3	741,00
„ 3	1321,50	„ 4	1235,00
189	617,50	„ 5	2,10
190 „ 1 lit. a	17,50	211 p. 1 lit. a	12,50
„ b	62,00	„ b	6,20
„ c	123,50	„ 2 „ a	6,[illegible]0
„ d	185,50	„ b	4,30
„ 2	185,50	„ 3 „ a	1,00
191	123,50	„ b	2,50
192 „ 1	333,50	211 uwaga	1,70
„ 2	395,00	212 p. 1	654,50
„ 3	494,00	„ 2	333,50
193 „ 1	617,50	213 p. 1	6175,00
„ 2	741,00	„ 2	4940,00
194	216,00	„ 3	617,50
195 „ 1	4940,00	214 p. 1	43,00
„ 2	741,00	„ 2	247,00
196	4322,00	215 p. 1	1445,00
197	3211,00	„ 2	494,00
198	494,00	„ 3	333,50
199 p. 1 lit. a	2285,00	„ 4 lit. a	494,00
„ b	1914,00	„ b	333,50
„ 2 „ a	1914,00	„ c	49,50
„ b	1385,00	„ d	185,50
„ c	1173,00	216 p. 1	204,00
„ 3	908,00	„ 2	432,50
200 p. 1	908,00	217 p. 1	37,00
„ 2	741,00	„ 2	123,50
201	2470,00	„ 3	74,00

42.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 13 grudnia 1923 r.

w przedmiocie uiszczania należności celnych, wymierzonych w złotych frankach.

Na zasadzie Uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i Uchwały Rady Ministrów z dn. 26 maja 1919 r. oraz w myśl art. 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 19p3 r., o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. z 1923 roku Nr. 127, poz. 1044), zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 14 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 51, poz. 314) otrzymuje następujące brzmienie:

„Cło pobiera się w walucie złotej.

W drodze rozporządzenia ustanawia się, które z obcych monet złotych można przyjmować przy wpłacaniu cła oraz w których wypadkach i od których towarów można opłacać cło również w biletach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

W razie uiszczenia należności celnych w biletach P. K. P. następuje przerachowanie należnej kwoty na marki polskie, według urzędownie ogłoszonej wartości franka złotego (art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. — Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 127, poz. 1044), obowiązującej w dniu uiszczania tychże należności".

§ 2. Gdzie w rozporządzenniu Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) i we wszystkich późniejszych rozporządzeniach, opartych na powołanem rozporządzeniu, jest mowa o należnościach celnych w markach złotych, tam należy rozumieć należności celne we frankach złotych, przerachowane na podstawach, przyjętych przy przerachowaniu stawek celnych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą rozporządzenia w przedmiocie mnożnika celnego normalnego i zniżonego.

Minister Skarbu:

(—) *W. Kucharski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Szydłowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z d. 28 grudnia 1923 r., poz. 1124).

43.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 21 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmiany §§ 2, 3 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 954).

Na zasadzie art. 14 rozporządzenia z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) i w myśl ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044), zarządza się, co następuje:

§ 1. § 2 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R .P. Nr. 118, poz. 954) otrzymuje następujące brzmienie:

„Cło, przypadające od towarów, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, będą urzędy celne przyjmowały w monetach złotych, wyszczególnionych w poniższej tabeli według ustanowionej w niej wartości.

Nazwa Państwa	Nazwa monety złotej	Waga monety w gramach	Wartość w frankach zł. za jedną sztukę frankόw
Francja Belgja Włochy	100 frank. wzgl. lirów, lewów, drachm, lei, dinarów, pezetów	32,26	100
Szwajcarja	50 "	16,13	50
Bułgarja	20 "	6,45	20
Rumunja	20 "	6,45	20
Grecja	10 "	3,23	10
Serbja	10 "	3,23	10
Hiszpanja	5 "	1,61	5
Niemcy	20 marek	7,96	24,70
	10 "	3,98	12,35
	5 "	1,99	6,18
Austro-Węgry	20 koron	6,775	21,00
	10 "	3,387	10,50
	4 dukaty	13,96	47,42
	1 dukat	3,49	11,85
	8 guldenów	6,45	20,00
	4 "	3,23	10,00
Rosja	15 rubli	12,90	40,00
	10 "	8,60	26,67
	7,5 "	6,45	20,00
	5 "	4,30	13,34
Wielka Brytanja	5 f. szterl. (5 Sovereign).	39,94	126,16
	2 " " 2 "	15,98	50,46
	1 " " 1 "	7,99	25,23
	0,5 f " 0,5 "	3,99	12,62
	1 Guinea	8,39	26,45
Stany Zjednoczone Ameryki Północnej	20 dolarów	33,43	103,74
	10 "	16,72	51,87
	5 "	8,36	25,94
	2,5 "	4,18	12,97
	1 "	1,67	5,19
Holandja	10 guldenów	6,72	20,99
Danja	20 koron	8,96	27,66
Szwecja	10 "	4,48	13,83
Norwegja	5 "	2,24	6,92
Portugalja	1 corea (10 milreis)	17,74	56,07
	0,5 " (5 ")	8,87	28,04
	1/5 " (2 ")	3,55	11,22
	1/10 " (1 ")	1,77	5,61
Turcja	500 piastrów (5 funt.)	36,08	111,15
	250 "	18,04	55,58
	100 "	7,21	22,23
	50 "	3,60	11,12
	25 "	1,80	5,56"

§ 2. Paragraf 3 rozporządzenia z dnia 16-go listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 954) otrzymuje następujące brzmienie:

„Zwroty należności celnych, przypadające z jakiegokolwiek tytułu, oraz resztę wypłacać będą urzędy celne jedynie w walucie polskiej po przerachowaniu przypadających do zwrotu kwot na marki polskie (bilety P. K. K. P.) według wartości franka złotego, obowiązującej w dniu wypłaty, o ile chodzi o resztę względnie w dniu wystawienia asygnat, o ile chodzi o zwroty z jakiegokolwiek innego tytułu".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Józef Kiedroń.*

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z d. 28.XII 1923 r., poz. 1125).

44.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 13 grudnia 1923 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r., zarządza się, co następuje:

§ 1. Uwalnia się od cła następujące towary.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
37 p. 1-c	Śledzie i inne ryby morskie, oprócz oddzielnie wymienionych, świeże (żywe i śnięte), również mrożone.
39 p. 1	Mleko świeże.
68 p. 1.	Bursztyn (również topiony), nieobrobiony.

§ 2. Następujące towary opłacają cło ulgowe w wysokości 2% cła normalnego:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
21 p. 1	Tytoń w liściach i wiązkach z łodygami lub bez; łodygi tytoniowe, odpapki i miał.
41 p. 3	Kości poddane działaniu kwasu siarczanego; użyźniające komposty i pudrety.
41 p. 4	Kości palone, popiół i węgiel z kości.
51 p. 2-b	Sadło odsączone, przetopione i przerobione, oraz łój kostny.
58 p. 2—3	Drzewo cedrowe w balach, klocach i deseczkach, do wyrobu ołówków na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
71 p. 2	Grafit mielony.
98 p. 3	Siarczan amonu.
108 p. 3-a	Kwas azotowy, nitroza.
143 p. 2-a	Wiórki, opiłki i złomki z mosiądzu i innych stopów metalowych, oprócz oddzielnie wymienionych.
152 p. 2	Rury proste, żelazne i stalowe, bez szwu, niełączone, o średnicy zewnętrznej powyżej 300 mm., zaopatrzone na końcach w wint nacięty na długości nie mniejszej niż pół zewnętrznej średnicy rury.
167 C p. 3	Maszyny i narzędzia rolnicze, następujące: maszyny żniwne, kosiarki, żniwiarki, wiązałki, aparaty do kosiarek.
p. 6	Niewyrabiane w kraju części maszyn wyżej wymienionych sprowadzane razem z maszynami lub oddzielnie, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
174 p. 1-a	Wozy kolejowe (wagony) dla kolei normalnych następujące: pomostowe, platformy i węglarki.
174 p. 1-b	Cysterny kolejowe.
175 p. 2	Statki żelazne, parowe i nieparowe, rzeczne (do 600 ton pojemności).
175 p. 3	Statki drewniane.
176 p. 4-a, b	Błonnik roślinny (celuloza) suchy i wilgotny.
177 p. 2-c, I i II 177 p. 2-f, I	Papier drukowy i ilustracyjny, bez ozdób i znaków wodnych, oraz papier farbowany białą farbą jedno i dwustronnie, wszystko dla instytucji społecznych lub rządowych o charakterze wydawniczo - naukowym, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
183 p. 6	Przędza bawełniana wszelka nitkowana z dwuch lub więcej nici pojedyńczych numerów (oprócz wymienionych w p. 5), do wyrobu sieci rybackich, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
184. Uwaga.	Przędza wymieniona w tej pozycji (z materjałów włóknistych wymienionych w pozycji 179 p. 2 i 3), nitkowana, nie na drewnianych szpulkach, do wyrobu sieci rybackich, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
186 p. 2-a, I p. 3-a, I	Przędza z szerści wielbłądziej do Nr. 57 włącznie, pojedyńcza i nitkowana, niebarwiona.
190 p. 1	Szpagat i sznurki z juty, konopi, lnu, pakuł i innych włóknistych materjałów roślinnych, wymienionych w p. 3 poz. 179; do wyrobu sieci rybackich na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu. Szpagat z konopi „Manilla“ i „Sisal“ do wiązałek za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu.

§ 3. Następujące towary opłacają cło ulgowe w wysokości 10% cła normalnego.

13	Konserwy ze śledzi, niezawierające oliwy (Kipered Herings).
24 p. 4.	Mleko zgęszczone, mączka mleczna z cukrem lub bez.
52 p. 2, 5	Woski roślinne: carnauba, japoński. Wosk bitumiczny z węgla.
55	Skóra do wyrobu zgrzebeł (grempli), rzemyczków i cholew do maszyn włókienniczych na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
57 p. 4-a	Bicze tkackie.
64 p. 3	Taśmy plecione ze słomy, wiórów drzewnych, łodyg chociażby z dodatkiem włosia, bawełny, lnu i konopi, niefarbowane i niebielichowane.
65 p. 3	Gips rodzimy (alabaster) w kawałkach, niepalony.
66 p. 6 i Uwaga	Płyty łupkowe piłowane, również szlifowane oprócz wyrobów z łupku oraz płyty łupkowe nieobrobione, łupane.
71 p. 5-b	Wyroby prasowane z węgla dla elektrotechniki, o wadze sztuki powyżej 3 kg.
72 p. 3-b	Cegły i płyty z kwarcu i dynasu.
72 p. 3-c	Cegły i płyty z magnezytu.
81	Antracen, naftalina, fenol (kwas karbolowy), benzol, surowe (nieoczyszczone).
91 p. 2	Siarka oczyszczona, kwiat siarczany.
105 p. 4	Dwuwęglan sodu.
105 p. 7-b	Wodosiarczek sodu.
108 p. 2	Siarczek węgla.
112 p. 1-e	Benzol i naftalina oczyszczone; antrachinon.
112 p. 6, 9	Naftole i sulfopochodne, oprócz należących do poz. 135.
112 p. 7, 9	Nitro i amidopochodne szeregu aromatycznego i ich sole.
112 p. 9	Chlorbenzol, wodorosiarczek wapnia.
112 p. 9	Fluorek sodu: dekalina, tetralina (dekahydro i tetrahydro naftalina) z zapachem, przypominającym naftalinę.
112 p. 9	Azotany toru, ceru, berylu, aluminium i magnezu do wyrobu koszulek żarowych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
112 p. 9	Toluol, ksylol, karbazol. Produkty destylacji smoły pogazowej, surowe. Antracen, oczyszczony.
140 p. 2	Szyny żłobkowane.
150 p. 2-a	Walce z żelaza lanego utwardzane, nieobrobione, bądź o średnicy 400 mm. i wyżej, bądź o długości 1500 mm. i wyżej.
153 p. 1-b	Butle żelazne i stalowe.
153 p. 5-a	Łańcuchy na potrzeby wiertnictwa, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
156 p. 2-b	Tkaniny druciane z miedzi, bronzu fosforowego i innych stopów miedzi (sita).
161 p. 2	Narzędzia oddzielnie niewymienione z żelaza i stali zwyczajnej (świdry ciesielskie i t. p.), z wyjątkiem pił ręcznych do drzewa, kowadeł, żelazek krawieckich i domowych (do prasowania, glansowania i t. p.), młotów, toporów, siekier, babek do kos, strugów kolistych i prostych.
167 A p. 1-a p. 2	Niewyrabiane w kraju maszyny oddzielnie niewymienione i niewyrabiane w kraju aparaty, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-b	Paro i elektrowozy, wagony parowe, spalinowe i elektryczne; mechanizmy dźwigów (wind) elektrycznych osobowych (bez elektromotorów) i parowych.
167 A p. 1-b	Traktory, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-c	Maszyny parowe niewyrabiane w kraju, silniki spalinowe następujące: żeglugowe, samochodowe i lotnicze; silniki spalinowe systemu Diesla, leżące i stojące, niewyrabiane w kraju; sprężarki (kompresory) i ekshaustory typów niewyrabianych w kraju. Wszystko na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-c	Maszyny do wyrobu lodu, sikawki pożarowe motorowe i parowe.
167 A p. 1-d	Lokomobile parowe typów niewyrabianych w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-e	Turbiny parowe.
167A p.1-f II.	Obrabiarki do drzewa, oddzielnie niewymienione, typów niewyrabianych w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-g	Obrabiarki do metalu typów niewyrabianych w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-h	Maszyny włókiennicze typów niewyrabianych w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-a p. 1-h VI.	Maszyny papiernicze typów niewyrabianych w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167A p.1i II.	Łożyska kulkowe, bez płyt podstawowych i bez konsol.
167 A p. 4-a	Niewyrabiane w kraju części maszyn i aparatów, sprowadzane oddzielnie lub razem z maszynami, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 B p. 1	Maszyny elektryczne: prądnice i silniki, wagi powyżej 2.500 kg.; przetwornice wszelkie, transformatory.
167 C p. 2	Maszyny i narzędzia rolnicze następujące: siewniki łańcuchowe do nawozów sztucznych; śrutowniki kombinowane z gniotownikami;
p. 3	pługi parowe; bukowniki przewoźne do koniczyn i traw siewniki kombinowane do równoczesnego wysiewu zboża i nawozów sztucznych; maszyny do czyszczenia nasion buraczanych i koniczyny na sitach lub płótnie; aparaty do ostrzenia noży do maszyn żniwnych;
p. 4	pługi motorowe niewyrabiane w kraju na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu; siewniki ręczne do warzyw; tryjery o bębnach z blachy frezowanej do czyszczenia nasion; opryskiwacze do dezynfekcji drzew i budynków; wirówki do mleka, pasteryzatory i t. p. maszyny mleczarskie oprócz masielnic i wygniatarek do masła; inkubatory i aparaty do hodowli ptactwa;
p. 6	niewyrabiane w kraju części maszyn wyżej wymienionych (z wyjątkiem części trybowych do wirówek do mleka, jak kółka, wałki i t. p.) sprowadzane razem z maszynami lub oddzielnie na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
169 p. 3-c	Liczniki energji elektrycznej.
173 p. 8	Podwozia samochodów ciężarowych.
184 i Uwaga:	Przędza z włókien ramji nienitkowana i nitkowana, do wyrobu koszulek żarowych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
190 p. 2	Sieci rybackie.
205 p. 2-c	Taśmy plecione z tagalu, niefarbowane i nieoblichowane.

§ 4. Następujące towary opłacają cło ulgowe w wysokości 20% cła normalnego:

57 p. 4-a	Skórzane wyroby techniczne „frottoirs“, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
77 p. 2	Balony, rurki i bagietki szklane do wyrobu lampek elektrycznych.
98 p. 2	Azotan amonu.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
104 p. 1-b	Chlorek wapnia nieoczyszczony, wyłącznie do wyrobu chloroformu, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
106 p. 1	Octan wapnia surowy, wyłącznie do wyrobu acetonu i kwasu octowego, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
107 p 1-b	Chlorek wapnia oczyszczony (wapno bielące), wyłącznie do wyrobu chloroformu, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
112 p. 1-e	Kwas karbolowy krystaliczny oraz płynny, bezbarwny.
112 p. 9	Leukonin, terrar, kryolit sztuczny, soda krzemowofluorowa (fluorokrzemian sodu), do wyrobu naczyń emaljowanych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
112 p. 9	*Chlorek siarki, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
115	Eter siarczany do wyrobu sztucznego jedwabiu oraz prochu bezdymnego, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
117 p. 1-a	Olej bawełniany do wyrobu margaryny i innych tłuszczów jadalnych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
117 p. 3	Olej słonecznikowy, kokosowy i palmowy, oleje roślinne, oddzielnie niewymienione, wszystko do wyrobu margaryny i innych tłuszczów jadalnych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
125 p. 1	Ziemie farbiarskie: kasselska i weroneńska.
129 p. 2	Karmin koszenilowy.
135	Pigmenty i laki pigmentowe do wyrobu farb artystycznych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
140 p. 4	Blacha żelazna i stalowa, grubości 0,28 mm. i mniej.
149 p.1-a I, II	Rury miedziane i ze stopów miedzi, wyłącznie bez szwu, gołe, niepolerowane.
149 p. 2-b	Oprawki (czopy, cokle) mosiężne z łebkiem porcelanowym, szklanym lub witrytowyl do wyrobu lampek elektrycznych.
149 p. 2-b, 3	Dzwony kościelne z miedzi i stopów miedzi.
150 p. 1	Elektrody magnetytowe, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
152 p. 2	Rury proste, żelazne i stalowe, bez szwu, niełączone o średnicy zewnętrznej powyżej 100 mm. do 300 mm. włącznie, zaopatrzone na końcach w gwint nacięty na długości nie mniejszej niż pół zewnetrznej średnicy rury.
153 i 154	Sprężyny do zegarów ściennych.
161 p. 3-a	Narzędzia stalowe hartowane do obrabiania, o ile nie są wyrabiane w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
162 p. 2, 3, 4, 5	Przybory zecerskie i drukarskie, z wyjątkiem czcionek.
167 A p. 1-b	Maszyny wydobywcze (hasple) dla górnictwa, o ile nie są wyrabiane w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 A p. 1-f, I	Traki ramowe dla przemysłowców tartacznych i leśnych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 *B* p. 1	Niewyrabiane w kraju prądnice i silniki elektryczne, wagi powyżej 300 kg. do 2500 kg. włącznie i części maszyn elektrycznych, wszystko na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
167 B p. 2	Akumulatory.
167 C p. 2	Maszyny i narzędzia rolnicze następujące: prasy do słomy i siana; sieczkarnie tarczowe (nożowe) o szerokości gardła powyżej 310 mm.;
p. 4	noże do sieczkarni; masielnice i wygniatarki do masła;
p. 6	sortowniki do zboża, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu;
p. 6	niewyrabiane w kraju części maszyn wyżej wymienionych, sprowadzane razem z maszynami lub oddzielnie na zasadzie pozwolenia Miisterstwa Skarbu.
169 p. 1-a	Wodo - paro - spirytuso i gazomierze.
169 p. 1-a	Części gazomierzy, niewyrabiane w kraju na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
169 p. 3-a III	Aparaty i przyrządy elektryczne, objęte lit. a., o wadze sztuki powyżej 150 kg., niewyrabiane w kraju, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
171 p. 4-a	Tarcze (cyferblaty) do zegarów ściennych, również posrebrzane, pozłacane lub oksydowane; soczewki do wahadeł do zegarów ściennych, łuski do wag do zegarów ściennych.
177 p. 2-b	Papier drukowy biały niesatynowany i nieklejony, z zawartością nie mniej niż 60% masy drzewnej, wagi nie mniej niż 48 gr. w metrze kw.: 1) rotacyjny w rolach o średnicy nie mniej niż 70 cm., 2) w arkuszach.
177 p. 2-c I	Papier drukowy nieklejony i słabo klejony, biały, bez ozdób i znaków wodnych, z zawartością masy drzewnej, wagi nie mniej niż 48 gr. w metrze kwadratowym. Papier zeszytowy klejowy, biały, bez ozdób i znaków wodnych, nie-

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
	linjowany lub też zaopatrzony w jednostajną linjaturę zeszytową niebieską lub szarą, z zawartością masy drzewnej, wagi nie mniej niż 65 gr. w metrze kw. Bibuła atramentowa do zeszytów biała lub kolorowa, z zawartością masy drzewnej.
183 p. 4	Przędza bawełniana pojedyńcza powyżej Nr. 80.
185 p. 3-a	Czesanka z odpadków jedwabiu sztucznego (nienitkowana), niebarwiona.
187 p. 2, 3 188 p. 2, 3	Tkanina bawełniana cambric do wyrobu haftów, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
198	Wojłok prasowany i nasiąknięty klejem w taflach grubości 3 — 15 mm. do wyrobu przybitek myśliwskich, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
203	Wełniane osnowy dla dywanów, drukowane, nawinięte na wały.
217 p. 1	Proch czarny do wyrobu lontów, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

§ 5. Następujące towary opłacają cło ulgowe w wysokości 40% cła normalnego:

51 p. 5.	Margaryna jadalna i sztuczne masła jadalne.
64 p. 3	Taśmy plecione ze słomy, wiórów drzewnych i łodyg, chociażby z dodatkiem włosia, bawełny, lnu i konopi, blichowane, ale niebarwione.
66 p. 3-a	Kamienie budowlane, oprócz oddzielnie wymienionych, nieobrobione lub zgruba obtłuczone, w kształcie brył i płyt, bez obrobienia powierzchni (obciosania, opiłowania).
66 p. 3-b	Kamienie budowlane, oprócz oddzielnie wymienionych: kamienie, bryły i płyty, grubości powyżej 15 cm., opiłowane lub obciosane w całości lub tylko częściowo.
66 p. 3-c	Kamienie budowlane, oprócz oddzielnie wymienionych: płyty do 15 cm. grubości włącznie, z powierzchniami opiłowanemi lub obciosanemi.
72 p. 3-a	Cegły i płyty z gliny szamotowej.
72 p. 3-f	Cement szamotowy, zaprawa szamotowa.
124 p. 2-a	Ekstrakty garbnikowe suche.
78 p. 2	Szyby lustrzane nieobrobione po odlaniu, t. j. niematowane, nieszlifowane i niepolerowane.
153 p. 1-b	Benzynowe lampki bezpieczeństwa górnicze.
153, 154	Części benzynowych lampek bezpieczeństwa górniczych na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
155 p. 2-a, b	Drut miedziany i ze stopów miedzi, o szerokości lub średnicy od 10 do 5 mm. włącznie.
156 p. 3	Kable elektryczne obłożone ołowiem.
161 p. 2	Młoty, siekiery, topory i babki do kos.
169 p. 3-h	Elektryczne lampki górnicze.
173 p. 8, p. 2	Samochody ciężarowe i wozy przyczepne do nich oraz części zapasowe, przywożone razem z samochodami.
169	Części elektrycznych lampek górniczych, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.
183 p. 6-e	Przędza bawełniana nitkowana (oprócz wymienionej w p. 5) powyżej Nr. 80.
205 p. 2-c	Taśmy plecione z tagalu, blichowane, ale niebarwione.
194	Linoleum, płótno żaglowe do wyrobu pasów transmisyjnych.
198	Przybitki wojłokowe do nabojów myśliwskich.
215 p. 2	Płytki celuloidowe z tkaniną wewnątrz (do wyrobu bielizny).

§ 6. Przewodniki elektryczne izolowane lecz niepokryte ołowiem (poz. 156 p. 2-c), o ile nie są wyrabiane w kraju, opłacają cło „zniżone“, na zasadzie pozwolenia Ministerstwa Skarbu.

§ 7. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, może z ważnych względów gospodarczych zniżać cło do wysokości, przewidzianej w § 3 niniejszego rozporządzenia na instalacje fabryczne, jeżeli stanowią one używane urządzenia fabryk, nabywanych i przenoszonych, jako całość lub jako kompletne oddziały do polskiego obszaru celnego.

§ 8. Gdzie w rozporządzeniu z dnia 16 listopada 1923 r. w przedmiocie wykazu towarów, podlegających mnożnikowi celnemu normalnemu (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953) jest mowa o dopłacie walutowej normalnej (mnożniku celnym normalnym) względnie o dopłacie walutowej zniżonej (mnożniku celnym zniżonym), tam należy rozumieć cło normalne, względnie cło zniżone.

§ 9. Towary, nieobjęte ani niniejszem rozporządzeniem, ani rozporządzeniem w sprawie wykazu towarów, podlegających cłu normalnemu, ani też rozporządzeniem w sprawie wykazu towarów, opłacających cło w monecie złotej, podlegają opłacie cła zniżonego, którego wysokość wynosi 75% każdorazowej wysokości cła normalnego.

§ 10. Przewidziane w §§ 2, 3, 4, 5 i 6 dla niektórych towarów ulgi, uwarunkowane pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, mogą być udzielane na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu. Warunki, potrzebne do uzyskania tych zaświadczeń, określa Minister Przemysłu i Handlu.

§ 11. Termin ważności pozwoleń Ministerstwa Skarbu, wydanych na zasadzie §§ 2, 3 i 4 rozporządzenia z dn. 28 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 517, Nr. 109, poz. 871, Nr. 118, poz. 952) przedłuża się na miesiąc od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 1 stycznia 1924 roku i będzie obowiązy-

wało do dnia 31 marca 1924 roku. Zawarta w § 4 niniejszego rozporządzenia ulga celna dla traków Ramowych (poz. 167 A p. 1-f, 1), będzie obowiązywała tylko do dn. 31 stycznia 1924 r., zaś termin ważności wydanych w tym wypadku pozwoleń M. Skarbu upływa z dn. 29 lutego 1924 r.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą:

1) rozporządzenie z dnia 28 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 517).

2) rozporządzenie z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 871).

3) rozporządzenie z dnia 16 listopada 1923 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 28 czerwca 1923 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 952), oraz

4) § 4 rozporządzenia z dnia 16 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 953).

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Szydłowski.*

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z dn. 28 grudnia 1923 r. poz. 1126).

45.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu

z dnia 13 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmiany brzmienia artykułu 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r., uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1919 r. oraz w myśl §§ 7 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin. niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. Ust. R. P. z r. 1923 Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Artykuł 15 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 314) otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 15".

Rozdział I.

Od wszelkich przesyłek towarowych, z wyjątkami przytoczonemi poniżej, przywożonych do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej, lub też wywożonych z tego obszaru, pobiera się przy ostatecznej odprawie opłatę manipulacyjną w następującej wysokości:

A.

Od towarów przywożonych, podlegających opłacie celnej — 5% od sumy cła, najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

B.

Od wymienionych niżej towarów przywożonych, wolnych od cła — 0,25 franka złotego od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
1 p.	Zboża w ziarnie, z wyjątkiem ryżu, groch i bób, oprócz wymienionych w poz. 5 p. 5.
5 p. 1-a	Świeże ziemniaki, buraki pastewne i cukrowe, cykorja, marchew, brukiew i kapusta.
34 p. 1	Mięso świeże, solone i mrożone.
37 p. 4-a	Śledzie solone.
51 p. 1	Sadło zwierzęce nieprzerobione, oprócz oddzielnie wymienionego.
51 p. 2-a	Tran (tłuszcz wieloryba, psa morskiego i t. d.), sadło rybie i spermacet w stanie nieoczyszczonym.
54	Skóry surowe (niewyprawione) w kawałkach i w całości.
Uwaga.	Skóry kożle i koźlęce (bastard bastila) niewyprawione i półgarbowane, ale niebarwione i niewykończone.
179 p. 1	Materjały włókniste roślinne surowe: bawełna surowa, końce tkackie bawełniane; włókna brojeści pospolitej (asclepias); wata torfowa oraz materjały wymienione w p. 3 tej pozycji, chociażby kotonizowane, odpadki, wyczeszki bawełniane.
179 p. 2	Juta surowa, wyczeszki jutowe, również smołowane.
181 p. 1	Wełna, sierść i puch zwierzęcy, nieczesane i nieprzedzone; niepranе i prane, wyczeszki, końce i odpadki niebarwione i barwione, również gremplowane.

C.

Od innych towarów przywożonych, wolnych od cła — 0,10 franka złotego od 100 kg. wagi surowej najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

D.

Od towarów wywożonych — 0,02 franka złotego od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

Uwaga. Od towarów wywożonych z powrotem zagranicę po uskutecznieniu odprawy celnej przywozowej pobiera się opłatę manipulacyjną według norm przywozowych oraz za manipulację wywozową według norm ustalonych dla towarów wywozowych.

Od towarów wywożonych z powrotem zagranicę bez uskutecznienia odprawy przywozowej, pobiera się opłatę manipulacyjną tylko według normy wywozowej.

Przesyłki omyłkowo przywiezione z zagranicy lub wywiezione zagranicę z winy kolei, uwalnia się od opłat minpulacyjnych.

E.

Od towarów, odprawianych na zasadzie artykułu 12 niniejszego rozporządzenia w obrocie

uszlachetniającym czynnym, oraz w obrocie reperacyjnym czynnym, pobiera się opłatę manipulacyjną tylko przy przywozie w wysokości 0,02 franka złotego od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

Od towarów odprawianych na zasadzie artykułu 12 niniejszego rozporządzenia w obrocie uszlachetniającym biernym oraz w obrocie reperacyjnym biernym, pobiera się opłatę manipulacyjną tylko przy wywozie w wysokości 0,10 franka złotego od 100 kg. wagi surowej, najmniej jednak 0,50 franka złotego od każdej przesyłki.

F.

Przy obliczaniu opłat manipulacyjnych, niepełne 100 kg. wagi przyjmuje się za pełne 100 kg.

Rozdział II.

Następujące towary są wolne przy przewozie i wywozie od opłaty manipulacyjnej:

a) węgiel kamienny, brunatny, torfowy i drzewny, cegiełki węglowe (brykiety), koks i torf;

b) wszelkiego rodzaju żywe ptactwo i zwierzęta, niepodlegające według taryfy opłacie celnej, oraz przywożone z połowu na łodziach rybackich ryby świeże;

c) towary, odprawiane bez cła w myśl art. 10 oraz punktów 1, 2, 3, 4, 5, 7 i 8 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia;

d) towary wolne w przywozie od cła a przeznaczone dla instytucji i osób wymienionych w punkcie 4 artykułu 11 niniejszego rozporządzenia;

e) towary przewożone w ruchu granicznym;

f) przedmioty przewożone na zasadzie umów o reewakuacji, rewindykacji, repatrjacji i reparacji (odszkodowaniu);

g) towary, wywożone do Niemiec w myśl art. 268b Traktatu Wersalskiego z dnia 28.VI. 1919 r.

h) towary przewożone tranzytem.

Rozdział III.

Od przesyłek pocztowych, podlegających opłacie celnej, pobiera się opłatę manipulacyjną w wysokości 5% od sumy cła, najmniej jednak— 0,50 franka złotego od każdej paczki.

Przesyłki pocztowe wolne od cła są wolne również od opłaty manipulacyjnej.

Rozdział IV.

Przesyłki zadeklarowane w sposób niezupełny lub niezadeklarowane we właściwym terminie, podlegają niezależnie od innych opłat manipulacyjnych dodatkowej opłacie minipulacyjnej w wysokości 10% od przypadającego cła.

Rozdział V.

Niezależnie od cła i opłat manipulacyjnych pobiera się od towarów przyjętych na skład urzędowy opłatę składową.

Urzędy celne, posiadające własne składy urzędowe, pobierać będą opłaty składowe według osobnych przepisów.

Za pierwsze trzy dni nie pobiera się opłaty.

Rozdział VI.

Ministerstwo Skarbu ustali w jakich wypadkach i w jakiej wysokości uiszczać należy opłatę za wykonanie czynności poza godzinami urzędowemi lub poza obrębem miejsca urzędowego oraz za konwojowanie lub strzeżenie towarów".

§ 2. Rozporzadzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 7 października 1923 r. w przedmiocie nadania nowego brzmienia artykułowi 15 rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 873) oraz rozporządzenia z dnia 30 listopada 1923 r. w przedmiocie podniesienia norm opłat manipulacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 122, poz. 994) uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z dn. 28 grudnia 1923 r. poz. 1127).

46.

OKÓLNIK L. DC/8761/IV

w sprawie wpłacania zaliczeń na opłaty celne.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i wszystkich Urzędów Celnych.

Sposób wpłacania zaliczeń, podany w § 15 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 r. w sprawie pobierania należności celnych w markach polskich według wartości stałej jednostki złotej odnosi się do obecnych przepisów o wpłacaniu zaliczeń na pokrycie opłat celnych (Dz. Urz. Min. Sk. z 1921 r. Nr. 41—42, poz. 524) mających moc obowiązująca tylko na obszarze b. zaboru rosyjskiego i wobec tego nie mógł by mieć zastosowania na obszarze innych dzielnic. W myśl jednak rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 15 grudnia 1923 r. o przyjmowaniu przed terminem płatności podatków zaliczek waloryzowanych (Dz. Urz. Rz. P. Nr. 133, poz. 1105), obowiązującego na całym obszarze R. P., może być dopuszczone również zaliczkowanie opłat celnych na następujących podstawach.

Dla osób stale sprowadzających towary z zagranicy mogą być otwierane specjalne konta zaliczeniowe w urzędach celnych za pozwoleniami odnośnych Dyrekcji Ceł. Na konta zaliczeniowe mogą być wpłacane sumy na poczet cła, przyczem wpłaty obliczają się według kursu franka złotego, obowiązującego w dniu uskutecznienia wpłaty. Regulowanie przypadających na rzecz

Skarbu należności odbywa się za pomocą odpisywania sum z właściwych kont zaliczeniowych.

Sposób księgowania i zarachowania zaliczeń zostanie ustalony dodatkowo osobnem rozporządzeniem.

Niniejszem uchyla się jednocześnie przytoczone na wstępie przepisy o wpłacaniu zaliczeń na pokrycie opłat celnych, wobec czego § 15 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. nie będzie mógł mieć zastosowania.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1923 r.

Minister Skarbu:
wz. *(—) B. Markowski.*

47.

OKÓLNIK I. D. C. 8762/IV w sprawie wpłacania cła w monetach złotych.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i wszystkich Urzędów Celnych.

W związku z rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 16 listopada 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 118 p. 954) w sprawie wykazu towarów opłacających cło w monecie złotej, zmienionego częściowo rozporządzeniem Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 21 grudnia 1923 (Dz. Ust. R. P. Nr. 135 poz. 1125), Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

§ 1.

W monetach złotych powinny być pobierane należności wyłącznie z tytułu cła; wszelkie inne należności, a mianowicie: opłaty manipulacyjne, akcydencje, kary i t. p., mają być pobierane w markach polskich według kursu dziennego franka złotego.

Wpłaty cła w monetach złotych powinny być uskuteczniane na podstawie osobnych deklaracji płatniczych, sporządzonych przez strony w myśl § 33 Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych.

W ruchu podróżnych wpłacane monety złote mają być pobierane bez deklaracji płatniczych, natomiast winny być szczegółowo wymienione na kwicie blokowym.

Deklaracje płatnicze dołącza się do odnośnych deklaracji celnych i przedkłada do kontroli przy miesięcznych sprawozdaniach rachunkowych.

§ 2.

We wszelkich dokumentach celnych kwota należności celnych, przypadająca do zapłaty w monetach złotych, powinna być odrębnie od wszelkich innych należności płatnych w banknotach (markach polskich) wyrażona cyframi i słowami, z zaznaczeniem, że opłata następuje w monetach złotych.

Należności celne, wymierzone we frankach złotych, winny być przerachowane na marki polskie według dziennego kursu franka złotego i wyrażone także w markach polskich.

Należności niestanowiące wpływów celnych, o ile są pobierane tylko w markach polskich, powinny być dodane do sumy marek polskich, otrzymanej z przerachowania, poczem powinna być wyrzucona łączna suma należności w markach polskich i oddzielnie wykazana suma, podlegająca opłacie w monetach złotych.

Odbiór kwot powinien być pokwitowany przez kasjera za pomocą stempla kasowego z adnotacjami „wpłacono do Kasy Urzędu Celnego w monetach złotych" oraz „wpłacono do Kasy Urzędu Celnego w markach polskich".

§ 3.

Wpływy za towary, podlegające opłacie cłem w monetach złotych, powinny być zaksięgowane do Dziennika przychodu w następujący sposób:

W przedziałce 2 dziennika należy podać nazwę, wartość i ilość poszczególnych monet złotych; w przedziałce 3 należy wykazać całkowitą sumę wpłaconą przez stronę w monetach złotych po przerachowaniu jej na franki złote, stosownie do tabeli porównawczej monet złotych, umieszczonej w rozporządzeniu z dn. 21 grudnia 1923 (Dz. Ust. R. P. Nr. 135 poz. 1125). Obecny tytuł przedziałki 3 (numer i nazwa dokumentu) winien być zmieniony na „w monetach złotych", wobec czego numer i nazwę dokumentu należy podawać w przedziałce 2.

Wszelkie inne należności (opłaty manipulacyjne, akcydencje, kary i t. p.), wpłacane według tegoż dokumentu płatniczego (deklaracji celnej) w banknotach (w markach polskich) zapisuje się do dziennika przychodu pod tą samą pozycją w przedziałce 4 (względnie 5).

§ 4.

W tych wypadkach, kiedy wpłacona przez stronę kwota w monetach złotych przewyższa sumę faktycznie należnego cła, kasa urzędu celnego wypłaca na podstawie sporządzonej w tym celu noty rozchodowej (wzór Nr. 5 strona 915 Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 46 z 1921 r.) resztę w banknotach (w markach polskich), obliczoną według kursu dziennego franka złotego w dniu wypłaty.

Pokwitowanie z odbioru reszty strona uskutecznia na nocie rozchodowej.

Notę rozchodową wystawia rachmistrz urzędu, który sprawdza również deklarację płatniczą.

Wydatek z tytułu wydanej reszty powinien być zapisany do dziennika rozchodu: w przedziałce 2 jako „wypłata reszty . . . . . mkp. z tytułu nadpłaconego cła w monetach złotych" oraz w przedziałce 4 suma wypłacona z wpływów bieżących urzędu w banknotach (w markach polskich).

§ 5.

W celu utrzymania ścisłej ewidencji przychodu i rozchodu monet złotych — kasa urzędu celnego winna zaprowadzić księgę monet według wzoru Nr. 26 do § 162 Instrukcji dla Kas Skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu 1921 r. Nr. 45/46, strona 927). W księdze monet należy wykazy-

wać ilość sztuk, nazwę poszczególnych monet złotych oraz ich wartość nominalną.

Księga pozostaje stale w urzędzie celnym i przechowuje się w kasie.

§ 6.

Wpłacone monety złote powinny być przekazywane, ewent. wpłacane do najbliższego oddziału P. K. K. P. na rachunek Centralnej Kasy Państwowej w terminach, ustalonych w ust. 4 § 95 Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych.

Przekazywanie (odwózka) powinno być dokonywane na podstawie trzech jednobrzmiących wykazów, w których należy wymienić szczegółowo: nazwę, ilość i wartość poszczególnych monet, oraz łączną wartość monet w przerachowaniu według tabeli porównawczej monet złotych. W wykazach tych należy zaznaczyć, że wpłacana kwota powinna być zarachowana przez Centralną Kasę Państwową, jako „nadwyżka kasowa“ odnośnego Urzędu celnego.

P. K. K. P. po otrzymaniu wykazów wypisuje na wszystkich trzech egzemplarzach sumę w banknotach (w markach polskich), stanowiącą równowartość przyjętych przez nią monet złotych, poczem jeden egzemplarz pozostawia u siebie, drugi przesyła do C. K. P., trzeci zaś zwraca Urzędowi celnemu, jako dokument przychodowy.

§ 7.

Sumy przekazywane w monetach złotych (odwózki), przeliczone na franki złote według tabeli porównawczej monet złotych, powinny być księgowane w przedziałce 3 dziennika rozchodu, której obecna nazwę należy zmienić na „w monetach złotych“. Nazwę i Nr. dokumentu należy podawać w przedziałce 2 tegoż dziennika.

§ 8.

Opłaty celne, należne według dokumentu płatniczego (deklaracji celnej), księguje urząd celny (rachmistrz) do specjalnego „rejestru opłat celnych w monetach złotych“ (wzór Nr. 22 do Instr. rach.-kas.) w odnośnych przedziałkach, przyczem suma wpłacona w monetach złotych powinna być wykazana nie w przedziałce 4, a w przedziałkach 27 i 28 rejestru. Przedziałki te należy ogólnie zatytułować „wpływy na rachunek sum obrotowych w monetach złotych“. W przedziałce 27, zatytułowanej „cło“, należy podawać sumę faktycznie należnego cła w monetach złotych, w przedziałce 28, zatytułowanej „nadpłacone sumy w złocie“, należy wykazywać kwoty nadpłacone w monetach złotych.

Łaczne sumy należności według dokumentu płatniczego powinny być wykazywane w przedziałkach 29, 30 i 31, zatytułowanych ogólnie: „razem wpłacono do Kasy urzędu“, względnie w przedziałkach 33, 34 i 35, zatytułowanych ogólnie: „razem wpłacono do innych kas“. W przedziałkach 29 i 33, zatytułowanych „monety złote“, należy wykazywać wpłaty uskutecznione w monetach złotych; w przedziałkach 30 i 34, zatytułowanych „franki złote“, — należności wymierzane we frankach złotych; w przedziałkach 31 i 35, zatytułowanych „marki polskie“, — należności wymierzane w markach polskich.

W przedziałce „Uwaga“ należy zaznaczać Nr. i datę wykazu, przy którym przesłano monety złote do P. K. K. P.

§ 9.

Po otrzymaniu wykazu od P. K. K. P. urząd celny ustala na podstawie rejestru opłat celnych w monetach złotych sumy wypłacone tytułem reszty w markach polskich, odlicza wypłaconą kwotę od sumy podanej w wykazie i pozostałość księguje w rejestrze jako wpływ z cła. Wpływ ten należy zapisać w przedziałce 4 rejestru pod oddzielną pozycją w jednej łącznej sumie, wyrażonej we frankach złotych i markach polskich (w formie ułamka), z wyszczególnieniem w przedziałce 3 numerów odnośnych deklaracji. W przedziałce 26 rejestru, zatytułowanej „reszta w markach polskich“, należy wykazać sumę wypłaconą tytułem reszty, a w przedziałce 35 — łączną sumę podaną w wykazie.

Sumę wykazaną w przedziałce 26 rejestru należy równocześnie zapisać na przychód do rejestru sum obrotowych, sume zaś wykazaną w przedziałce 35 — na rozchód do rejestru sum obrotowych, jako nadwyżkę kasową.

§ 10.

Rejestr opłat celnych w monetach złotych należy codziennie zsumować i łączne sumy poszczególnych przedziałek, wyrażone dla przychodów budżetowych we frankach złotych i markach polskich, a dla innych wpływów — stosownie do zaksięgowania w rejestrze, przenieść do odnośnych ksiąg rachunkowych pod osobne pozycje (księga przychodów budżetowych itp.).

§ 11.

Dla księgowania obrotów w monetach złotych, urząd celny powinien otworzyć specjalne konta w rejestrze przychodowym sum obrotowych, pod tytułem „wpływy cła w monetach złotych“, i w rejestrze rozchodowym sum obrotowych, pod tytułem: zwrot nadpłaconych sum w monetach złotych“, oraz „odwózki monet złotych do P. K. K. P.“.

§ 12.

Zabezpieczenie cła przy odprawach warunkowych towarów, od których cło musi być uiszczone w monetach złotych, winno być pobierane na zasadach ustalonych w § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 roku w sprawie pobierania należności celnych w markach polskich według wartości stałej jednostki złotej („Monitor Polski“ Nr. 295, poz. 424).

W wypadkach, w których zabezpieczenie cła pobiera się w banknotach zagranicznych, banknoty te powinny być przyjmowane i zarachowywane narówni z odpowiedniemi monetami złotemi według tabeli porównawczej monet złotych.

§ 13.

Należności celne za towary, które opłacają cło w monetach złotych, nie mogą być odraczane.

§ 14.

Sumy nadmiernie lub niewłaściwie pobrane na rzecz Skarbu w monetach złotych zwraca się w markach polskich według kursu franka złotego w dniu asygnowania.

§ 15.

Przy ostatecznej odprawie rzeczy podróżnych nie przeznaczonych na handel a podlegających opłacie cła w monetach złotych, cło może być uiszczane także w banknotach zagranicznych, opiewające na dolary Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej lub franki szwajcarskie, które winny być przyjmowane i zarachowywane w taki sam sposób, jak odpowiednie monety złote.

§ 16.

Z końcem miesiąca Urząd Celny powinien sporządzić dokładny wykaz przychodu i rozchodu monet złotych, z wyszczególnieniem w przychodzie oddzielnie sum faktycznie należnego cła i oddzielnie sum nadpłaconych w złocie. Wykazy te powinny być przedkładane do Dyrekcji Ceł, jako załącznik do sumarycznego wykazu przychodów i rozchodów Urzędu (wzór Nr. 34 do Instr. rach.-kas.).

Dyrekcje Ceł takież wykazy, obejmujące obroty podległych Urzędów, przesyłają do Ministerstwa Skarbu.

Dołączenie wykazu obrotu monet złotych nie powinno w niczem zmieniać sposobu zestawiania sumarycznych wykazów, które powinny obejmować wpływy i wydatki zarówno w monetach złotych, jak i w banknotach.

§ 17.

Przesyłki pocztowe, zawierające towary, od których cło musi być opłacane wyłącznie w monetach złotych, muszą być tak przez Urząd celny, jak i przez Urząd Pocztowy odrębnie traktowane.

Urząd celny wylicza w potwierdzeniu odprawy i w kwicie celnym jedynie przypadającą opłatę i dokument ten notuje w specjalnym rejestrze pomocniczym na przesyłki pocztowe, podlegające opłacie celnej w monetach złotych, nie wpisując go do rejestru opłat celnych. Przy tej pozycji rejestru pomocniczego ma być przechowywany wynik rewizji wraz z kwitem celnym, deklaracją nadawcy i t. d.

Urzędowi Pocztowemu wręcza Urząd celny jedynie kartę treści następującej:

„Opłata celna wyłącznie monetą złotą do pozycji rejestru pom. . . . . z dnia . . . . Urzędu Celnego w . . . .

Cło w monetach złotych wynosi . . . . . fr.“.

Urząd pocztowy odnośną przesyłkę przechowuje osobno bez względu na miejsce zamieszkania stron i zawiadamia je, że mają się zgłosić po odbiór przesyłki osobiście lub też przez upełnomocnionego zastępcę, celem opłacenia powyższej kwoty w monetach złotych i to w terminie do dni 30.

§ 18.

Po zgłoszeniu się strony, urząd pocztowy odsyła ją do Urzędu celnego, który pobiera od niej przypadającą należność celną i doręcza kwit po uprzedniem wpisaniu go do rejestru opłat celnych. W rejestrze pomocniczym ma być odnośna pozycja załatwiona przez wpisanie pozycji rejestru opłat celnych.

§ 19.

Przesyłki pocztowe, po których odbiór nie zgłosiła się strona w przeciągu dni trzydziestu, muszą być odesłane przez Urząd Pocztowy za wiedzą Urzędu celnego za granicę. Urząd celny notuje ten wypadek w rejestrze pomocniczym, kwit celny przekreśla i przedkłada go Dyrekcji Ceł z końcem miesiąca wraz z innymi rachunkami do kontroli. Urząd celny ma śledzić na podstawie wspomnianego rejestru pomocniczego, aby Urzędy Pocztowe dotrzymywały terminu 30-dniowego, przeznaczonego dla zwracania przesyłek niepodjętych.

§ 20.

Gdyby w przesyłce z różnemi towarami znajdował się przedmiot podlegający opłacie w monetach złotych, może strona, o ile odmawia zapłaty cła za ten przedmiot w monecie złotej, zażądać cofnięcia całej przesyłki za granicę za wiedzą Urzędu celnego. W przeciwnym razie winien być dany przedmiot dostawiony do urzędu celnego, celem postąpienia z nim tak, jak z towarem nieopłaconym cłem w przepisanym terminie.

§ 21.

Postanowienia Instrukcji rachunkowo-kasowej dla władz i urzędów celnych oraz dla specjalnych kas państwowych przy tych urzędach z dnia 12 września 1922 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 24 poz. 407) oraz Tymczasowej instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych w przedmiocie ostatecznej odprawy celnej towarów z dnia 12-go czerwca 1923 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 13 poz. 370), które nie są zgodne z niniejszemi przepisami, zawiesza się stosownie do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 grudnia 1923 r. w sprawie pobierania należności celnych w markach polskich według wartości stałej jednostki złotej (§ 4 ustęp drugi) („Monitor Polski“ Nr. 295 poz. 424).

§ 22.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia 1-go stycznia 1924 r.

Wydany w tym przedmiocie tymczasowy okólnik z dnia 30 listopada 1923 r. L. DC/8131/IV 1923. uchyla się.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1923 r.

Minister Skarbu:
w z. (—) *B. Markowski.*

48.

OKÓLNIK T. 66.

w sprawie cła od roślin żyjących.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, w Wilnie, w Poznaniu, w Mysłowicach, w Gdańsku, we Lwowie.

Niniejszem wyjaśnia się, że rośliny żyjące: bez, róże, goździki, konwalje, azalje, kamelje, hortensje, chryzantemy, cyklameny, primulki i t. p. rośliny kwiatowe wykwitnięte lub z wyraźnemi pąkami, a także zieleń ozdobna, podlegają opłacie cłem narówni z kwiatami i liśćmi ciętemi, według poz. 62 p. 6 taryfy celnej

Te same rośliny bez kwiatów i pąków według poz. 62 p. 4 względnie 5.

Warszawa, dnia 6 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Dzierzgowski.*
Dyrektor Departamentu Ceł.

49.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmiany § 17 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1923 r. w sprawie pobierania należności celnych w markach polskich według wartości stałej jednostki złotej. (Monitor Polski Nr. 295, póz. 424).

Na zasadzie art. 21 rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) zarządza się, co następuje:

§ 1. § 17 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 13 grudnia 1923 r. (Monitor Polski Nr. 295, poz. 424) otrzymuje brzmienie następujące:

Należności celne, odraczane urzędom pocztowym, winny być wykazywane w odnośnych dokumentach i rejestrach we frankach złotych.

Urząd Pocztowo-celny uiszcza odroczone należności celne według kursu franka złotego w dniu dokonania rozrachunku z urzędem celnym.

Rozrachunki pomiędzy urzędem celnym a urzędem pocztowym uskutecznia się dekadami, t. j. za każde 10 dni w terminach 11, 21 i 30 względnie 31 każdego miesiąca.

Należne kwoty przelewa urząd pocztowy w dniu rozrachunku na konto Centralnej Kasy Państwowej jako nadwyżkę kasową odnośnego urzędu celnego, o czem w tymże dniu zawiadamia urząd celny.

Centralna Kasa Państwowa zarachowuje wpływ jako nadwyżkę kasową danego urzędu celnego i wysyła temuż urzędowi zawiadomienie według ustalonego wzoru.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Waloryzacja danin.

50.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 6 grudnia 1923 roku

o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe.

Art. 1. Do czasu wprowadzenia w obieg pieniężny stałej polskiej jednostki monetarnej obliczanie podstaw wymiaru, jako też wymierzanie, względnie obliczanie, tudzież zarachowywanie podatków, opłat, kar i grzywien oraz wszelkich innych świadczeń pieniężnych o charakterze publiczno - prawnym na rzecz Skarbu Państwa dokonywa się na podstawie franka złotego.

Art. 2. Wartość franka złotego (art. 1) oblicza się na podstawie cen czystego złota na giełdzie w Londynie i przeciętnego w tym samym okresie czasu kursu funta szterlinga w postaci czeków na Londyn na giełdzie w Warszawie.

Art. 3. Minister Skarbu ogłasza w „Monitorze Polskim" wartość franka złotego (art. 2), wyrażoną w markach polskich, w terminach i na okresy, które ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 4. Uiszczanie należności skarbowych, wymienionych w art. 1, a obliczonych zgodnie z przepisami art. 1 i 2 niniejszej ustawy, uskutecznia się w markach polskich według wartości franka złotego w okresie uiszczania należności.

Art. 5. Przerachowanie kwot pieniężnych, wyrażonych w markach polskich w obowiązujących ustawach i rozporządzeniach, dotyczących dochodów państwowych (art. 1 niniejszej ustawy), będzie uskutecznione w sposób następujący:

a) o ile ustawa lub rozporządzenie zawiera postanowienia, określające dzień, miesiąc, lub okres czasu miarodajny dla ustalenia podstaw wymiaru lub stawek podatkowych, to przerachowanie ma być dokonane na podstawie wartości franka złotego tego samego dnia, miesiąca lub okresu;

b) jeżeli ustawa lub rozporządzenie nie zawiera postanowień, wspomnianych w punkcie a) niniejszego artykułu, to za podstawę przerachowania ma być przyjęta przeciętna wartość franka złotego z ostatnich trzech miesięcy, poprzedzają-

cych miesiąc ogłoszenia ustawy lub rozporządzenia.

Art. 6. Dla przerachowania kwot marek polskich, nie dosięgających jednego franka złotego, służyć będą ułamki tegoż franka, wyrażone w częściach dziesiętnych lub setnych, przyczem dopuszcza się niezbędne zaokrąglenia.

Art. 7. Określenie sposobu stosowania niniejszej ustawy do poszczególnych rodzajów dochodów państwowych (art. 1 niniejszej ustawy) oraz ogłoszenie wyników przerachowania, uskutecznionego w myśl poprzednich przepisów (art. 5 i 6 niniejszej ustawy), zastrzega się rozporządzeniem Ministra Skarbu, wydanem w porozumieniu z właściwymi ministrami, ewentualnie rozporządzeniem Rady Ministrów.

Art. 8. Zaległe i bieżące należności Skarbu Państwa (art. 1) tak w dniu wejścia w życie tej ustawy, jak i powstałe po tym dniu, mają być do niniejszej ustawy dostosowane.

Minister Skarbu w drodze rozporządzenia przeprowadzi przystosowanie kasowości i rachunkowości do niniejszej ustawy, a w szczególności poleci przyjmowanie zaliczek zwaloryzowanych przed terminem płatności podatków według kursu franka złotego, miarodajnego w dniu uskutecznionych wpłat.

Art. 9. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również do publiczno - prawnych dochodów związków i instytucji samorządowych oraz instytucji o charakterze publiczno - prawnym.

Pobrane na rzecz związków i instytucji samorządowych oraz instytucji o charakterze publiczno - prawnym dodatki do podatków wypłaca Skarb Państwa tym związkom według wartości franka złotego w terminie wpływu tych dodatków do kas skarbowych.

Niniejsza ustawa upoważnia Rząd do wymierzania, obliczania i pobierania opłat kolejowych, pocztowych, telegraficznych oraz innych stawek taryfowych na podstawie franka złotego.

Wszelkie kredyty, udzielane przez instytucje państwowe i samorządowe, będą waloryzowane na zasadach art. 1 i 2 niniejszej ustawy.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Rada Ministrów.

Art. 10. Przepisy ustaw podatkowych, wprowadzające stosowanie do danin publicznych wykładnika podwyżki lub zniżki na zasadzie wskaźnika cen hurtowych, tracą moc obowiązującą z chwilą zastosowania do tych danin przepisów niniejszej ustawy.

Traci również moc obowiązującą ustawa z dnia 24 października 1923 r. w przedmiocie podwyższenia kar za zwłokę (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 891) odnośnie do tych danin, do których stosują się postanowienia niniejszej ustawy. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy od tych danin oblicza się odsetki za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Witos*

Minister Skarbu:
(—) *W. Kucharski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 15 grudnia 1923 roku Nr. 127, poz. 1044).

Monopol tytoniowy.

51.

OKÓLNIK L. 5132/Pr. IV
Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego

Do

Wszystkich Izb Skarbowych, Dyrekcji Okręgów Skarbowych, Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego, Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych, Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych w Warszawie, Łodzi, Radomiu, Kowlu, Krakowie i Monasterzyskach.

W wykonaniu rozporządzenia Pana Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 124 poz. 1006 w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytu na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowych Magazynach zarządza Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego co następuje:

Kredyty na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowych Magazynach przyznawać będą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wzgl. Dyrekcje Okręgów Skarbowych wyłącznie monopolowym rejonowym hurtownikom tytoniowym, istniejącym narazie tylko w okręgach Izb Skarbowych w Warszawie, Białymstoku, Łodzi, Lublinie, Kielcach, Krakowie i Lwowie oraz w okręgu Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego. W okręgach niewymienionych Izb Skarbowych będą Izby Skarbowe przyznawały wspomniane kredyty dopiero po zorganizowaniu tam rejonowych hurtowni względnie na specjalne upoważnienie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Przy staraniu się przez rejonowych hurtowników o kredyt, przyznawaniu kredytów przez Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wzgl. Dyrekcje Okręgów Skarbowych oraz przy wydawaniu wyrobów tytoniowych na kredyt przez Państwowe Magazyny ustala się następujący sposób postępowania:

1) W wypadkach, gdy rejonowy hurtownik zamierza starać się o kredyt na pobór wyrobów tytoniowych za złożeniem papierów wartościowych wzgl. zabezpieczeniem bankowem (listem gwarancyjnym) winien wnieść do właściwej Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) wzgl. Dyrekcji Okręgu Skarbowego prośbę (wzór Nr. 1a wzgl. 1b) przy dołączeniu papierów wartościowych wzgl. notarjalnie legalizowanego listu gwarancyjnego jednej z poważnych instytucji finan-

sowych, ułożonego ściśle według załączonego wzoru (wzór Nr. II). Wymienione władze przesyłać będą przedłożone papiery wartościowe lub listy gwarancyjne do Departamentu Kredytowego Ministerstwa Skarbu dla wydania opinji, czy papiery wartościowe wzgl. gwarancja odnośnej instytucji finansowej są dostatecznem zabezpieczeniem dla Skarbu Państwa. Po przychylnem zaopinjowaniu papierów wartościowych lub listu gwarancyjnego przez Departament Kredytowy Ministerstwa Skarbu zawiadomi Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcja Okręgu Skarbowego odnośnego hurtownika promesą (wzór Nr. VI-a względnie VI-b) przy dołączeniu jej odpisu o przyznaniu mu kredytu do wartości, jaką przedstawiają według opinji Departamentu Kredytowego odnośne papiery wartościowe wzgl. do maksymalnej kwoty zagwarantowanej w liście gwarancyjnym.

Po nadesłaniu przez zawiadowcę hurtowni pisemnej deklaracji, umieszczonej na odpisie promesy, że na warunki promesy się zgadza zawiadomi Izba Skarbowa (Dyrekcja Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) właściwy Magazyn wyrobów tytoniowych o przyznaniu kredytu, odpis zaś tego zawiadomienia udzieli do wiadomości interesowanemu hurtownikowi oraz Wydziałowi Rachunkowo-Budżetowemu Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego (wzór Nr. VII) (temu ostatniemu z odpisem odnośnej promesy). Papiery wartościowe z zapisem dłużnym ewent. oryginał listu gwarancyjnego przesyłać będą wspomniane władze skarbowe najbliższej Kasie Skarbowej do przechowania

2) W celu uzyskania kredytu na pobór wyrobów tytoniowych za zabezpieczeniem (zastawem) hipotecznem winien rejonowy hurtownik wnieść do właściwej Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) wzgl. Dyrekcji Okręgu Skarbowego odpowiednią prośbę (wzór Nr. 1-a wzgl. 1-b) przy dołączeniu wyciągu z księgi gruntowej i o ile chodzi o tereny poza b. Kongresówką wynikiem sądowego oszacowania. Oszacowanie bowiem objektów, mających służyć dla Skarbu Państwa jako zabezpieczenie kredytu winno być na powyższem terytorjum przeprowadzone sądownie na koszt hurtownika. Natomiast na terytorjum b. Kongresówki oszacowanie realności (i budynków) winno nastąpić w drodze zarządzonej w każdym poszczególnym wypadku przez Izby Skarbowe expertyzy, na prośbę i koszt hurtownika. Przed przystąpieniem do oszacowania należy też zażądać od starającego się o kredyt złożenia odpowiedniej zaliczki na koszta z oszacowaniem połączone.

Prośbę hurtownika wraz z wymienionymi dokumentami skierowywać będą wymienione wyżej władze skarbowe do właściwego oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej dla wydania opinji, czy ofiarowane zabezpieczenie nadaje się do przyjęcia. W razie przychylnej opinji Oddziału Prokuratorji Generalnej zawiadamiać będą o tem Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcja Okręgów Skarbowych interesowanych hurtowników promesą wedle wzoru Nr.VI-a wzgl.VI-b, przy dołączeniu jej odpisu w której wysokość obiecanego kredytu winna być ustalona w ten sposób, że przyznawać można maksymalnie kredyt do wysokości 2/3 (dwóch trzecich) przy gruntach a 1/2 części przy realnościach sądownie względnie skarbowo oszacowanej wartości nieruchomości po potrąceniu wartości obciążań hipotecznych poprzedzających wpis dla zabezpieczenia kredytu i przynajmniej 20% udzielić się mającego kredytu na odsetki zwłoki i koszty egzekucji. (Przykład: wartość oszacowania 10 miljardów, obciążenie hipoteczne 2 miljardy pozostaje jako czysta wartość 8 miljardów, połowa wartości przy realnościach cztery miljardy, zatem kredyt przy gruntach maximum cztery miljardy mniej 20% t. j. trzy miljardy 200 tysięcy mk).

W celu określenia aktualnej wartości przedwojennych obciążeń hipotecznych, wyrażonych w walutach państw zaborczych, należałoby stosować, do nominalnych cyfr tych wierzytelności, mnożnik przerachowania, wynoszący mniej więcej 15% — 20% równi złota. Co się zaś tyczy należności powojennych, to przy potrącaniu takowych liczyć się trzeba z faktem, iż, wskutek spadku wartości marki polskiej, w rzeczywistości przedstawiają one większą daleko wartość od kwoty marek polskich, w których wyrażone zostały W tym stanie rzeczy, w celu przybliżonego określenia aktualnej ich wartości, należałoby, po przerachowaniu wierzytelności na złote polskie według przeciętnego kursu franka złotego, obowiązującego w czasie ich powstania, otrzymane w ten sposób sumy złotych polskich przeliczyć na marki polskie według mnożnika, równego mniej więcej 25%—30% kursu franką złotego, notowanego w czasie udzielenia hurtownikowi odnośnego kredytu. Podobną waloryzację wierzytelności hipotecznych przy obliczaniu czystej wartości nieruchomości, mającej służyć jako zabezpieczenie udzielanego kredytu, uważać trzeba za konieczną ze względu na oczekiwaną w czasie najbliższym ustawę o przerachowywaniu należności hipotecznych.

Po nadesłaniu przez hurtownika deklaracji, zamieszczonej na odpisie promesy przyjmującego do wiadomości warunki promesy i przedłożeniu wymienionych tam dokumentów (wzór VIa względnie VIb) winny Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wzgl. Dyrekcja Okręgów Skarbowych zawiadamiać właściwe Magazyny wyrobów tytoniowych odpowiednią rezolucją (wzór Nr. VII) której odpis przesyłać będą interesowanemu hurtownikowi i Wydziałowi Rachunkowo-Budżetowemu Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, temu ostatniemu z odpisem promesy.

Zauważa się, że na terytorjum b Kongresówki dokument zastawu winien sporządzić notarjusz w formie aktu notarjalnego wedle wskazówek zawartych w wzorze Nr. VI-b.

Przedłożone przez hurtowników zapisy dłużne wraz z dokumentami hipotecznymi przesyłać będą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcje Okręgów Skarbowych najbliższej Kasie Skarbowej do przechowania

Oczywistą jest rzeczą, że zastaw hipoteczny ustanowić może zamiast hurtownika także trzecia osoba, a na ten wypadek winna Izba Skarbowa zażądać, aby w odnośnym dokumencie zastawu (wzór Nr. IV) wyraźnie zaznaczono, iż osoba ta niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej przyjmuje na siebie osobistą odpowiedzialność solidarną z całego swego majątku

Jeżeli na realności, na której ustanowiono zastaw hipoteczny znajdują się zabudowania, winien rejonowy hurtownik dołączyć do wyciągu z księgi gruntowej dowód, że zabudowania te zabezpieczone zostały od ognia do kwoty, pokrywającej zupełnie skarbowe prawo zastawu i wykazać się w Izbie Skarbowej (Wydziale Skarbowym) wzgl. w Dyrekcji Okręgu Skarbowego najpóźniej w lutym każdego roku z uiszczenia rocznych rat asekuracyjnych.

Zauważa się w końcu, że na terytorjum b. Kongresówki niezależnie od zapisu kaucji hipotecznej, winien hurtownik przy każdym poborze przedkładać Magazynowi wyrobów tytoniowych odpowiedni skrypt dłużny (wzór Nr. V) który winien być przechowywany ze szczególną pieczołowitością.

3) Celem zaoszczędzenia petentom ewentualnych niepotrzebnych wydatków połączonych z wniesieniem prośby o otwarcie kredytu, wskazanem jest, by odnośni petenci poprzednio porozumieli się w krótkiej drodze z referentem skarbowym w kwestji, czy zasadniczo mogą reflektować na przychylne załatwienie ich prośby

4) Państwowe Magazyny wyrobów tytoniowych notować będą przyznane przez Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wzgl. Dyrekcje Okręgów Skarbowych kredyty, na podstawie przesyłanych im rezolucji, (wzór Nr. VII) w księdze likwidacyjnej dla hurtowników (datę i liczbę rozporządzenia, wysokość przyznanego kredytu oraz termin na jaki opiewa zabezpieczenie) i wydawać będą odnośnym hurtownikom na ich zamówienia wyroby tytoniowe na kredyt do wysokości wymienionej w rezolucji Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) wzgl. Dyrekcji Okręgu Skarbowego.

Każde zamówienie kredytowane musi być wystawione na osobnym blankiecie z napisem u góry „kredytowane" i nie może być połączone z zamówieniem gotówkowem Wysokość pokredytowanej każdorazowo kwoty księgować będą Magazyny buchalteryjnie, obciążając r/k dłużników i wierzycieli dotyczącego hurtownika.

Do dwóch dni po upływie 21-dniowego terminu, licząc od dnia następnego po poborze towaru, winien hurtownik wykazać się w Magazynie dowodem odbioru P. K. O. na wpłaconą w całości na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego pokredytowaną sumę, na którym to dowodzie data pieczęci pocztowej nie może przekraczać 21-dniowego terminu spłaty kredytu. W wypadku, gdy na dwudziesty pierwszy dzień po poborze towaru wypada niedziela lub święto, ma hurtownik wpłacić pokredytowaną kwotę w dniu poprzedzającym, wykazać się zaś dowodem odbioru P. K. O. w magazynie sprzedaży najpóźniej do dwóch dni.

Po przedstawieniu przez hurtownika w terminie dowodu odbioru P. K. O. na pokredytowaną mu kwotę, będzie magazyn sprzedaży wydawał hurtownikowi towar na kredyt w dalszym ciągu na tych samych warunkach. Do każdego następnego zamówienia kredytowanego ma wpisać do należytości kwotę poprzednio zakredytowaną a do uiszczenia wpisać kwotę z przedstawionego dowodu odbioru, który dołączyć należy do zamówienia. Buchalteryjnie zaś przeprowadzi tę wpłatę obciążając r-k rozrachunków wewnętrznych Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, a uznając r/k dłużników i wierzycieli

5) Obowiązkiem Państwowych Magazynów będzie przypilnowanie, by pokredytowane hurtownikom kwoty były w terminie wpłacone.

W wypadku, gdy hurtownik w przepisanym terminie nie wykaże się w Magazynie dowodem odbioru P. K. O. na wpłaconą w całości na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego pokredytowaną kwotę, zamknie magazyn dalszy kredyt danemu hurtownikowi i doniesie o tem natychmiast Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i właściwej Izbie Skarbowej (Wydział łowi Skarbowemu) względnie Dyrekcji Okręgu Skarbowego z powołaniem się na ich rezolucję, którą przyznany został kredyt. Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcje Okręgów Skarbowych podejmować będą w takich wypadkach złożone w kasach skarbowych listy gwarancyjne względnie zapisy dłużne z papierami wartościowemi lub dokumentami hipotecznymi i skierowywać je będą do właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej dla wszczęcia kroków, zmierzających do zrealizowania pretensji Polskiego Monopolu Tytoniowego i procentów zwłoki.

6) W wypadku, gdy hurtownik nie uiści się w przepisanym terminie z pokredytowanej mu kwoty, zostaje zasadniczo pozbawiony na zawsze z dobrodziejstwa korzystania z kredytu i jedynie w wyjątkowych wypadkach będzie mógł otrzymać dalszy kredyt na podstawie zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego na odpowiedni wniosek Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) wzgl. Dyrekcji Okręgu Skarbowego.

7) Na terytorjum b. Kongresówki obowiązane są Magazyny wyrobów tytoniowych odbierać przy każdym kredytowanym poborze odrębny notarjalnie zawierzytelniony skrypt dłużny wystawiony wedle wzoru Nr. V i skrypt ten jaknajstaranniej przechowywać.

8) Obowiązkiem Państwowych Magazynów jest również dopilnowanie, by kredyt udzielany był hurtownikowi tylko do terminu (wymienionego w rezolucji Izby Skarbowej (Wydziału Skarbowego) wzgl. Dyrekcji Okręgu Skarbowego) na jaki ważne jest zabezpieczenie.

Na 22 dni przed upływem terminu ważności zabezpieczenia zamykać będą Magazyny dalszy pobór towaru na kredyt.

9) Na analogicznych warunkach jak dla rejonowych hurtowników tytoniowych będzie mógł być udzielany w wyjątkowych wypadkach przez Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) wzgl. Dyrekcje Okręgów Skarbowych kredyt nierejonowym hurtownikom tytoniowym, prowadzącym na razie hurtową sprzedaż po myśli § 20 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o monopolu tytoniowym (z dnia 29 października 1922 r. Dz. U. Rz. Pol. Nr. 100 poz. 916) oraz właścicielom większych sklepów tytoniowych, przydzielonym do bezpośredniego poboru wyrobów do Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych, jednakowoż za uprzednią zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1923 r.

Naczelny Dyrektor

(—) Ostrowski-Belza.

Wzór Nr. I-a (dla całego terytorjum Państwa z wyłączeniem b. Kongresówki).

Do

Izby Skarbowej (Dyrekcji Okręgu Skarbowego,
Wydziału Skarbowego).
w . . . .

Niżej podpisany jako przedsiębiorca hurtowni tytoniowej w . . . . uprasza Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy, aby stosownie do postanowień Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. w przedmiocie przyznania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006) i na warunkach tegoż rozporządzenia przyznała podpisanemu kredyt bieżący na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowym Magazynie wyrobów tytoniowych w . . . . wartości . . . . mk., słowami . . . . marek polskich, względnie wartość, którą sama Izba Skarbowa (Dyrekcja Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) ustalić zechce.

Na zabezpieczenie powyższego kredytu ofiaruje podpisany . . . . (wymienić szczegółowo rodzaj poręki, a więc list gwarancyjny, hipotekę, papiery wartościowe) i w tym celu załącza list gwarancyjny . . . . (wymienić osobę gwarantującą) z daty . . . . na kwotę . . . . mk. opiewający (albo też papiery wartościowe . . . . (wymienić dokładnie te papiery) na kwotę . . . . mk. opiewające, (albo też wyciąg hipoteczny realności . . . . (określić dokładnie realność) uwierzytelniony odpis protokółu sądowego, oszacowania z daty . . . . oraz polisę asekuracyjną na dowód, że znajdujące się na powyższej realności budynki zostały zabezpieczone od ognia na kwotę . . . . mk. (kwota ta powinna być w tej wysokości, by prawo zastawu Skarbu Państwa było nią w zupełności pokryte).

(Jeżeli zastaw polega na papierach wartościowych (Dokument zastawny z daty . . . . w przepisanej formie wystawiony załączam pod 2).

(Jeżeli zastaw polega na hipotece) Dokument zastawny w przepisanej formie wystawiony dołączony zostanie po uwiadomieniu podpisanego, że ofiarowana hipoteka została uznana przez Prokuratorję Generalną Rzeczypospolitej Polskiej i Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) za odpowiednią.

. . . .
data

. . . .
podpis

Wzór I-b (dla b. Kongresówk).

Do

Izby Skarbowej (Dyrekcji Okręgu Skarbowego,
Wydziału Skarbowego).
w . . . .

Niżej podpisany jako przedsiębiorca hurtowni tytoniowej w . . . . uprasza Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy), aby stosownie do postanowień Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. w przedmiocie przyznania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006) i na warunkach tegoż rozporządzenia przyznała podpisanemu kredyt bieżący na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowym Magazynie wyrobów tytoniowych w . . . . wartości . . . . mk, słowami . . . . marek polskich, względnie wartość, którą sama Izba Skarbowa (Dyrekcja Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) ustalić zechce.

Na zabezpieczenie powyższego kredytu ofiaruje podpisany . . . . (wymienić szczegółowo rodzaj poręki, a więc list gwarancyjny, hipotekę, papiery wartościowe) i w tym celu załącza list gwarancyjny . . . . (wymienić osobę gwarantującą) z daty . . . . na kwotę . . . . mk.

opiewający (albo też papiery wartościowe . . . . (wymienić dokładnie te papiery) na kwotę . . . . mk. opiewające, (albo też wyciąg hipoteczny realności . . . . (określić dokładnie realność) oraz polisę asekuracyjną na dowód, że znajdujące się na powyższej realności budynki zostały zabezpieczone od ognia na kwotę . . . . mk. (kwota ta powinna być tej wysokości, by prawo zastawu Skarbu Państwa było nią w zupełności pokryte). Urzędowe oszacowanie wartości powyższej hipoteki zechce Izba Skarbowa przeprowadzić we własnym zakresie na koszt podpisanego.

Tytułem zaliczki na koszta oszacowania składa podpisany w załączeniu kwotę . . . . mk.

(Jeżeli zastaw polega na papierach wartościowych (Dokument zastawny z daty . . . . w przepisanej formie wystawiony załączam pod 2).

(Jeżeli zastaw polega na hipotece) Dokument zastawny w przepisanej formie wystawiony dołączony zostanie po uwiadomieniu podpisanego, że ofiarowana hipoteka została uznana przez Prokuratorję Generalną Rzeczypospolitej Polskiej i Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) za odpowiednią.

. . . .
data

. . . .
podpis

Wzór Nr. II.

LIST GWARANCYJNY

. . . . jako przedsiębiorca hurtowni tytoniowej w . . . . otrzymuje na kredyt, z Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych zapasy artykułów monopolowych do wartości maksymalnej . . . . z tem, iż każdorazową cenę kupna za artykuły monopolowe obowiązany jest zapłacić Zarządowi Polskiego Monopolu Tytoniowego do dni 21 (dwudziestu jeden) licząc od dnia następnego po dniu uskutecznienia poboru. W razie rozwiązania stosunku umownego (cofnięcia koncesji) zalegająca kwota staje się płatną natychmiast.

Podpisani (nazwiska i imiona osób wystawiających list gwarancyjny) jako wykazani (wymienić formalną podstawę legitymacji prawnej tych osób, jak statut instytucji, rejestr handlowy, pełnomocnictwo i t. p.) zastępcy (ewentualnie pełnomocnicy i t. d.) . . . . (wymienić firmę instytucji gwarantującej), oświadczamy niniejszem imieniem tejże (tegoż), iż . . . . (wymienić firmę instytucji gwarantującej) przyjmuje wobec Skarbu Państwa do wysokości sumy . . . . solidarną poręką za należytą i terminową zapłatę wszelkich kwot z wszelkiemi należytościami ubocznemi, jak procentami — procentami zwłoki, karami konwencjonalnemi, kosztami sądowemi i t. p. do których uiszczenia . . . . (wymienić zobowiązanego) . . . . z tytułu niezapłaconej przezeń ceny kupna za każdorazowy pobór wyrobów tytoniowych do maksymalnej kwoty . . . . każdocześnie będzie zobowiązany i zobowiązuje się dłużne z tego tytułu kwoty na żądanie . . . . wpłacić, w ciągu . . . . dni do Kasy . . . . (firma instytucji gwarantującej) zrzeka się prawa uprzedniego pozywania przez Skarb Państwa . . . . (wymienić osobę, której udzielono kredytu) i rozstrząsania jego (jej) majątku, nie mniej prawa żądania rozdzielenia skargi między kilku ręczycieli, o ile by takie prawo bez tego jemu (jej) służyło. Zwolnienie przez Skarb Państwa istniejących możliwie już obecnie lub mogących powstać w przyszłości innych zabezpieczeń dla poręczonego niniejszem zobowiązania . . . . (jak praw zastawu, przywilejów, hipoteki, poręki i t. p.) nie będzie uzasadniało dla . . . . (firma instytucji gwarancyjnej) ani zwolnienia z poręki, ani jakichkolwiekbądź zarzutów lub roszczeń. Dla rostrzygania wszelkich sporów, mogących wyniknąć z niniejszego poręczenia, — będą wyłącznie kompetentne Sądy rzeczowo właściwe w siedzibie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej w . . . . (względnie Oddziału Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej w . . . .).

Data i podpisy — pod stampilją stemplową.

Klauzula uwierzytelniająca podpisy.

Wzór Nr. III.

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu . . . . (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) jako przedsiębiorcy hurtowni tytoniowej w . . . . udzielono rozporządzeniem Izby Skarbowej (Dyrekcji Okręgu Skarbowego, Wydziału Skarbowego) w . . . . z dnia . . . . L. . . .

kredyt na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w . . . . aż do kwoty . . . . mk., słownie . . . . marek pod istniejącymi na ten wypadek lub w przyszłości przez władze skarbowe oznaczyć się mającymi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany daje więc niniejszem Skarbowi Państwa w zastaw na zabezpieczenie wspomnianego kredytu aż do kwoty . . . . mk., słownie . . . . marek, wraz z 6% odsetkami zwłoki i wszelkimi kosztami ściągnięcia . . . . (dokładne oznaczenie papierów wartościowych według wszelkich ich znamion) . . . .

które celem uzyskania prawa zastawu, złożono . . . . (oznaczenie kasy).

Podpisany oświadcza dalej, że zgadza się z tem, aby w razie niezapłacenia w przepisanym terminie powyższej kwoty wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami Skarb Państwa bez dalszych kroków był uprawniony, szczególnie bez jakiejkolwiek sądowej interwencji, sprzedać podane wyżej papiery wartościowe według kursu giełdowego, a z uzyskanej ceny zaspokoić zaległości wraz z wszelkiemi ubocznemi należytościami. We wszystkch sprawach prawnych, które nie należą według ustawy pod wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmiotowo właściwe, znajdujące się w siedzibe Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w . . . .

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

. . . .
Podpis

. . . .
(data)

Notarjalna klauzula zawierzytelniająca.
. . . .

Wzór Nr. IV (dla całego obszaru Państwa bez Kongresówki).

DOKUMENT ZASTAWU.

Podpisanemu . . . . (nazwisko, charakter, miejsce zamieszkania) jako przedsiębiorcy hurtowni tytoniowej w . . . . udzielono rozporządzeniem Izby Skarbowej (Dyrekcji Okręgu Skarbowego, Wydziału Skarbowego) w . . . . z dnia . . . . L. . . . , . kredyt na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w . . . . aż do kwoty . . . . mk., słownie . . . . marek pod istniejącymi na ten wypadek lub w przyszłości przez władze skarbowe oznaczyć się mającymi warunkami i zastrzeżeniami.

Podpisany jest obowiązany złożyć zabezpieczenie tego kredytu.

Podpisany . . . . ustanawia więc niniejszym na zabezpieczenie wspomnianego kredytu aż do kwoty . . . . mk., słowami . . . . marek wraz z 6% zwłoki od tej kwoty i wszelkimi kosztami ściągnięcia . . . . (dokładne oznaczenie hipoteki realności) jako hipotekę i udziela swego pozwolenia, aby na oznaczonej właśnie realności mogło być wprost zaintabulowane dla Skarbu Państwa bezwarunkowe prawo zastawu dla zabezpieczenia kwoty . . . . mk. wraz z 6% odsetkami zwłoki i kosztami ściągnięcia do najwyższej kwoty . . . . marek.

(O ile zastaw hipoteczny ustanawia osoba trzecia, należy umieścić dodatek, iż osoba ta niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej, przyjmuje na siebie osobistą odpowiedzialność solidarną z całego swego majątku).

We wszystkich sporach prawnych, które nie należą według ustawy pod wyłączny sąd, będą w I instancji wyłącznie kompetentnymi sądy przedmiotowo-właściwe znajdujące się w siedzibie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w . . . .

W dowód czego uwierzytelniony podpis.

Data . . . .
Podpis

Notarjalna klauzula zawierzytelniająca.
. . . .

Wzór Nr. V (dla terenu b. Kongresówki).

SKRYPT DŁUŻNY.

Niżej podpisany, jako przedsiębiorca hurtowni tytoniowej w . . . . w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia *22* listopada 1923 r. w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych w Państwowych

Magazynach wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006), otrzymuje w dniu . . . . z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w . . . . wyroby tytoniowe wartości . . . . mk., kwituje z odbioru waluty w towarach otrzymanej i zobowiązuje się zwrócić takową w gotowiźnie w sumie . . . . mk., słowami . . . .
marek, najpóźniej 21 dnia, licząc od dnia następnego po dniu pobrania kredytowanego towaru.

W razie odwołania kredytu w myśl § 2 wyżej powołanego Rozporządzenia Ministra Skarbu, suma będąca przedmiotem niniejszego zobowiązania staje się wymagalną natychmiast.

. . . .
data podpis

. . . .
Notarjalna klauzula zawierzytelniająca.

Wzór Nr. VIa (dla całego terytorjum Państwa z wyjątkiem b. Kongresówki).
(promesa)

L. . . . .

Data . . . .

Do

P. . . . .
zawiadowcy hurtowni tytoniowej
w . . . .

Na prośbę Pana z dnia . . . . 192 . . . i na podstawie Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006) oraz orzeczenia Ministra Skarbu, Departamentu Kredytowego z dnia . . . . L. . . . . (względnie przy hipotece oraz orzeczenia Prokuratorji Generalnej R. P. z dnia . . . . L. . . . .) otwiera się Panu z dniem dzisiejszym kredyt bieżący na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w . . . . aż do kwoty . . . . . . mk., słowami . . . . marek na następujących warunkach:

1) Każdorazowo pokredytowane przy poszczególnych poborach wyrobów tytoniowych kwoty, winny być spłacone najpóźniej w przeciągu 21 dni, licząc od dnia następującego po dniu dokonanego poboru. W wypadku, gdy na dzień płatności wypada niedziela lub święto, winien Pan spłacić pokredytowaną kwotę w dniu poprzedzającym. Z dokonanej w powyższym terminie spłaty kredytu, która winna nastąpić czekiem P. K. O. na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, obowiązany Pan jest wykazać się w Państwowym Magazynie wyrobów tytoniowych w . . . . najpóźniej do 2 dni po dniu zapadłości pokredytowanych kwot.

2) Przy drugim poborze i następnych będzie Pan mógł korzystać z niniejszem otwartego Panu kredytu tylko pod warunkiem całkowitej spłaty poprzednio pokredytowanych kwot.

3) Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa dołączony do powołanej na wstępie prośby Pańskiej list gwarancyjny . . . . (wymienić osobę gwarantującą) z daty . . . . Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług ściągnąć po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo pokredytowanych kwot bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania Pana wprost od powyższej instytucji poręczającej.

(albo przy papierach wartościowych). Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa w zastaw dołączone do powołanej na wstępie prośby Pańskiej papiery wartościowe (wymienić je) Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo pokredytowanych kwot ściągnąć bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania Pana przez sprzedaż tych papierów wartościowych po każdoczesnym kursie giełdowym.

(albo przy hipotece): Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa ofiarowaną pismem Pana na wstępie cytowanem na zastaw hipoteczny realność . . . . (wymienić dokładnie). Izba Skarbowa, Dyrekcja Okręgu Skarbowego (Wydział Skarbowy) wzywa Pana za zwrotem odnośnego wyciągu hipotecznego aby Pan wystawił w przepisanej formie dokument zastawu, postarał się własnym kosztem o hipoteczny wpis prawa zastawu na rzecz Skarbu Państwa i przedłożył Izbie Skarbowej Dyrekcji Okręgu Skarbowego (Wydziałowi Skarbowemu) uchwałę hipoteczną wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej, wykazującym wpis prawa zastawu, oraz wspomnianym tu notarjalnie sporządzonym dokumentem zastawu.

(Jeżeli na realności, danej w zastaw znajdują się budynki, należy dodać następujący ustęp: Załączoną do cytowanego na wstępie pisma Pana polisę asekuracyjną przyjmuje się do wiadomości. W przyszłości winien Pan wykazywać się w Izbie Skarbowej, w Dyrekcji Okręgu Skarbowego

(Wydziale Skarbowym) najpóźniej w lutym każdego roku z uiszczenia rocznych rat asekuracyjnych).

4) Pan .... zgadza się, aby obliczenie każdorazowego długu Pana uskutecznione przez Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, na zasadzie odnośnych zamówień kredytowych, stanowiło dowód zupełny wierzytelności Skarbu Państwa i zrzeka się prawa podnoszenia przeciw temu obliczeniu jakichkolwiek zarzutów.

5) Kredyt niniejszem Panu otwarty, może być odwołany każdego czasu bez podania powodów. W razie usunięcia Pana, względnie wypowiedzenia Panu przedsiębiorstwa, zostaje temsamem odwołany kredyt.

6) Promesa niniejsza gaśnie sama przez się z upływem czasu na który opiewa przedłożone przez Pana zabezpieczenie, o ile termin jego nie zostanie przed jego upływem przedłużony, oraz w razie niezastosowania się przez Pana do warunków niniejszej promesy.

7) O ile Pan z niniejszej promesy zamierza korzystać, winien Pan w terminie do dnia .... pod rygorem nieważności tej promesy, przedłożyć Izbie Skarbowej, (Dyrekcji Okręgu Skarbowego, Wydziałowi Skarbowemu) na załączonym tu odpisie niniejszego pisma, oświadczenie pisemne, że Pan treść niniejszego pisma przyjmuje do wiadomości i zgody (przy hipotece dodatek), oraz wykazać się dokonaniem przepisanych pismem niniejszem formalności (przedłożyć odnośne dokumenty. Przy papierach wartościawych dokument zastawu wystawiony wedle wzoru Nr. 111).

....

podpis.

Wzór Nr. VI-b (dla b. Kongresówki).
(promesa).

Do

P. ....

zawiadowcy hurtowni tytoniowej

w ....

Na prośbę Pana z dnia .... 192 . . . i na podstawie Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006) oraz orzeczenia Ministra Skarbu, Departamentu Kredytowego z dnia .... L. .... (względnie przy hipotece oraz orzeczenia Prokuratorji Generalnej R. P. z dnia .... L. ....) otwiera się Panu z dniem dzisiejszym kredyt bieżący na pobór wyrobów tytoniowych z Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych w .... aż do kwoty ..... mk., słowami .... marek na następujących warunkach:

1) Każdorazowo pokredytowane przy poszczególnych poborach wyrobow tytoniowych kwoty, winny być spłacone najpóźniej w przeciągu 21 dni, licząc od dnia następującego po dniu dokonanego poboru. W wypadku, gdy na dzień płatności wypada niedziela lub święto, winien Pan spłacić pokredytowaną kwotę w dniu poprzedzającym. Z dokonanej w powyższym terminie spłaty kredytu, która winna nastąpić czekiem P. K. O. na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, obowiązany Pan jest wykazać się w Państwowym Magazynie wyrobów tytoniowych w .... najpózniej do 2 dni po dniu zapadłości pokredytowanych kwot.

2) Przy drugim poborze i następnych będzie Pan mógł korzystać z niniejszem otwartego Panu kredytu tylko pod warunkiem całkowitej spłaty poprzednio pokredytowanych kwot.

3) Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa dołączony do powołanej na wstępie prośby Pańskiej list gwarancyjny ...., (wymienić osobę gwarantującą) z daty .... Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług ściągnąć po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo pokredytowanych kwot bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania Pana wprost od powyższej instytucji poręczającej.

(albo przy papierach wartościowych). Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa w zastaw dołączone do powołanej na wstępie prośby Pańskiej papiery wartościowe (wymienić je) Skarb Państwa uprawniony jest każdego czasu ustalony przez Skarb Państwa dług po bezskutecznym upływie terminu płatności każdorazowo pokredytowanych kwot ściągnąć bez sądowej interwencji i bez dalszego wzywania Pana przez sprzedaż tych papierów wartościowych po każdoczesnym kursie giełdowym.

(albo przy hipotece): Na zabezpieczenie przyznanego Panu niniejszem kredytu przyjmuje Skarb Państwa na podstawie przeprowadzonego przez podpisaną Izbę Skarbową oszacowania ofiarowaną cytowanem na wstępie pismem Pana na ewikcję hipoteczną realność ...., (wymienić dokładnie) Izba Skarbowa wzywa Pana za zwrotem odnośnego wyciągu hipotecznego

aby Pan zeznał odpowiedni zapis ewikcji hipotecznej, który winien być sporządzony drogą aktu notarjalnego w właściwej księdze hipotecznej. W zapisie tym winno być zaznaczone, że ewikcja zapisuje się na zabezpieczenie udzielonego Panu przez Izbę Skarbową kredytu oraz na zabezpieczenie prawa Skarbu Państwa do żądania zapłaty pokredytowanych wyrobów tytoniowych wraz z odsetkami zwłoki, kosztami i nieuprzywilejowanemi procentami w kwocie, która winna być liczebnie oznaczona (20% wartości udzielonego kredytu) z tem, że ewikcja ulegnie wykreśleniu z wykazu hipotecznego na jednostronny wniosek zapisującego, po złożeniu zaświadczenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, zezwalającego na to wykreślenie. Wreszcie w zapisie tym winien Pan upoważnić Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego do zamiany na jednostronny jej wniosek, zapisanej ewikcji na czysty wpis sumy, równej wartości zaprodukowanych dokumentów.

(NB. Gdyby kaucja wpisaną była przez osobę trzecią, winna Izba Skarbowa zażądać, aby w zapisie wyraźnie zaznaczono, że osoba ta niezależnie od odpowiedzialności hipotecznej, przyjmuje na siebie osobistą odpowiedzialność solidarną z całego swego majątku).

Przy akcie należy zaprojektować do wykazu hipotecznego odnośnej nieruchomości treść według następującego wzoru:

„Suma . . . . w formie kaucji zapisaną została na rzecz Skarbu Państwa do rozporządzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, na pewność zapłaty ekwiwalentu wyrobów tytoniowych, pokredytowanych . . . . (wymienić imię i nazwisko hurtownika) w Państwowym Magazynie wyrobów tytoniowych wraz z odsetkami zwłoki i kosztami z tem, że do sumy powyższej odnoszą się rygory, zapisane w dziale III Wykazu Hipotecznego".

Następnie winien Pan postarać się własnym kosztem o hipoteczny wpis powyższej ewikcji na rzecz Skarbu Państwa i przedłożyć wymienionemu wyżej Magazynowi wyrobów tytoniowych uchwałę hipoteczną wraz z uzupełnionym wyciągiem z księgi gruntowej, wykazującym wpis ewikcji, oraz wspomnianym zapisem ewikcji.

Niezależnie od powyższego zapisu ewikcji hipotecznej winien Pan będzie przy każdym poborze wyrobów tytoniowych zeznać i wręczyć odpowiedni skrypt dłużny, wystawiony wedle przepisanego wzoru (wzór Nr. V).

(Jeżeli na realności, danej w zastaw znajdują się budynki, należy dodać następujący ustęp. Załączoną do cytowanego na wstępie pisma Pana polisę asekuracyjną przyjmuje się do wiadomości. W przyszłości winien Pan wykazywać się w Izbie Skarbowej, Dyrekcji Okręgu Skarbowego (Wydziale Skarbowym) najpóźniej w lutym każdego roku z uiszczenia rocznych rat asekuracyjnych).

4) Pan . . . . , , zgadza się, aby obliczenie każdorazowego długu Pana uskutecznione przez Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) względnie Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w Warszawie, na zasadzie odnośnych zamówień kredytowych, stanowiło dowód zupełny wierzytelności Skarbu Państwa i zrzeka się prawa podnoszenia przeciw temu obliczeniu jakichkolwiek zarzutów.

5) Kredyt niniejszem Panu otwarty, może być odwołany każdego czasu bez podania powodów. W razie usunięcia Pana, względnie wypowiedzenia Panu przedsiębiorstwa, zostaje temsamem odwołany kredyt.

6) Promesa niniejsza gaśnie sama przez się z upływem czasu na który opiewa przedłożone przez Pana zabezpieczenie, o ile termin jego nie zostanie przed jego upływem przedłużony, oraz w razie niezastosowania się przez Pana do warunków niniejszej promesy.

7) O ile Pan z niniejszej promesy zamierza korzystać, winien Pan w terminie do dnia . . . . pod rygorem nieważności tej promesy, przedłożyć Izbie Skarbowej, (Dyrekcji Okręgu Skarbowego, Wydziałowi Skarbowemu) na załączonym tu odpisie niniejszego pisma, oświadczenie pisemne, że Pan treść niniejszego pisma przyjmuje do wiadomości i zgody (przy hipotece dodatek), oraz wykazać się z dokonania przepisanych pismem niniejszem formalności (przedłożyć odnośne dokumenty. Przy papierach wartościowych dokument zastawu wystawiony wedle wzoru Nr. III).

. . . .

podpis.

Wzór Nr. VII.

L: . . . . .

I

Data . . . .

Do

Państwowego Magazynu wyrobów tytoniowych

w . . . .

Na zasadzie Rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 listopada 1923 r. w przedmiocie przyznawania rejonowym hurtownikom tytoniowym kredytów na pobór wyrobów tytoniowych

z Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1006), oraz wobec wypełnienia warunków promesy z dnia . . . . L: . . . . której odpis się załącza, Izba Skarbowa (Dyrekcja Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) upoważnia Magazyn do udzielania p. . . . . zawiadowcy hurtowni tytoniowej w . . . . bieżącego kredytu na pobór wyrobów tytoniowych w tamtejszym Magazynie aż do kwoty . . . . mk., słowami . . . . marek na zasadach ustalonych rozporządzeniem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia . . . . L: . . . . O powyższem zawiadamia się równocześnie pomienionego zawiadowcę hurtowni.

(Dla terytorjum b. Kongresówki: Przypomina się, że przy *każdym* kredytowanym poborze wyrobów tytoniowych, obowiązany jest hurtownik przedłożyć osobny odpowiedni skrypt dłużny (wzór Nr. V) notarjalnie zawerzytelniony, który należy *jaknajstaranniej przechowywać,* jako dowód długu dla zapisu ewikcji hipotecznej).

. . . .

podpis

II

(na odpisie I-ej bez załącznika)

P . . . .

zawiadowy hurtowni

w . . . .

na pismo Pana z dnia . . . . (mowa jest o piśmie zawiadamiającem Izbę Skarbową (Dyrekcję Okręgu Skarbowego, Wydział Skarbowy) o przyjęciu do wiadomości postanowień promesy, względnie o wykonanie przepisanych formalności) udziela się do wiadomości.

. . . .

podpis

III

(na odpisie I-ej i załącznika)

Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowgo

Wydziałowi Rachunkowo-Budżetowemu

w Warszawie

do wiadomości.

52

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU.

z dnia 14 grudnia 1923 r.

o zmianie cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych tak państwowych, jak i prywatnych fabryk.

Na mocy art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r., o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 47, poz. 409), zarządza się co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 18 grudnia 1923 r., ustanawia się następujący cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w państwowych fabrykach:

I. Cygara:

Havana	Mk. 270.000 za 1 sztukę
Belweder	„ 220 000 „ „ „
Wawel	„ 185.000 „ „ „
Brytanica	„ 170.000 „ „ „
Trabuco	„ 160.000 „ „ „
Kuba	„ 130.000 „ „ „
Portorico	„ 87.000 „ „ „
Mieszane zagraniczne . .	„ 85.000 „ „ „
Brazyl Virginia	„ 75.000 „ „ „
Cigarillos	„ 65.000 „ „ „

II. Papierosy:

Sfinks	Mk. 50.000	za 1 sztukę
Dames	„ 45.000	„ „ „
Kalif	„ 40.000	„ „ „
Egipskie	„ 30 000	„ „ „
Klub	„ 20.000	„ „ „
Sejmowe	„ 20.000	„ „ „
Prezydent	„ 20.000	„ „ „
Damskie	„ 20.000	„ „ „
Farys	„ 16.000	„ „ „
Pogoń	„ 17.000	„ „ „
Sport	„ 17.000	„ „ „
Warszawskie	„ 17.000	„ „ „
Wisła	„ 14.000	„ „ „
Wanda	„ 9.500	„ „ „
Cow-Boy	„ 9.500	„ „ „
Yankes	„ 9.500	„ „ „

III. Tytonie do papierosów:

Kir	Mk. 35.000.000	za 1 kg.
Ksanti	„ 32.500.000	„ „ „
Najprzedn. sułtański	„ 30.000 000	„ „ „
„ macedoński	„ 27.500.000	„ „ „
„ turecki	„ 22.000 000	„ „ „
Przedni turecki	„ 19.000.000	„ „ „
Średni turecki	„ 15.000.000	„ „ „
Kresowy	„ 11.000.000	„ „ „

IV. Tytonie do fajki:

Przedni fajkowy — mk. 7.000.000 za 1 kg.
Średni fajkowy — mk. 5.000.000 za 1 kg.

§ 2. Począwszy od dnia 18 grudnia 1923 r., ustanawia się następujący cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w prywatnych fabrykach:

I. Cygara:

Gatunek luksusowy A	Mk. 290.000	za 1 sztukę
„ luksusowy B	„ 240.000	„ „ „
„ najprzedniejszy A	„ 190.000	„ „ „
„ „ B	„ 150.000	„ „ „
„ przedni A	„ 100.000	„ „ „
„ przedni B	„ 85.000	„ „ „
„ średni A	„ 70 000	„ „ „

II. Cygaretki:

Gatunek: przedni	Mk. 47 000	za 1 sztukę
„ średni	„ 35.000	„ „ „

III. Papierosy:

Gatunek: luksusowy A bez ustnika	Mk. 36.000	za 1 szt.
„ „ A z ustnikiem	„ 28.000	„ „ „
„ luksusowy B bez ustnika	„ 30.000	„ „ „
„ „ B z ustnikiem	„ 22.000	„ „ „
„ najprzedniejszy A	„ 20.000	„ „ „
„ „ B	„ 17.000	„ „ „
„ przedni A	„ 14.000	„ „ „
„ przedni B	„ 13 000	„ „ „
„ średni A	„ 10 000	„ „ „

IV. Tytonie:

Gatunek: luksusowy	Mk. 28.000.000	za 1 kg.
„ najprzedniejszy	„ 22 000.000	„ „ „
„ przedni	„ 18.000 000	„ „ „
„ średni A	„ 12 000.000	„ „ „
„ średni B (fajkowy)	„ 7.000.000	„ „ „
„ średni C (fajkowy)	„ 5 600.000	„ „ „

V. Tytoń do żucia — mk. 7.000.000 za 1 kg.

VI. Machorka — mk. 5.600.000 za 1 kg.

VII. Tabaka do zażywania:

Gatunek: przedni	Mk. 3.000.000	za 1 kg.
„ średni	„ 1.750.000	„ „ „

§ 3. Zapasy wyrobów tytoniowych oklejonych opaskami monopolowemi, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą na składzie w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych, tudzież w fabrycznych składach tychże fabryk, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu w wysokości różnicy między dotychczasową a nową ceną opasek monopolowych.

Takiemu samemu opodatkowaniu podlegają zapasy opasek monopolowych w prywatnych fabrykach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 18 grudnia 1923 roku.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. Rz. P. z d. 18.XII 1923 r., Nr. 130, p. 1059).

53.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 grudnia 1923 r.

w przedmiocie uzupełnienia warunków pod jakiemi zezwala się prywatnym fabrykantom wyrobów tytoniowych na dalszą produkcję tychże wyrobów.

Na podstawie artykułu 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409), uzupełniając rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 165) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele prywatnych fabryk wyrobów tytoniowych, którzy w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 142) i z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 165) otrzymali dokumenty koncesyjne, uprawniające ich do dalszej produkcji, tracą koncesje, jeżeli fabryki ich w ciągu dwu miesięcy z rzędu znajdują się w stanie nieczynnym. W wypadkach tych winny kompetentne władze skarbowe odnośne dokumenta koncesyjne natychmiast ściągnąć.

Na wyjątki od tej zasady zezwalać może tylko Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, jeśli zostanie udowodnionem, że przerwę w ruchu fabryki spowodowały wypadki niezależne od fabrykanta, jak strajki robotnicze i t. p.

§ 2. Za czynne będą uważane te fabryki, których produkcja w ciągu miesiąca wyniesie conajmniej 10% (dziesięć procent) przeciętnej produkcji miesięcznej.

Przez przeciętną produkcję miesięczną należy rozumieć dwunastą część ogólnej ilości kilogramów surowca tytoniowego, przerobionego na gotowe wyroby w ciągu roku 1923.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1080).

54.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1923 r.

o zmianie cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych tak państwowych jak i prywatnych fabryk.

Na mocy ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r., o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47 z 1922 r. poz. 409 art. 17), zarządza się co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 27 grudnia 1923 r., ustanawia się następujący cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w państwowych fabrykach:

I. Cygara.

Havana	Mk. 420.000	za 1 szt.
Belweder	„ 340.000	„ „ „
Wawel	„ 290.000	„ „ „
Brytanica	„ 265.000	„ „ „
Trabuco	„ 250.000	„ „ „
Kuba	„ 200.000	„ „ „
Portorico	„ 135.000	„ „ „
Mieszane zagraniczne	„ 130 000	„ „ „
Brazyl Virginia	„ 115.000	„ „ „
Cigarillos	„ 100.000	„ „ „

II. Papierosy.

Sfinks	Mk. 70.000	za 1 sztukę
Dames	„ 60.000	„ „ „
Kalif	„ 55 000	„ „ „
Egipskie	„ 45.000	„ „ „
Klub	„ 30.000	„ „ „
Sejmowe	„ 30.000	„ „ „
Prezydent	„ 30.000	„ „ „
Damskie	„ 30.000	„ „ „
Farys	„ 25.000	„ „ „
Pogoń	„ 27.000	„ „ „
Sport	„ 27.000	„ „ „
Warszawskie	„ 27.000	„ „ „
Wisła	„ 22.000	„ „ „
Wanda	„ 14.000	„ „ „
Cow-Boy	„ 14 000	„ „ „
Yankes	„ 14.000	„ „ „

III. Tytonie do papierosów.

Kir	Mk. 55.000.000	za 1 klg.
Ksanti	„ 51.000 000	„ „ „
Najprzedn. sułtański	„ 45 000.000	„ „ „
„ macedoński	„ 42 000 000	„ „ „
„ turecki	„ 34.000 000	„ „ „
Przedni turecki	„ 28.000.000	„ „ „
Średni turecki	„ 24 000.000	„ „ „
Kresowy	„ 17.000.000	„ „ „

IV. Tytonie do fajki:

Przedni fajkowy — mk. 11.000.000 za 1 kg.
Zwyczajny fajkowy — 7.000.000 za 1 kg.

§ 2. Począwszy od dnia 27 grudnia 1923 r., ustanawia się następujący cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych, wyprodukowanych w prywatnych fabrykach:

I. Cygara.

Gatunek:	luksusowy A	Mk. 450 000	za 1 szt.
„	„ B	„ 370 000	„ „ „
„	najprzedniejszy A	„ 290.000	„ „ „
„	„ B	„ 230.000	„ „ „
„	przedni A	„ 150.000	„ „ „
„	„ B	„ 130.000	„ „ „
„	średni A	„ 110.000	„ „ „

II. Cygaretki:

Gatunek:	przedni	Mk. 70 000	za 1 szt.
„	średni	„ 55 000	„ „ „

III. Papierosy:

Gatunek:	luksusowy A bez ustnika	Mk. 60.000	za 1 szt.
„	„ A z ustnikiem	„ 50.000	„ „ „
„	„ B bez ustnika	„ 48.000	„ „ „
„	„ B z ustnikiem	„ 35.000	„ „ „
„	najprzedniejszy A	„ 32.000	„ „ „
„	„ B	„ 27.000	„ „ „
„	przedni A	„ 22.000	„ „ „
„	„ B	„ 21.250	„ „ „
„	średni A	„ 16.000	„ „ „

IV. Tytonie:

Gatunek:	luksusowy	Mk. 45.000.000	za 1 kg.
„	najprzedniejszy	„ 34.000 000	„ „ „
„	przedni	„ 28.000.000	„ „ „
„	średni A	„ 19.000 000	„ „ „
„	„ B (fajkowy)	„ 11 000.000	„ „ „
„	„ C (fajkowy)	„ 8.000.000	„ „ „

V. Tytoń do żucia — mk. 11.000.000 za 1 kg.

VI. Machorka — mk. 8.700.000 za 1 kg.

VII. Tabaka do zażywania:

Gatunek:	przedni	Mk. 4 600.000	za 1 kg.
„	średni	„ 2.700.000	„ „ „

§ 3. Zapasy wyrobów tytoniowych oklejonych opaskami monopolowemi, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą na składzie w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych, tudzież w fabrycznych składach tychże fabryk, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu w wysokości różnicy między dotychczasową a nową ceną opasek monopolowych.

Takiemu samemu opodatkowaniu podlegają zapasy opasek monopolowych w prywatnych fabrykach.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 27 grudnia 1923 roku.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 22.XII 1923 r., Nr. 132, p. 1084).

55.

OKÓLNIK L: 5388/Pr. 23. D. P. M. T.

o zastosowaniu do spraw monopolu tyt. postanowień rozporządzenia wykonawczego do ustawy waloryzacyjnej.

1) Do wszystkich Izb Skarbowych, Wydział IV oraz do Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego w Katowicach. 2) Do Panów Kierowników Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych. 3) Do wszystkich Dyrekcji Okręgów Skarbowych. 4) Do Panów Dyrektorów (Kierowników) Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych Warszawa, Kowel, Radom, Łódź, Kraków, Monasterzyska.

Przy zastosowaniu w praktyce postanowień rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1923 r. do ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do

obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) należy odnośnie do monopolu tytoniowego, kierować się następującemi wyjaśnieniami:

I. Ustalanie cen wyrobów tytoniowych.

Jak wynika z art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), ceny sprzedażne wyrobów tytoniowych ustanawia Minister Skarbu. Ustawa z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin i t. d. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) prawa powyższego w niczem nie narusza, stąd wynika przeto, że niezależnie od jednorazowego zwaloryzowania cennika wyrobów tytoniowych, a następnie automatycznego przerachowywania go stosownie do fluktuacji kursu franka złotego, Minister Skarbu będzie w możności czynić od czasu do czasu potrzebne korektury cennika za pomocą osobnego zarządzenia.

Pierwszy cennik zwaloryzowany t. j. ustalony w frankach złotych wydany zostanie na dzień 1 stycznia 1924 r. Cennik ten będzie, aż do odwołania, stanowił podstawę do następnego automatycznego przeliczania go *co tydzień,* stosownie do kursu franka złotego i dlatego nosi on nazwę cennika zasadniczego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego sporządzi bezzwłocznie odpowiedni nakład cennika zasadniczego wyrobów tytoniowych tak rządowych, jak i pochodzących z fabryk prywatnych i roześle go władzom skarbowym, które ze swej strony winny bezzwłocznie zaopatrzeć w odpowiednią ilość cenników zasadniczych podwładne im organa, celem rozsprzedaży między koncesjonowanych kupców tytoniowych.

Cenę srzedażną jednego egzemplarza cennika ustanawia się na 10 (dziesięć) centymów złotych, płatnych w markach polskich według kursu franka złotego, obowiązującego dla cen artykułów monopolowych w tym tygodniu, w którym wypada dzień zapłaty za cennik.

W przyszłości winny Izby Skarbowe same zarządzać nakłady druku powyższych cenników, przyczem koszta nakładu będą im refundowane z funduszów monopolu tytoniowego; uzyskane ze sprzedaży cenników kwoty należy bezzwłocznie przelewać na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Prócz powyżej omówionych cenników zasadniczych przygotuje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego nakład cenników „bieżących", różniących się od poprzednich tem, że pionowa rubryka cen następująca po oznaczeniu nazwy, względnie gatunku wyrobu pozostanie niewypełniona.

Cenniki bieżące zostaną również rozesłane władzom skarbowym i za pośrednictwem organów skarbowych rozsprzedane między kupców tytoniowych, przyczem tak co do późniejszych nakładów tego cennika bieżącego, ceny nabycia poszczególnych egzemplarzy i t. p. zastosować należy powyżej wymienione postanowienia co do cennika zasadniczego.

Każdy cennik wyrobów tytoniowych tak rządowych, jak i z fabryk prywatnych, przerachowany odpowiednio z cennika zasadniczego według kursu franka złotego obowiązuje na jeden tydzień t. j. od poniedziałku do niedzieli włącznie, z wyjątkiem pierwszego cennika, który obowiązuje od wtorku do niedzieli (6 stycznia) włącznie.

Ceny bieżące wyrobów tytoniowych obowiązują w markach polskich. Ceny te otrzymuje się przez przeliczenie cennika zasadniczego, ustalonego we frankach złotych, na marki polskie według kursu fr. złot., obowiązującego w danym tygodniu dla cen artykułów monopolowych. Kursem takim jest ogłaszany przez Ministra Skarbu kurs franka złotego, obowiązujący na każdy piątek (giełdowy kurs ze środy). Obowiązujący oficjalnie kurs franka złotego na piątek jest miarodajny dla przeliczania cennika zasadniczego wyrobów tytoniowych na okres tygodniowy od najbliższego poniedziałku do niedzieli włącznie. Okres czasu od piątku do poniedziałku przeznaczony być winien na wszechstronne przygotowanie się do nowego cennika tak organów skarbowych i zarządów państwowych magazynów tytoniowych, jak i kupców i fabrykantów tytoniowych.

Z uwagi na to, że kurs franka złotego dla celów obliczania danin publicznych podawany będzie codziennie przez Ministerstwo Skarbu wszystkim urzędom pocztowym w drodze telegraficznej obowiązane są odnośnie do monopolu tytoniowego:

Zarządy państwowych magazynów tytoniowych wysłać w każdy piątek o godzinie 8-ej rano delegata do przynależnego urzędu pocztowego z odpowiednio przygotowanemi książkami urzędowemi, do których organ pocztowy wpisze im otrzymany dnia tego telegraficznie kurs franka złotego i wpis ten potwierdzi pieczęcią urzędową.

Urzędy Akcyz i Monopolów państwowych i oddziały kontroli skarbowej obowiązane są dowiadywać się codziennie o kursie franka złotego celem stosowania go do wszystkich podatków, będą one zatem posiadały także kurs na piątek, który stosowany być winien do wyrobów tytoniowych.

Oddziały kontroli skarbowej winny bezzwłocznie wywiesić kurs franka złotego na zewnętrznej stronie lokalu urzędowego.

Kupcy tytoniowi i prywatni fabrykanci tytoniowi winni o każdorazowym kursie piątkowym poinformować się na czas bądź w urzędzie pocztowym, bądź też w oddziale kontroli skarbowej.

Natychmiast po poinformowaniu się o kursie piątkowym franka złotego winien każdy kupiec tytoniowy wpisać kurs ten do odpowiedniej rubryki cennika zasadniczego, a następnie przeliczyć wszystkie ceny wyrobów tytoniowych na marki polskie według tegoż kursu i wpisać je czytelnie atramentem w niewypełnioną rubrykę cennika bieżącego, podając nadto w nagłówku od jakiej i do jakiej daty cennik ten obowiązuje. Tak wypełniony cennik bieżący w markach polskich obowiązany jest kupiec tytoniowy wywiesić w swoim lokalu bezzwłocznie, nie później jednak, niż w poniedziałek rano przed otwarciem sklepu, usuwając równocześnie cennik dawny. Obok cennika bieżą-

cego winien kupiec tytoniowy wywiesić w swoim sklepie i trzymać stale cennik zasadniczy z wpisanym każdorażowo kursem franka złotego.

W razie zmiany cennika zasadniczego w drodze osobnego rozporządzenia Ministra Skarbu winni kupcy tytoniowi usunąć na czas cennik zasadniczy dawny i wymienić go na nowy. Rzeczą miejscowych organów skarbowych będzie troszczyć się o to, by w interesie Skarbu Państwa sprzedawcy tytoniowi powiadomieni zostali na czas o każdej ewentualnej zmianie cennika zasadniczego.

Przy przeliczaniu cen wyrobów tytoniowych podanych we frankach złotych, na marki polskie według obowiązującego kursu piątkowego wolno sprzedawcom tytoniowym zaokrąglać należytości w markach polskch poniżej 1.000 mk do pełnych 500 (pięćset) marek, licząc w górę. Dla ilustracji podaje się przykład:

Przypuśćmy, że 1 pudełko — 20 sztuk papierosów gatunku przedniego A, kosztuje 41 centymów złotych. Przy kursie franka złotego — 1.210.000 marek polskich (przykładowo!), wspomniane pudełko papierosów kosztuje 496.100 marek polskich. Sprzedawcy wolno zaokrąglić na 496.500 marek.

II. *Pobór opasek monopolowych dla oklejenia wyrobów tytoniowych.*

Waloryzacja danin publicznych obejmuje oczywiście także waloryzację opłaty monopolowej, ściąganej od wyrobów tytoniowych w postaci opasek monopolowych. Te ostatnie wykupywać się będzie i nadal za gotówkę w kasach skarbowych, o ile prywatny fabrykant wyrobów tytoniowych nie korzysta z przyznanego mu ewentualnie kredytu na opaski monopolowe.

Ceny opasek monopolowych stoją w tym samym stosunku procentowym do cen sprzedaży detalicznej wyrobów tytoniowych, jak dotychczas, a mianowicie wynoszą one przy papierosach wszystkich gatunków, przy tytoniach gatunków średni A, średni B i średni C i przy machorce 50% ceny detalicznej sprzedaży tychże wyrobów, przy tytoniach wyższych gatunków 55%, przy cygarach, cygaretkach, tabace do zażywania i tytoniu do żucia 30% ceny jak wyżej.

Wobec ustalenia z dniem 1 stycznia 1924 r. zaasdniczego cennika wyrobów tytoniowych w frankach złotych utrwala się temsamem ceny opasek monopolowych również w frankach złotych, biorąc za podstawę obliczenia powyżej podany stosunek, procentowy. Jeżeli np. 1 cygaro gatunku luksusowego A kosztuje (przykładowo!) 50 centymów złotych, czyli 100 cygar = 50 franków złotych, to 1 opaska monopolowa na tych 100 cygarach kosztuje (bez zwrotu kosztów nakładu) 30% z 50 franków złotych = 15 franków złotych. Fabrykant wyrobów tytoniowych wykupujący powyższą opaskę w kasie Skarbowej płaci za nią 15 franków złotych w markach polskich, według kursu tegoż franka, obowiązującego w danym tygodniu dla ceny artykułów monopolowych.

Innemi słowy: począwszy od 1 stycznia 1924 ceny opasek monopolowych wyrażają się w frankach złotych i obliczają z cennika zasadniczego wyrobów tytoniowych przy zachowaniu dotychczasowego stosunku procentowego.

Wyrachowane w ten sposób ceny opasek monopolowych pozostają w mocy tak długo, jak długo nie zostanie zmieniony cennik zasadniczy w drodze osobnego rozporządzenia Ministra Skarbu.

Płatne są opaski monopolowe w markach polskich nie według kursu dnia zapłaty, jak przy podatkach, lecz według tego kursu franka złotego, jaki obowiązuje w danym *tygodniu* dla cen artykułów monopolowych.

III. *Badanie zapasów i dopłaty (inwentaryzacja).*

Z waloryzacji cen wyrobów tytoniowych oraz cen opasek monopolowych wynika, że na przyszłość odpada w zupełności praktykowane dotychczas przed każdą zmianą cennika wyrobów tytoniowych badanie zapasów opasek monopolowych i wyrobów gotowych oklejonych opaskami w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych i w składach fabrycznych tychże fabryk. Żadna dopłata do cen opasek monopolowych nie należy się, albowiem zapłacono za nie już po kursie franka złotego.

Natomiast obowiązkowo przeprowadzić należy inwentaryzację zapasów opasek monopolowych i gotowych wyrobów tytoniowych oklejonych opaskami, znajdujących się w dniu 1 stycznia 1924 r. w prywatnych fabrykach wyrobów tytoniowych i w tychże fabryk składach fabrycznych. Zapasy powyższe podlegają dopłacie należytości monopolowej w wysokości różnicy między dotychczasową ceną opasek monopolowych, a ceną obowiązującą od 1 stycznia 1924 r.

Inwentaryzacja ta i połączona z nią dopłata będzie jednak ostatnią aż do ewentualnej zmiany cennika zasadniczego wyrobów tytoniowych.

Postanowienie powyższe nie narusza oczywiście w niczem praw władzy skarbowej do badania zapasów w fabrykach i składach tak często, jak tego wymagały będą względy kontrolne.

IV. *Udzielanie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych z magazynów rządowych.*

Rozporządzenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 14 grudnia 1923 r. L. 5132 Pr./IV/23, określające sposób udzielania powyższych kredytów, warunki spłaty i t. d. pozostaje nadal w mocy z tą jednakowoż zmianą, że w miejsce kwot wyrażonych tam w markach polskich winne być one wyrażone w frankach złotych według cennika wyrobów tytoniowych ustalonego również w frankach złotych. Pokredytowane sprzedawcom wyroby tytoniowe (w frankach złotych) do maksymalnej kwoty zabezpieczenia w frankach złotych winni sprzedawcy zwracać w ustalonym terminie 21 dni w markach polskich według kursu franka złotego obowiązującego dla sprzedaży wyrobów tytoniowych w tygodniu, w którym spłata kredytu następuje. Zauważa się, że spłata pokredytowanych kwot nastąpić może także przed ustalonym terminem i częściowo. W 2 dni po upływie 21 dniowego terminu spłaty kredytu winni sprzedawcy wykazywać się w Państwowych Magazynach wyrobów tytoniowych dowodem. wzgl. dowodami (o ile spłacał kredyt rata-

mi) P. K. O. na wpłaconą w całości na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w markach polskich pokredytowaną kwotę, przyczem za podstawę obliczenia kursu franka złotego, w którym uiszczony został kredyt, miarodajną będzie data pieczęci pocztowej. Według daty tej pieczęci obliczana winna być wpłata kredytu w markach polskich według kursu franka złotego, miarodajnego w tym dniu dla sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(Przykład: Sprzedawca pobrał wyroby tytoniowe na kredyt do wysokości 3.000 franków złotych. W pierwszym tygodniu, gdy kurs franka na ten tydzień dla wyrobów tytoniowych wynosił 1.000.000 mk., sprzedał trzecią część wyrobów tytoniowych i uzyskaną za nie kwotę 1.000 franków złotych wpłaca w sobotę tego tygodnia w kwocie jednego miljarda mk. W drugim tygodniu, w którym kurs franka złotego dla wyrobów tytoniowych ustanowiony został naprzykład na 1.100.000 mk., sprzedaje dalszą część wyrobów za dalszych 1.000 franków złotych i uzyskaną w ten sposób kwotę wpłaca w sobotę tygodnia w kwocie 1.100.000.000 mk. W trzecim tygodniu postępując w ten sposób, gdy kurs franka złotego ustalono na 1.200.000 mk., wpłaca w sobotę resztującą kwotę 1.000 franków w wysokości 1.200.000.000 mk. Najpóźniej do 2 dni po upływie 21 dniowego terminu spłaty kredytu winien okazać w magazynie powyższe 3 odcinki P. K. O. na dowód, że całą zakredytowaną kwotę 3.000 franków wpłacił w przepisanym terminie w sumie 3.300.000.000 mk.).

Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) Dyrekcje Okręgów Skarbowych winny odpowiednio zmienić przesłane im okólnikiem z dnia 14 grudnia 1923 r. L. 5132/Pr./IV/23, wzory od I do VII. We wzorach tych należy wszędzie, gdzie wyrażoną jest kwota w markach polskich zastąpić ją frankami złotemi z nadmienieniem, że pokredytowana kwota (franki złote) spłacalna będzie w markach polskich według kursu franka złotego, urzędownie ustalonego dla artykułów monopolowych na tydzień, w którym dokonaną zostanie spłata.

Również w podobny sposób zmienione być winny listy gwarancyjne, dokumenty zastawu etc., na które otrzymali już sprzedawcy kredyty na pobór wyrobów tytoniowych.

Wszystkie kredyty zaległe i bieżące niespłacone do dnia 31 grudnia 1923 r. winny być przewaloryzowane na franki złote według kursu miarodajnego dla cen artykułów monopolowych na dniu 1 stycznia 1924 r. i spłacone najpóźniej w dwa tygodnie po upływie pierwotnego dnia płatności danego kredytu w markach polskich po przeliczeniu franków złotych według kursu miarodajnego dla cen monopolowych w tygodniu uskutecznionej wpłaty.

V. Udzielanie kredytów na opaski monopolowe.

Począwszy od 1 styczna 1924 r. mogą być udzielane kredyty na opaski monopolowe jedynie we frankach złotych. Dotychczasowy czterotygodniowy termin płatności tych kredytów pozostaje niezmieniony. Natomiast ulega zmianie stopa procentowa, która dla kredytów zwaloryzowanych wynosić ma 6% pro anno. W razie gdyby dłużnik nie spłacił zakredytowanej sumy w terminie jej płatności winien za czas zwłoki wpłacić 24% odsetek rocznie.

Zakredytowane w frankach złotych kwoty płatne są w terminach płatności w markach polskich według kursu franka złotego, obowiązującego dla cen artykułów monopolowych w tym *tygodniu,* w którym wypada dzień zapłaty kredytu.

Warunki zabezpieczenia kredytu na opaski monopolowe pozostają w dalszym ciągu niezmienione, z tą jedynie różnicą, że tak wpisy hipoteczne, jak i listy gwarancyjne opiewać winny nie na marki polskie, lecz na franki złote, płatne w markach polskich według kursu jak powyżej.

Udzielone fabrykantom wyrobów tytoniowych przed dniem 31 grudnia 1923 r. kredyty na opaski monopolowe przechodzą automatycznie na rok 1924 pod warunkiem przeliczenia ich na franki złote i pod warunkiem przedłożenia władzy skarbowej nowych listów gwarancyjnych, względnie wpisów hipotecznych, opiewających na franki złote.

Zakredytowane fabrykantom przed dniem 1 stycznia 1924 r. kwoty i niespłacone do dnia 31 grudnia 1923 r. winny być przeliczone na franki złote według kursu tegoż franka obowiązującego w dniu 1 stycznia 1924 r.

Kwoty te winien następnie fabrykant zwrócić w terminach ich płatności w markach polskich według kursu franka złotego, obowiązującego dla cen artykułów monopolowych w tym tygodniu, w którym wypada dzień zapłaty powyższej zaległości.

VI. Przystosowanie rachunkowości i kasowości w państwowych fabrykach i magazynach wyrobów tytoniowych do obliczenia wszelkich należności za pobrane gotowe wyroby tytoniowe, opakowania, druki płatne tudzież inne należności.

Zamówienia na wyroby tytoniowe rozróżniamy dwojakie a to: za gotówkę i na kredyt. Tak jedne, jakoteż drugie wypełnia magazyn sprzedaży na podstawie cennika we frankach złotych. Sumę należności zamówienia wyprowadzoną we frankach złotych przemnaża, przy wpłacie gotówką według kursu oznaczonego jak wyżej na marki polskie. Wpłaty uskutecznione w P. K. O. za gotówkę przyjmuje magazyn w markach polskich, natomiast zamówienia na kredyt nie przemnaża na marki polskie według kursu jak wyżej, lecz wciąga do dziennika pomocniczego we frankach złotych, a następnie obciąża R-k dłużników i wierzycieli we frankach złotych. Zamówienia za gotówkę wpisuje do dziennika pomocniczego we frankach złotych i w markach polskich w formie ułamka, którego licznik będzie wyrażał franki złote a mianownik marki polskie, natomiast zamówienia na kredyt tylko we frankach złotych jako licznik, a mianownik oznaczy kreską.

Tak nadpłaty jakoteż niedobory wyprowadza we frankach złotych i następnie obciąża, względnie uznaje r-k dłużników i wierzycieli. Gdyby niedobory, nadpłaty, względnie kredyt pod koniec miesiąca sprawozdawczego nie były wyrównane, natenczas saldo pozostałe przemnaża według kursu obowiązującego w ostatnim tygodniu i do dzien-

nika — główna wpisuje należności w markach polskich.

Z powyższego okazuje się, że r-k Dłużników i Wierzycieli za sprzedaż wyrobów tytoniowych i opakowań prowadzi tylko we frankach złotych, zaś wpłaty na poczet zakredytowanych należności przyjmuje we frankach złotych obliczonych na marki polskie według kursu dnia wpłaty obowiązującego w danym tygodniu.

Zaległości tudzież nadpłaty hurtowników z końcem roku 1923 wyprowadzone na r-k dłużników i wierzycieli należy według kursu obowiązującego w dniu 1 stycznia 1924 r. zamienić na franki złote i przenieść na r-k Dłużników i Wierzycieli.

Dziennik — główna i bilans prowadzi się nadal tylko w markach polskich.

Szczegółowe wyjaśnienia co do księgowania obrotu fabrykatami gotowemi i skrzyniami zostaną w najbliższych dniach podane do wiadomości.

VII. Waloryzacja innych należytości monopolowych.

Osobnemi rozporządzeniami Ministra Skarbu opublikowanemi w Dzienniku Ustaw R. P. wydaje się równocześnie zarządzenia co do unormowania we frankach złotych:

1) należytości za stały dozór skarbowy prywatnych fabryk tytoniowych,

2) należytości za stały dozór skarbowy koncesjonowanych składów liści tytoniowych,

3) należytości kontrolne przy eksporcie wyrobów tytoniowych za granicę,

4) koszta nakładu opasek monopolowych.

Warszawa, dnia 28 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) Głowacki.
Dyrektor Departamentu.

Monopol Loterji.

56.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 5 grudnia 1923 r.

o rozciągnięciu na obszar województwa: śląskiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego, powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego, jak również gmin: białowieskiej, suchopolskiej i masiewskiej województwa białostockiego oraz powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej ustawy z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej.

Art. 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 26 marca 1920 r. w przedmiocie urządzania loterji i założenia Polskiej Państwowej Loterji Klasowej (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 180) rozciąga się na obszar województw: śląskiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego, powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego, jak również gmin: białowieskiej, suchopolskiej i masiewskiej województwa białostockiego oraz powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego Ziemi Wileńskiej.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos.
Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 19.XII 1923 r., Nr. 131, p. 1063).

Przepisy rachunkowe i kasowe.

57.

ROZPORZĄDZENIE IV MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1923 r.

o przyjmowaniu przed terminem płatności podatków zaliczek waloryzacyjnych.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o wprowadzeniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Kasy skarbowe przyjmują wpłaty zaliczek na poszczególne podatki waloryzowane przed terminem ich płatności i obliczają je według kursu franka złotego, obowiązującego dla wpłat danin publicznych w dniu uskutecznienia wpłaty.

§ 2. Na wpłaty zaliczek na podatki kasy wydają specjalne pokwitowania z nową serją i odrębną numeracją. Kwity te oznaczone są napisem „wpłata zaliczki".

Na każdy rodzaj podatków wydaje kasa osobny kwit.

§ 3. Dla zapisywania wpłat zaliczek na podatki kasy skarbowe zakładają specjalne dzienniki pomocnicze na każdy rodzaj podatku oddzielnie i zapisują w nich poszczególne kwoty we frankach złotych i w markach polskich.

§ 4. Wpłacane tytułem zaliczek kwoty zarachowują kasy na odnośne pozycje budżetowe.

§ 5. Urzędy wymiarowe prowadzą ewidencję wpłaconych na poczet podatków zaliczek, a po założeniu ksiąg bierczych przenoszą uiszczenia do tych ksiąg w kwotach zarachowanych przez kasę.

§ 6. W razie, gdyby wpłacona zaliczka przewyższała wymiar właściwego podatku lub gdyby płatnik został zwolniony od tego podatku, nadpłaty zalicza się na poczet podatku tego samego rodzaju w innym okresie lub na inny podatek w tym

samym okresie budżetowym. Zwroty wpłat zaliczek nie mogą być dokonywane.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życe z dniem 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z dn. 23.XII 1923 r. Nr. 133 poz. 1105).

58.

OKÓLNIK L. G. U. K. 5546/W. A. K.

W sprawie obrotów na rachunkach bieżących.

Do wszystkich władz centralnych, Centralnej Kasy Państwowej, Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego) i kas skarbowych.

Postanowienie końcowe ustępu § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14.VIII 1922 r. L: GUK/3238/WAK. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21, Monitor Polski Nr. 201 z 1922r.) zmienia się o tyle że władze i urzędy państwowe, posiadające rachunki bieżące w kasach skarbowych, mają zawiadamiać te kasy osobnymi awizacjami dopiero w razie wystawienia zleceń wypłaty na sumy, przewyższające 100,000.000 mkp., t. j. sto miljonów marek, zamiast 1,000.000 mkp., t. j. jeden miljon marek

W związku z tem doznaje stosownej zmiany także brzmienie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15.II 1923 r. L: GUK/638/WAK. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 4 i Monitor Polski Nr. 45 z 1923).

Warszawa, dnia 10 grudnia 1923 r.

Za Ministra Skarbu
(—) B. Markowski.
Podsekretarz Stanu

59.

OKÓLNIK

w sprawie rachunków bieżących w kasach skarbowych.

Do wszystkich władz centralnych, Centralnej Kasy Państwowej, Izb Skarbowych (Wydziału Skarbowego Województwa Śląskiego) i kas skarbowych.

Postanowienie końcowe ustępu § 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14/VIII.1922 roku L. GUK/3238/WAK. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 21, „Monitor Polski“ Nr. 201 z 1922) zmienia się o tyle, że władze i urzędy państwowe, posiadające rachunki bieżące w kasach skarbowych, mają zawiadomić te kasy osobnemi awizami dopiero w razie wystawienia zleceń wypłaty na sumy, przewyższające 100.000.000 Mk., t. j. sto miljonów marek, zamiast 1.000.000 Mk., t. j. jeden miljon marek.

W związku z tem doznaje stosownej zmiany także brzmienie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15/II.1923 r., L, GUK/638/WAK. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 4 i „Monitor Polski“ Nr. 45 z 1923).

Różne opłaty.

60.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU.

z dnia 1 grudnia 1923 r.

o wprowadzenie opłaty wywozowej od wywozu ziemniaków.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527 i po zasięgnięciu zdania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się opłatę wywozową od:

Poz. tar. cel.:	Nazwa towaru:
5 p. 1	Ziemniaki

§ 2. Opłata wywozowa od ziemniaków będzie pobierana w wysokości 70% zysku wywozowego.

§ 3. Wskutek postanowienia § 1 niniejszego rozporządzenia w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 czerwca 1921 roku w przedmiocie opłat wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 365), zmienionego rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 28 marca 1922 roku o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jaj (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 230), z dnia 23 października 1922 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od wywozu gęsi (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 893), z dnia 27 stycznia 1923 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od cukru (Dz. U. R P. Nr. 11, poz. 74), z dnia 16 maja 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa iglastego nieobrobionego i osiki nieobrobionej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 381, zmienionego rozporządzeniem z dnia 2 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 970), z dnia 7 czerwca 1923 r. o wprowadzniu opłat wywozowych od wywozu prosa, gryki, fasoli, grochu oraz drobiu bitego i żywego (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 457), z dnia 30 sierpnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu otrąb jęczmiennych (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 787) z dnia 29 września 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa liściastego nieobrobionego (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 800) oraz z dnia 31 października 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu mięsa końskiego (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1003) po wyrazach „opłat od wywozu“ dodaje się wyraz „ziemniaków“.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się do tranzakcji zawartych po dniu 31 października 1923 r. i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. z d. 15.XII 1923 r., Nr. 127, p. 1048).

61.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 13 grudnia 1923 r.

o wprowadzeniu ołpat wywozowych od wywozu seradeli, wyki, peluszki i koniczyny.

Na podstawie artykułu 18 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 527) i po zasięgnięciu zdania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się opłaty wywozowe od:

Poz. taryfy celnej:	*Nazwa towaru.*
62 p. 3	Seradela, wyka, peluszka i koniczyna

§ 2. Opłaty wywozowe od seradeli, wyki, peluszki i koniczyny będą pobierane w wysokości 10% zysku wywozowego.

§ 3. Wskutek zarządzenia § 1 niniejszego rozporządzenia w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 czerwca 1921 r. w przedmiocie opłat wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 365) zmienionego rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 28 marca 1922 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jaj (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 230), z dnia 23 października 1922 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od wywozu gęsi (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 893), z dnia 27 stycznia 1923 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od cukru (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 74), z dnia 16 maja 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa iglastego nieobrobionego i osiki nieobrobionej (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 381) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 2 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120, poz. 970), z dnia 7 czerwca 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu prosa, gryki, fasoli, grochu oraz drobiu bitego i żywego (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 457), z dnia 30 sierpnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu otrąb jęczmiennych (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 787), z dnia 29 września 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa liściastego nieobrobionego (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 800) z dnia 31 października 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu mięsa końskiego (Dz. U. R. P. Nr. 124, poz. 1003), z dnia 1 grudnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu ziemniaków (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1048) po wyrazach „opłat od wywozu“ dodaje się wyrazy: „seradeli, wyki, peluszki i koniczyny“.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się do tranzakcji zawartych po dniu 15 listopada 1923 r. i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Szydłowski.

(Dz. U. R. P. z dn. 23.XII 1923 r. Nr. 133 poz. 1104).

Sprawy walutowe.

62.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1923 r.

w przedmiocie wykupienia 6% złotych bonów skarbowych Serji I D.

Na podstawie art. 5 i 8 ustawy z dn. 22 marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 215), zarządza się co następuje:

§ 1. Wypuszczone z dniem 15 czerwca 1923 r. na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 czerwca 1923 r. o powiększeniu sumy emisji Serji I A oraz o wypuszczeniu Serji I D 6% złotych bonów skarbowych (Monitor Polski Nr. 132) 6% złote bony skarbowe Serji I D z datą płatności w dniu 15 grudnia 1923 r. płatne są w markach polskich po kursie 629.000 marek polskich za jeden złoty.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 grudnia 1923 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. z d. 15.XII 1923 r., Nr. 128, p. 1054).

63.

KOMUNIKAT P. K. K. P.

o puszczeniu w obieg banknotów wartości 10.000.000 mk.

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa puszcza w obieg, począwszy od dnia 21 grudnia 1923 r., banknoty wartości mkp. 10.000.000.

Wymiar tych banknotów wynosi: 202×91 mm.; drukowane one są na papierze z wodnym znakiem.

Rysunki obu stron banknotu utrzymane są w stylu renesansowym.

Siatka przedniej strony banknotu wykonana jest w kolorach zielonym i bronzowym, które zlewają się tęczowo w środku banknotu; siatka odwrotnej strony utrzymana jest w kolorze jasnozielonym.

Przednia strona banknotu.

Po lewej stronie banknotu, w owalu otoczonym ozdobną ramką, znajduje się widok Katedry na Wawelu, nad ramką widnieje liczba 10.000.000. Po prawej zaś stronie, w wieńcu z liści laurowych, znajduje się godło Państwa Orzeł Biały, nad i pod nim duże liczby 10, przez które biegnie napis: „miljonów“.

Po środku banknotu umieszczono napisy:

Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa
Dziesięć Miljonów Marek Polskich
10.000.000.

Państwo Polskie bierze na siebie odpowiedzialność

za wymianę niniejszego biletu na przyszłą walutę polską według stosunku, który dla marek polskich uchwalą władze ustawodawcze.

Warszawa, dnia 20 listopada 1923 r.

Dyrekcja Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej
m. p. Rybiński m. p. dr. Mokrzycki
Dyrektor Skarbca Emisyjnego m. p. Orczykowski.

Numerację sześciocyfrową z literą serji w kolorze niebieskim umieszczono pod owalem z widokiem Katedry.

Odwrotna strona banknotu.

Po bokach banknotów w ornamentacjach umieszczono z lewej strony u góry w wieńcu z liści laurowych godło Państwa, Orła Białego, niżej dużą liczbę 10 z napisem przez środek „miljonów", z prawej zaś strony nad ornamentacją małą liczbę 10 i napis przez środek „miljonów" — po środku ornamentacji dużą liczbę 10 z napisem przez środek „miljonów marek polskich".

Po środku banknotu znajdują się napisy:

„Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa
10.000.000 z napisem Dziesięć Miljonów Marek Polskich,

poniżej w ozdobnej ramce — tabliczka z napisem obowiązującym:

Kto podrabia lub fałszuje bilety Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, albo puszcza w obieg lub usiłuje puścić w obieg podrobione lub fałszowane bilety, podlega karze ciężkiego więzienia".

64.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa

z dnia 19 grudnia 1923 r.

w przedmiocie wypuszczenia Serji II 6% złotych bonów skarbowych.

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania z datą 15 grudnia 1923 r. Serji II 6% złotych bonów skarbowych w odcinkach, opiewających na złote, z jednorocznym terminem płatności, na sumę 30 miljonów złotych.

Art. 2. Odnośnie Serji II 6% złotych bonów skarbowych mają zastosowanie art. 2—6 ustawy z dnia 22 marca 1923 r. w przedmiocie wypuszczenia 6% złotych bonów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 33 poz. 215).

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *St. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 27.XII 1923 r., Nr. 134, p. 1108).

Przepisy karne.

65.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych, określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 704), art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 721), tudzież art. 5 i 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 722) zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki, podwyższone w art. 1 — 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 704), w art. 1 — 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 721), w art. 1 — 4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 722) oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 858), ulegają dalszej podwyżce na zasadach § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Stawki te podwyższa się pięćdziesięciokrotnie. Jeżeli w przepisach wyszczególnionych w § 1 stawkę określono wymienioną tam liczbą, należy tę liczbę, jeżeli zaś podano nie samą stawkę, lecz tylko sposób jej obliczenia, należy wynik tego obliczenia (iloczyn) pomnożyć przez pięćdziesiąt.

§ 3. Najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone w kwotach stałych, oraz kwoty, od których zawisła kwalifikacja przesiępstwa, przewidziane w przepisach karno-sądowych, ogłoszonych w czasie od 1 lipca do 15 grudnia 1923 r., podwyższa się pięćdziesięciokrotnie.

Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych choćby niewyłącznie, oraz do wykroczeń dyscyplinarnych i porządkowych.

Do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu władz skarbowych (w b. dzielnicy austrjackiej także sądów skarbowych), przepisy niniejszego paragrafu mają zastosowanie tylko o tyle, o ile chodzi o postanowienia zawarte w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

Przepisów niniejszego paragrafu nie stosuje się, jeśli stawki oznaczone w innej walucie, niż w markach polskich lub przez wskazanie równowartości w innej walucie lub w kruszcu szlachetnym albo, jeżeli je oznaczono w wielokrotnej wartości przedmiotu lub świadczenia.

Postanowienia § 7 ust. 1 i § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października

1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 858) mają zastosowanie także do przypadków przewidzianych niniejszym paragrafem.

Stawki obliczone według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66 poz. 514) podwyższa się dalej stokrotnie.

Do stawek przewidzianych w ustawie z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 595) stosuje się przepisy § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 858) i paragrafu 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do postanowień, co do których przepisy szczególne przyznają upoważnienia do wprowadzenia zmian w kwotach pieniężnych innej władzy niż Rada Ministrów.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu i innym właściwym Ministrom.

§ 6. Postanowienia niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1924 r.; nie stosują się one do przestępstw popełnionych przed wejściem w życie tego rozporządzenia.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos.

Minister Sprawiedliwości:
(—) St. Nowodworski.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Kiernik.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z d. 28.XII 1923 r., poz. 1121).

66.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 grudnia 1923 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. Urz. Min. Skabu Nr. 14, poz 411), w przedmiocie przyznawania nagród za przyczynianie się do wykrycia przekroczeń, polegających na naruszeniu ustaw o podatkach pośrednich i monopololach państwowych.

Ustęp trzeci punktu 6 wymienionego powyż rozporządzenia zmienia się w ten sposób, że nagroda za wykrycie tajnej gorzelni dosięgać może stu miljonów marek a nagroda za wykrycie innych przekroczeń pięćdziesięciu miljonów marek.

Zaś punkt 8 wymienionego rozporządzenia zmienia się w ten sposób, że przyznanie nagrody w kwocie ponad sto miljonów marek należy nie do Izby Skarbowej lecz do Ministerstwa Skarbu.

Rozporządzenie to znajdzie zastosowanie do przekroczeń wykrytych od dnia ogłoszenia tegoż w Dzienniku urzędowym i z tym dniem przestaje obowiązywać co do tych przekroczeń rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 13 listopada 1923 r. Dz. u. Min. Skarbu Nr. 22, poz. 654.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

67.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 4 grudnia 1923 r.

w przedmiocie częściowej zmiany ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733).

Art. 1. Do ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) wprowadza się następujące zmiany:

1) Art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Statut nie może zawierać postanowień sprzecznych z niniejszą ustawą.

Postanowienia takie nie mają skutku prawnego“.

2) W art. 5 ust. 2 skreśla się ostatnie wyrazy: „w formie wierzytelnej“, natomiast dodaje się zdanie następujące: „podpisy ich winny być uwierzytelnione bądź przez sąd, bądź przez notarjusza, bądź przez urząd gminny“.

3) Art. 6 punkt 6 otrzymuje brzmienie następujące: „sposób powoływania zarządu i rady nadzorczej (art. 33 i 40).

4) W art. 7 ust. 3 skreśla się końcowe wyrazy: „oraz w piśmie, wyznaczonem do tego przez Radę Spółdzielczą“.

5) W art. 11 ust. 1 skreśla się wyrazy: „tworzy się od przedmiotu przedsiębiorstwa i“.

6) W art. 16 ust. 3 skreśla się zdanie końcowe, rozpoczynające się od słów: „Nie wolno jednak przyjmować i t. d.“.

7) W art. 17 ust. 1 skreśla się wyrazy: „datę urodzenia“.

8) W art. 18 ust. 2 przed słowami końcowemi: „lub naczelnik gminy“ wstawić: „urząd policyjny, sołtys“.

9) W art. 23 ust. 1 skreśla się końcowe słowa drugiego zdania: „nie może on być dłuższy, niż dwa lata“.

10) W art. 24 zamienia się ostatnie słowa: „pięćset marek polskich“ na: „pięćdziesiąt złotych polskich“.

11) Art. 33 ust. 3 otrzymuje brzmienie następujące: „Statut określi sposób powoływania członków zarządu oraz wyznaczy uprawniony do tego powoływania organ“.

12) W art. 35 ust. 2 końcowe wyrazy pierwszego zdania: „wymaga spółdziałania większej liczby“ zastępuje się wyrazami: „stanowi inaczej“.

13) W art. 45 ust. 3 dodaje się zdanie: „Ograniczenie to nie dotyczy spółdzielni, o których mowa w art. 70 niniejszej ustawy“.

14) W art. 49 ostatnie zdanie 4 ustępu otrzymuje brzmienie następujące:

„Odpis protokółu zarząd spółdzielni przesyła związkowi rewizyjnemu (art. 66 ust. 1), do którego spółdzielnia należy, zarząd zaś spółdzielni niezwiązkowej przesyła Radzie Spółdzielczej“.

15) Art. 51 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące: „W statucie spółdzielni można umieścić przepis, że o ile liczba członków przekroczy 500, walne zgromadzenie na mocy powziętej w tym celu uchwały będzie zastąpione przez zebranie przedstawicieli, wybieranych przez członków z pośród siebie. Taki przepis statutu winien określić liczbową, lub stosunkową ilość przedstawicieli, których nie może być mniej, niż 30, czas trwania ich pełnomocnictw, który nie może być dłuższy, niż trzy lata, oraz warunki biernego prawa wyboru“.

16) W art. 57 ust. 2 ostatnie słowa: „Banku Polskiego“ zamienia się wyrazami: „Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej“.

17) W art. 71 jako 4 ustęp dodaje się następujące zdanie:

„W spółdzielniach, mających na celu dostarczanie członkom mieszkań, przepisy statutu, dotyczące praw członka do mieszkania, nie mogą ulegać zmianie“.

18) W art. 75 punkt 3 końcowe zdanie, zaczynające się od słów: „wytoczonej przez organy . . . . .“ zastępuje się zdaniem: „z mocy uchwały sądu rejestrowego, zapadłej po przeprowadzeniu dochodzenia, na wniosek organów, wymienionych w art. 65, z powodu całkowitego zaprzestania gospodarczej działalności spółdzielni (art. 1 ust. 1)“.

19) W art. 107 dodaje się w ustępie 2 po słowach: „tudzież Robót Publicznych“ słowa: „I Spraw Wojskowych“.

20) W art. 110 ostatnie słowa: „dwadzieścia do tysiąca marek polskich“ zamienia się przez: „jeden do pięćdziesięciu złotych polskich“.

21) W art. 112 słowa: „dwa tysiące mk. pol.“ zamienia się na: „100 złotych polskich“.

22) W art. 113 ust. 1: „trzy tysiące mk. pol.“ zamienia się na: „150 złp.“

23) W art. 115 ust. 1: „10,000 mk. pol.“ zamienia się na „500 złp.“

24) W art. 117 ust. 1 zamieszczone przy końcu zdania pierwszego słowa: „w ciągu dwóch lat od daty wejścia jej w życie“ zastępuje się słowami: „najdalej do 1 stycznia 1925 r.“.

25) W art. 118 w pierwszem zdaniu słowo: „dwuletniego“ zamienia się: „do 1 stycznia 1925 r.“.

26) W art. 123 ust. 1 drugie zdanie, zaczynające się od słów: „Oprócz tego może . . . . .“ zamienia się zdaniem: „Oprócz tego mogą organy, wymienione w art. 65, postawić wniosek o rozwiązanie w myśl art. 75 punkt 3 z powodu całkowitego zaprzestania gospodarczej działalności spółdzielni“.

27) Art. 126 otrzymuje brzmienie następujące:

„Skoro przed upływem terminu, wyznaczonego w art. 117, nie nastąpiło uzgodnienie statutu z przepisami ustawy niniejszej, może Związek Rewizyjny, do którego spółdzielnia należy, względnie Rada Spółdzielcza, postawić wniosek o rozwiązanie spółdzielni, który to wniosek sąd rejestrowy rozstrzygnie w drodze uchwały“.

28) Po art. 129 dodaje się jako nowy art. 130:

„Art. 130. Aż do czasu wydania odnośnej ustawy o złotym polskim, kwoty, przewidziane w art. 24, 110, 112, 113 i 115, oblicza się w markach polskich według kursu ustalonego dla kuponów 8% pożyczki złotowej“.

29) Dawny art. 130 oznacza się jako art. 131. W tym artykule skreśla się słowa w 3 ustępie: „i związki tychże“, a w ustępie 4 słowa: „i ich związków“.

30) Dawny art. 131 oznacza się jako art. 132.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) St. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów:
(—) Witos.

Minister Skarbu:
(—) W. Kucharski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) St. Nowodworski.

(Dz. U. R. P. Nr. 135 z d. 28.XII 1923 r., poz. 1119).